

VZESTUP A PÁD

Jak dokázala americká supervelmoc ovládnout celý svět. A proč její éra končí?

- Zbraně a dolary
- 11. září 2001: Den plný zázraků
- Předurčení k vítězství?
- Učitel a žák
- Právo silnějšího
- Hypotéka se neptá

LEŽ MÁ KRÁTKÉ NOHY

**TVOŘIVÁ
SPOLEČNOST**
creativesociety.com

Žít jako kočka

Když jsme se ujali dvou bezprizorních koťat, nevěděl jsem o kočičím světě vůbec nic. Vlastně jsem ani nikdy žádné kočky nechtěl, protože jsem měl zkušenost jen se psy. A také proto, že jsem všude slýchal, jak jsou kočky falešné, že na rozdíl od pejsků nemají emoční vazbu na své páníčky, a jediné, co je zajímá, je miska s jídlem.

Dnes už vím, že to tak není. Nebo že je to spíše nedorozumění, které pramení z toho, že mají lidé tendenci dívat se na vše svýma očima, nikoli pohledem ostatních bytostí. Zatímco pes je tak trošku truhlík, protože miluje a je fixován na páníčka v každém případě, a to i tehdy, když se k němu nechová dobře nebo s ním nakládá vyloženě zle, číči se zařídí podle toho, jak se s nimi zachází.

Ač třeba páníček nebere ohled na psovy potřeby a přistupuje ke svému čtyřnohému kamarádovi jako k někomu, kdo by se měl chovat podle lidských přání, pes se snaží všechna očekávání oddaně plnit, a to i na úkor vlastních potřeb. Radostně bude vítat i pitomce. Bude-li se ale člověk chovat špatně ke kočce, nikdy k němu nepřilne, dá to najevo svým rebelským chováním, a nakonec třeba klidně uteče a už se nevrátí.

Kdybych ale nestudoval kočičí chování seriózně a poslechl „babské“ rady, které jsem dostal („Musíš mu v tom vymáchat čumák nebo ho praštit novinami“), řešil bych zřejmě loužičky dodnes.

Ale hlavně, kocour by se mě bál a ztratil by ke mně důvěru. A tak stačilo zajet do OBI a za 25 korun koupit fólii, kterou se přikrývá nábytek při malování. Kočky totiž nesnáší šustění.

S kočkou se chovatel musí víc snažit, neboť její nátura je odlišná. Kočka je totiž svobodomyšlná a nikdy nebude dělat nic, co sama nechce nebo co pro ni není dobré. Nedonutíte ji. Nefungují na ni tresty ani žádný jiný nátlak. Pokud dělá něco, co se člověku nelíbí, a on na ni bude tlačit, ať to nedělá, bude to dělat pravděpodobně ještě víc. Nikoli proto, že by chtěla dělat naschvály, ale proto, že trestům nerozumí, nedokáže si je spojit s tím, co udělala, a dostává se naopak do ještě většího stresu, takže se problematické chování prohlubuje.

Po celou dobu se jim snažíme vytvořit bezpečný prostor a nezapomenout na žádnou důležitou věc. Od nutričně vyváženého krmení (některé obsahuje jen 4 % masa, přestože jsou kočky čistí masožravci; jiné za podobnou cenu třeba dvacetinásobek!) přes dostatek hraček (nejradši se honí za laserovou tečkou) až po vyčesávání chlupů masážním hřebínkem (zvolením vhodného typu nejen že „drží“, ale nadšeně tuto činnost vyhledávají) či nainstalování vhodného škrabadla, na kterém mohou oba odpočívat.

Když jsem se pustil do studia kočičího chování, abychom se spolu naučili vycházet a netrápili se navzájem, snažil jsem se nejprve pochopit jejich zvyky a potřeby. To byla ta nejlepší rada, jakou jsem mohl dostat. Neřeším tedy to, co si myslím já, ale co si myslí kočky, tedy kocourek Kubík a jeho sestra Líza. A komunikuji s nimi jejich řečí.

Odměna na sebe nenechala dlouho čekat. Oba si s oblibou lehají na záda a nechají se drbat a hladit po břicho, přičemž spokojeně předou. Jsou šťastní a my taky, navíc je s nimi ohromná legrace. Ačkoli jsem jim chtěl na začátku jen pomoci, tím, že jsem se na to nevykašlal, dal těm dvěma vše, co potřebovali a čeho jsem byl schopen, a přitom respektuji jejich přirozené chování, došel jsem k zajímavému poznatku. Vše, co jsem do toho vložil, se mi bohatě vrátilo. Tak je to totiž v životě se vším.

Oba s námi nebyli od začátku, protože se narodili na podzim venku a zůstali sami. Nejprve jsme je tedy jezdili pravidelně krmit a zrychtovali jim boudičku s polystyrenem, do které jsme dali seno. Aby měli vůbec šanci přežít zimu. Byli extrémně plaší, a tak se první tři měsíce nepřiblížili víc než na dvacet metrů. Postupně, když přituhovalo a měli větší hlad, aby se zahřáli, si na naši přítomnost zvykli a chodili nám naproti. Až pak se skamarádili a teprve po půl roce je bylo možné vzít domů; našťástí to vyšlo na ty největší mrazy.

A zjistil jsem ještě jednu zajímavou věc: Čím víc poznávám lidi, tím raději mám zvířata.

I když se hned naučili chodit na kočičí záchod, párkrát se mi Kubík vyčůral na matraci a na podušku na židli. Ohromně jej totiž přitahuje měkký povrch, kam se to vsákne a on to nemusí zahrabávat. Naštěstí mám na matraci membránový chránič.

Provoz a činnost Šifry můžete podpořit libovolným příspěvkem na účet č. 123-3079870247/0100 (KB). Platbu prosím označte jako Dar. Jakékoli podpory si vážím a děkuji za ni.

Inspirativní čtení přeje

Milan Vidlák

3

Úvodní slovo
Žít jako kočka

6

Z jiného světa
Zprávy s nadhledem

8

Aktuálně
Zbraně a dolary

12

Zrcadlo
Den plný zázraků

16

Fenomén
Andělé a démoni

20

Obrat
Jen první den

24

Zamyšlení
Hypotéka se neptá

28

Historické okénko
Právo silnějšího

32

Pod lupou
Učitel a žák

36

Téma
Předurčení k vítězství?

40

Hodnoty
S osudem za zády

44

Taktika
Svobodu pro všechny!

46

Smutný příběh
Zrod impéria

48

Objev
Výbušná směs

51

Podfu(c)k
Největší záhada?

54

Finále
Americké goodbye

58

Radost až na kost
Tipy

ŠIFRA

Časopis pro ty, kteří čtou i mezi řádky
redakce@casopis-sifra.cz

Autor

Milan Vidlák
milan.vidlak@casopis-sifra.cz

Grafická podoba

Svatopluk Hejtmánek

Ilustrace

Ondřej David

Vydavatel

Milan Vidlák
Rybná 716/24
110 00 Praha
IČ: 03417557

Vychází

25. 3. 2025

MK ČR E 21867

ISSN 2336-5579

ZVÝHODNĚNÉ PŘEDPLATNÉ TIŠTĚNÉHO ČASOPISU

Zaškrtněte:

- Roční předplatné 588 Kč
- Půlroční předplatné 294 Kč
- Roční předplatné + elektronická verze časopisu 750 Kč

Jméno Příjmení

Doručovací adresa

Zde odstříhnete a pošlete na adresu: Milan Vidlák, Rybná 716/24, 110 00 Praha

Předplatné můžete objednat také:

E-mailem: Na Internetu:
redakce@casopis-sifra.cz eshop.casopis-sifra.cz

Telefonicky: 702 417 540

Písemně: Milan Vidlák, Rybná 716/24, 110 00 Praha

ŠIFRA PRO VÁS

www.casopis-sifra.cz

Časopis Vám pošleme až domů

Poštovné a balné zdarma

Předplatné i jednotlivá čísla

Objednávejte na eshop.casopis-sifra.cz

či na 702 417 540

Prodejní místa: **U Džoudyho**, Jugoslávská 7/670, Praha 2; **AVASA centrum**, Křižíkova 308/19, Praha 8; **Slunečnice**, Chelčického 78/21, České Budějovice; **Trafika Patriot**, Hradební 209/36, České Budějovice; **Čajovna Kuba a Pařízek**, Masarykovo nám. 21, Jihlava; **Zdravá výživa Šternberk**, U Horní Brány 6, Šternberk; **Tabák**, Husova 113/25, Kutná Hora; **Trafika Herpo**, Zelenobranská 74, Pardubice; **Trafika U Klokana**, Palackého 154/1, Čáslav; **Slunečnice**, Legerova 68, Kolín; **Tabák – Copy Centrum**, nám. Míru 169, Klatovy; **Trafika Tomáš Vršinský**, nám. Jiřího z Poděbrad 149, Hořice; **Trafika Miroslav Pešout**, Horní 2060, Havlíčkův Brod; **Slunečnice – zdravý obchod**, Na Hradbách 152, Kolín; **Jen zdravě**, OC Campus Square, Netroufalky 770/14, Brno

Z jiného SVĚTA

Na vše je dobré dívat se s nadhledem aneb komentované události a zajímavosti, které by neměly uniknout vaší pozornosti. Přípravil: Milan Vidlák

NEVEŠLA SE DO ROHLÍKU? Jestli je současná evropská politika něčím nápadná, pak nedostatkem schopných kádrů. I proto se starý evropský řád sype jako domeček z karet. Čím se vyznačoval? Tím, že západní Evropu od konce druhé světové války ovládaly (de facto okupovaly) USA, a od konce studené války i Evropu východní. Hlavním úkolem politiků tedy bylo držet linii a dělat vše, co zámořskému protektoru na očích viděli. Dlouhodobé lokajství si především v novém tisíciletí vybralo svou daň a způsobilo naprostou degeneraci politické profese v Evropě. Ideálem a typickým představitelem v evropské politice již není lídr, který udává směr a dokáže prosazovat konkrétní ideologii či politiku, ale ten, kdo dovede nejméně odmíchnout a nejlépe sloužit. Chybí mu vzdělání, schopnosti, neovládá politické řemeslo ani nerozumí své práci, ale umí jen poslouchat. A to tak dobře, že je často – jako v případě mnohých českých politiků – bruselštější než Brusel a washingtonštější než Washington. Zoufalý volič si tak může vybrat mezi různými stranami, které dělají stejnou (a stejně škodlivou) politiku. Když během covidu zasekla bývalá (a bohužel

asi i budoucí) ministryně financí Alena Schillerová, která rozumí financím a ekonomice snad ještě míň než současný ministr Stanjura (ale sebevědomí jí nechybí), zasekla populistickým rozhazováním a nákupem voličů obrovskou sekuru a z České republiky udělala nejrychleji se zadlužující zemi Evropy, tvrdě se do ní tenkrát opřel šéf poslaneckého klubu lidovců Jan Bartošek. „A nakonec budeme všichni zebráci a stát bude v bankrotu. Tato vláda je vláda lichvářů, která nás všechny nažene do exekuce. Každá rodina se chová zodpovědněji než tato vláda,“ nařikal tenkrát. A vidíte, dnes jsou lidovci ve vládě, zadlužili nás ještě víc a Bartošek mlčí. I s českými politiky je ale uprostřed té hrůzy aspoň legrace. A když to nejde ve funkci, jde to třeba na sociálních sítích. V únoru se zmíněná Alena Schillerová převlékla za hranolku. Na otázku novináře, jak jde dohromady to, že chce být ministryní v příští vládě, a přitom tancuje v kostýmu na TikToku, hranolka odpověděla: „Původně jsem měla být párek v rohlíku, ale ten kostým nebyl zrovna volný.“ Nějaký čtenář si v diskusi rýpnul: „A tím chce říct, že byl již vypůjčený, nebo že se nevešla do rohlíku?“

SILNÁ EVROPA. V únoru se konala i tradiční Mnichovská bezpečnostní konference, kde se bezzubí evropští rádoby lídři nejen nezmohli na nic konstruktivního, ale ještě dostali za uši. Jak víme, Američani jsou mistři marketingu. Bez ohledu na to, co zrovna dělají, vždy to umějí skvěle prodat. Tak jako nový americký viceprezident J. D. Vance. Ačkoli všichni vědí, že v USA byly zmanipulovány prezidentské volby v roce 2020, že tam liberálové – stejně jako jinde po světě – šikanovali konzervativce, páchala se tam genderová i jiná zvěrstva či pěstoval rasismus naruby, republikán Vance v Mnichově prezentoval USA jako oázu demokracie, která si dělá starosti o úroveň demokracie v Evropě. Zkrátka svinstva, jež Evropa přejala z USA, elegantně hodil na Evropany, jako by s tím Američani neměli

nic společného. „... v prosinci Rumunsko zrušilo výsledky prezidentských voleb na základě vágního podezření zpravodajské služby a obrovského tlaku svých kontinentálních sousedů,“ káral americký viceprezident. Jako by zapomněl, že rumunské volby byly zrušeny po tlaku z Washingtonu, když tam ještě vládla předchozí Bidenova administrativa, protože v Rumunsku se staví klíčová americká vojenská základna, původně plánovaná jako jedno z míst případného vojenského útoku na Rusko. Evropané s tím jen – stejně jako se vším, co šlo z „liberálních“ USA – souhlasili, protože se jim to taky zrovna hodí. Když ale Američané na Ukrajině pohořeli, najednou Trump zavelel k elegantnímu ústupu, zatímco Evropa sní o porážce Ruska dál. A právě toho J. D. Vance využil: „Pokud tomu dobře rozumím,

argumentem bylo, že rumunské volby zamořily ruské dezinformace. Poprosil bych své evropské přátele o trochu nadhledu. Můžete si myslet, že je špatné, když si Rusko kupuje reklamu na sociálních sítích, aby ovlivnilo vaše volby. (...) Ale pokud lze vaši demokracii zničit pomocí digitální reklamy za pár set tisíc dolarů z cizí země, pak asi nebyla příliš silná.“ A ještě si rýpl: „Pokud americká demokracie dokáže přežít 10 let plísňení od Greta Thunbergové, vy můžete přežít několik měsíců Elona Muska.“ To už ale bylo na zhrzené Evropany příliš. Evropa sice kontrovala tím, že všechno zvládne sama a brzy bude „ještě silnější“, práce na silné Evropě ale vůbec nezačaly dobře. V závěrečném projevu se šéf Mnichovské bezpečnostní konference a známý válečný fanatik Christoph Heusgen rozplakal...

ŠPATNEJ POLDA. Když dostane někdo do rukou moc, na niž není osobnostně a duševně zralý, může to vypadat jako při policejním zásahu v Plzni. Co se stalo? Na jednu z místních ubytoven byla loni přivolána hlídka kvůli tomu, že se na pokoji zdržuje člověk bez domova, který se tam načerno vyspal. Místo aby situaci v klidu vyřešili, jeden z policistů se na bezdomovce, který si v klidu balil věci a chystal se po vykázní odejít, vrhl a způsobil mu těžkou újmu. Případ nyní skončil u soudu. „Ačkoli poškozený spolupracoval a nebyl agresivní, policista jej zaklekl, zatlačil mu obličej do polštáře a nataženou služební zbraň mu přiložil na temeno hlavy. Dále mu sdělil něco v tom smyslu, že jestli s ním bude ještě někdy něco řešit, tak ho zastřelí,“ stojí v obžalobě státního zástupce. „Spolupracoval, plnil všechny pokyny policejní hlídky a nepředstavoval pro ni ani pro nikoho jiného žádné nebezpečí. Zákrok u poškozeného vyvolal obavu o život, což vyplývalo z jeho chování při odchodu z pokoje, kdy se mu klepaly ruce a byl celý pokálený.“ O případu se přitom on, stejně jako veřejnost, mohl dozvědět jen proto, že agresivního obviněného nahlásil kolega. Byl to totiž podle zveřejněného služebního hodnocení takový hajzl, že s ním nikdo na oddělení nechtěl sloužit, a tak se ho mohli konečně zbavit. Kolegu z hlídky překvapilo především to, jak hrubián zareagoval na výtku, že jeho jednání nebylo správné. „Na to mi řekl, že tady u policie si může člověk dělat cokoliv.“

JE JIM TO BUŘT. Po špatných zprávách o nutném propouštění a zavírání továren se německému automobilovému koncernu Volkswagen konečně zase začalo dařit, neboť hlásí rekordní prodeje. Moment, moment, co se stalo? Vyladil snad svůj poruchový software? Přestal vyrábět elektroauta, která nikdo nechce a se kterými dojedete možná tak na nákup, ale nikoli na dovolenou? Začal snad VW prodávat normální vozy? Kdepak, nic z toho se samozřejmě nestalo, je přece pionýrem zelené Evropy. Řeč totiž vůbec není o autech, ale o... buřtech. S odvoláním na informace závodní rady a mluvčí koncernu agentura DPA v březnu uvedla, že zatímco prodej aut koncernu Volkswagen slábne, firmě se podařilo dosáhnout rekordního prodeje u currywurstu, tedy klobásy s kořením kari. Loni se v jídelnách a supermarketech prodalo rekordních 8,552 milionu kusů, což bylo o téměř 200 000 kusů více než v předchozím roce, kdy byl prodej též rekordní. „S více než osmi miliony prodaných Volkswagen Original Currywurst slavíme nový prodejní rekord,“ radoval se personální ředitel Gunnar Kilian, aniž by mu vadilo, že jestli to tak půjde dál, prodej buřtů brzy předežene prodej aut, kterých VW prodal po celém světě 9 milionů. Ve srovnání se všemi značkami koncernu je currywurst dokonce neprodávanějším produktem. Firemní uzenina byla zavedena v roce 1973 a je k dostání také v mnoha supermarketech v Dolním Sasku. Vyrábí se v řeznictví, jež je součástí závodu Volkswagen Service Factory. Tak aspoň něco dělají ve Volkswagenu dobře, když už ne auta.

ZLÝ PROTI ZLÝM. Že není radno věřit policajtům, protože velká moc nad druhými a ochrana v podobě uniformy přitahuje „do služby“ spoustu zakomplexovaných a charakterově problematických jedinců, kteří rádi kontrolují a šikanují druhé a mohou se „realizovat“ na slabších, je nasnadě. Přesvědčil se o tom i Marek Zlý. Jeho životním partnerem je Jiří Zlý, šéf dopravní policie. Ten bohužel skončil v kómatu a dodnes leží v těžkém stavu v nemocnici po krvácení do hlavy poté, co se loni v lednu zúčastnil výjezdního zasedání pro šéfy celorepublikových policejních útvarů v policejním středisku Podhradí nad Dyjí na jižní Moravě. Nikdo přitom dodnes nechce říct, co se tam tenkrát stalo. „Nevěřím policejním zprávám, že v noci upadl a ráno po probuzení zkolaboval,“ řekl v rozhovoru pro iDNES.cz Marek Zlý. „Něco se samozřejmě na té výjezdní poradě stalo,“ je si jist muž, který je sám podezříván z toho, že má s úrazem svého partnera něco společného. Je kvůli tomu dokonce prověřován, ačkoli se v té době nacházel dvě stě kilometrů daleko a o „nehodě“ se dozvěděl až od Jiřího kolegů. „Nedokážu říct, co přesně se stalo, já už znám tři verze jeho kolegů, kteří mi postupně sdělovali vždy něco jiného. Takže už nevěřím nikomu ani ničemu. Největší problém je na straně policie, která si mne ruce, že se pozornost médií obrátila proti mně. (...) Snažím se rozklíčovat ten bordel, který se někdo snaží ututlat,“ zoufá si muž. Jestli se takto vyšetřuje kriminální případ, kde je v roli svědků plný barák policajtů, jak to asi může vypadat u těch ostatních?

BLBÝ A BLBĚJŠÍ. Čeští komedianti nepřestávají udivovat. A to nikoli svým uměním, ale svou drzostí a politickou angažovaností, jako za starých rudých časů. Jen dnes nebojují proti imperialistům americkým, jako tenkrát, ale proti imperialistům ruským. Ono je to nakonec jedno, hlavně když to sype. Do čeho se po propagování očkování a podpoře banderovské Ukrajiny tyto bezcharakterní prodejné bytosti pustily tentokrát? Ehm, brojí „za posílení obranyschopnosti České republiky“, abychom to mohli těm Rusům konečně nandat. Protože rozumí zahraniční politice, podepsali se pod výzvu občanům, která apeluje na zvýšení investic do zbrojení, jež je podle nich „jediným východiskem z krize, kterou nyní prožíváme“. Zřejmě mají na mysli tu krizi, kterou dosavadním nakupováním a podporou posílání zbraní na Ukrajinu způsobili? A jak to chtějí udělat, když už jsme všechny prachy utratili za covidové dotace a podporu Ukrajiny, která tuto zemi dovedla až na pokraj sebezničení, a je na tom ještě stokrát hůř, než když s válčením začínala? Inu, podle Ivana Trojana, Bolka Polívky, Michaela Kocába a jiných známých firem se má věc následovně: „Uskutečnění tohoto plánu si vyžádá řadu let, rozsáhlé investice a může se projevit snížením naší životní úrovně.“ Samozřejmě tím mají na mysli snížení vaší úrovně, nikoli jejich... Ti hlupáci si vážně myslí, že si masivně zadlužený stát napůjčuje další stovky miliard na zbraně, ale dotací na jejich divadla a filmy a honorářů za podporu „liberální demokracie“, na které byli zvyklí, se to nijak nedotkne?

Zbraně A DOLARY

Nejspolehlivějším způsobem manipulování s lidmi, potažmo celými národy, je odjakživa metoda cukru a biče. Používal ji i končící hegemon z USA...

Právě dnes, tedy 24. února 2025, kdy začínám psát březnovou Šifru, jsou tomu přesně tři roky, co „zmizel“ ze světa virus, který byl tak hrozivý a zákeřný, že jste si museli pustit televizi, abyste vědě-

li, že vůbec existuje. A udělat si test, abyste zjistili, že ho (možná) máte. Jinak byste byli zdraví jako řípy nebo měli nachlazení či přinejhorším chřipku, odborně řečeno akutní respirační infekci (ARI), resp. chřipce podob-

né onemocnění (ILI). A pokud jste se nenechali proti této „smrtící hrozbě“ naočkovat, jako to nerozvážně učinili mnozí spoluobčané (někteří proto, že se viru, jaký nikdo neviděl, báli; další kvůli tomu, aby mohli

vytěžit. Neboť kdo ví, kdy se zase podobná příležitost může opakovat.

Porovnáme-li covidistickou pandemii, jakou svět neviděl, s nějakým podobným záměrně vyvolaným šokem a otřesem v minulosti, který – rovněž ze dne na den – změnil celý svět, dostaneme se až k podzimu roku 2001, kdy se s velkou pompou a za přítomnosti televizních kamer zřítily dne 11. září po zásahu dvou letadel tři mrakodrapy v centru New Yorku.

Hlavním cílem tohoto teroristického útoku (ať už jej provedl kdokoli) bylo okleštit základní lidské svobody a práva v rámci údajné liberální demokracie, jejímž pochybným metodám jsme se věnovali v únorovém čísle. A pod záminkou boje proti terorismu definitivně rozšířit a utužit americkou hegemonii ve světě. Již podle toho, k čemu to vedlo, tak můžeme celkem logicky odhadovat, kdo v tom útoku asi tak mohl mít prsty.

Dnes, s odstupem téměř čtvrtstoletí, již totiž dobře víme, že právě „posílení“ takzvané liberální demokracie, která nebyla ani liberální, ani demokratická, a kterou v novém tisíciletí šířily za vydatné asistence bruselské žumpy takzvané washingtonské bažiny (nadmárodní euroatlantické elity a struktury známé též pod pojmem *deep state*), bylo

ještě víc vidět, avšak v liberálních médiích se nestydatě lhalo takřka nonstop, s výjimkou sportovních zpráv a předpovědi počasí.

A například takzvané a nechvalně proslulé pražské kavárny zajistily „demokrati-zační“ dolary z tiskáren amerického FEDu dlouhé roky bezstarostného lenošení a upíjení sójového latte papírovým brčkem. Roky, které po nástupu Donalda Trumpa a Elona Muska a rozhodnutí o stažení Američanů z Evropy právě končí.

Evropské hodnoty

Bič naopak představovaly americké vojenské základny, rozestě po celém světě včetně Evropy, a jejich jaderné hlavice, které určovaly, jak moc „demokratické“ (rozuměj proamerické) jednotlivé státy budou a jak hluboko polezou do... nebo možná spíš jak ochotně budou podléhat a podlézat americkým zájmům.

V Evropě nebylo šíření demokracie touto cestou až tak složité. Amerika vyhrála druhou světovou válku a po jejím vítězství, pro které se musela spojit s jinou konkurenční mocností, Sovětským svazem, získala klíčovou kořist pro ovládnutí Evropy – poražené Německo. To rovněž aspirovalo na roli vedoucí světové mocnosti, leč neuspělo.

Platí totiž, že čím později začneme svůj přístup měnit, tím to může být nakonec složitější, neboť naskakování do rozjetého vlaku nepatří mezi nejsnadnější disciplíny.

cestovat; a jiní proto, že se vakcína rozdává la zdarma), jste s největší pravděpodobností živi a zdraví dodnes.

Rozumní lidé, kteří nemají hlavu pouze na ozdobu či kvůli tomu, aby jim nefoukalo do krku, přitom již právě minimálně ty tři roky od chvíle, kdy byl takzvaný covid ze dne na den vyléčen válkou na Ukrajině, vědí, že o nějaký pofiderní virus tady od počátku vůbec nešlo. To, že se při něm neřešila jediná věc, ale „rozpláclo“ se jím hned několik much jednou ranou, k událostem podobně gigantického rozsahu prostě patří. A to proto, že když už se něco takového „pořádá“, je třeba toho náležitě využít a celou záležitost řádně

hlavním cílem této precizní „logistické“ operace.

Šířena byla velmi spolehlivou metodou – dobře dávkovanou směsí cukru a biče. Cukrem se rozuměly dolary z USAID a jiných podobných „rozvojových“ fondů na šíření „demokracie“ a budování „otevřené společnosti, které financovaly nejen sektor takzvaných politických neziskovek, ale sponzorovaly též korporátní média, aby psala takzvané to, co je třeba. Tedy všechny ty lži a srágorý, které jsme museli dvacet let číst, přestože drtivá většina mediální produkce byla v přímém rozporu s realitou. Během covidu a války o Ukrajinu to jen začalo být

Američané tedy nastěhovali do Ramsteinu a spol. svoje vojáky a jaderné rakety a dohlíželi jak na německé odzbrojení, tak na jeho správnou „demokratizaci“. Po založení Evropského hospodářského společenství a později Evropské unie tato euroatlantická hydra získala rozhodující moc nad celým kontinentem, čehož neblahé důsledky jsme mohli pozorovat například při neslavné vojenské a finanční podpoře konfliktu na Ukrajině. Ten absolutně nebyl v zájmu evropských zemí, které v uplynulých dvou dekadách pouze poskakovaly, jak washingtonský pániček zapískal, a plnily rozkazy podle zámořských notiček. Alespoň po náznaku

Foto Adobe Stock

nějaké suverénní politiky nebylo od konce studené války v Evropě ani vidu, ani slechu, a z kdysi mocného a tón udávajícího kontinentu se stal jen sprostý komplic. Srbsko a Bosna, Afghánistán, Irák, Libye, Sýrie...

Jakékoli svinstvo, do kterého se USA, utužující hlava nehlava svůj Pax Americana neboli mezinárodní řád založený na myšlence vedoucí úlohy Ameriky ve světě, pustily, Evropa přikryla jako spolupachatel. Dějala to přitom značně vyčuraně, neboť za to, že USA v jejich světovém diktátorství a drancování světového bohatství a zdrojů podporovala, měla na tomto lupu svůj podíl. A ještě se cítila s americkým zbrojním arzenálem za zády silná v kramflecích, podobně jako štěkající ratlík za plotem. Jinými slovy, za prachy připomínající propracovaný korupční systém byla Evropa ochotna učinit prakticky cokoliv a spojení s čertem jí nedělalo sebemenší problém. Tedy ono se tomu říkalo evropské hodnoty, ale víte, jak to s nimi je...

Placená média

Nebo spíš bylo, než se úřadu ujal nový americký prezident Donald Trump, jenž se tento poválečný mezinárodní systém založený na síle dolarů v kombinaci s americkými zbraněmi snaží ukončit. A daří se mu to znamenitě, protože stačilo pár týdnů a o konci americké hegemonie s hrůzou referují samotní liberálové, kteří se ještě pár měsíců zpátky utěšovali planými nadějemi, že Amerika v zástupné válce nad Ruskem zvítězí a všechno ve světě i Evropě zůstane jako dřív. Nyní už je jasné i jim, že nezůstane (aspoň těm bystřejším), a roste panika...

„Od roku 1945 byl svět, jak ho známe, z velké části postaven na myšlence vedoucí úlohy Ameriky – Pax Americana, která se snažila odstranit nepřátele a ujistit přátele; budovat prosperitu otevřením trhů a podporou volného pohybu zboží, kapitálu, lidí a myšlenek; a prosazovat obranu svobody, demokracie a právního státu. Právě toto globální vůdcovství vedlo k vytvoření NATO a dalších aliancí, pomohlo obnovit poválečnou Evropu a Asii a otevřelo obchod prostřednictvím Všeobecných dohod o clech a obchodu a Světové obchodní organizace. Nepřátelé Ameriky se této jedinečné globální roli dlouho bránili – Sovětský svaz však podlehl svým vnitřním

rozporům, a Čína si nakonec uvědomila, že se musí integrovat do globální ekonomiky, aby své občany vymanila z chudoby. Přesto Moskva a Peking dlouho narážely na vedoucí úlohu Washingtonu a v posledním desetiletí se jí snažily čelit a podkopávat ji. Nyní se jim možná splní jejich přání,“ eufemisticky popisoval v redakčním komentáři s příznačným názvem *Konec Pax Americana* dosud dominantní americkou roli ve světě známý

mediální server Politico. Který se, ehm, na utužování Pax Americana rovněž významně podílel. A nejen on!

„V Evropě jsme v posledních letech byli svědky toho, že stát přenášel část své exekutivní moci na neziskové organizace, aby si nemusel s některými kontroverzními opatřeními špinit ruce. Týkalo se to především omezování svobody projevu vydávaného za ‚boj s dezinformacemi‘. Dezinformace

„Amerika nemá stále přátele či nepřátele, pouze stále zájmy,“ říkával doyen americké zahraniční politiky Henry Kissinger. Foto Profimedia

samozřejmě existují, existovaly vždycky, někdy měly podobu propagandy, jindy zase pomluvy, ale boj s nimi a jejich šířiteli se časem proměnil v nástroj omezování názorových oponentů," popsal v únoru trefně princip šíření amerických a evropských „hodnot“ šéfredaktor týdeníku Echo Dalibor Balšínek.

„Evropská unie v tomto smyslu například přijala směrnici DSA, která významnou roli přisoudila právě neziskovým organizacím. Stát má samozřejmě zajišťovat ochranu společnosti před lží a pomluvou a má umožnit účinnou obranu, ale má se tak dít před řádným soudem, a nikoli přenechat toto rozhodování nikým nevoleným, nikomu se

nezodpovídajícím aktivistickým skupinám. Podobně se nedávno provalilo, že Evropská komise platila – z daní všech občanů Unie – neziskové nevládní organizace, které lobbovaly za prosazování zelené politiky. Při rozkrývání financování USAID zase prasklo, že peníze amerických daňových poplatníků v řádu desítek milionů dolarů tekly i mediálními organizacím, například internetovému deníku Politico, New York Times, Reuters nebo BBC, které byly známé svou kritikou republikánů a Donalda Trumpa, a naopak sympatiemi k Demokratické straně. Peníze Američanů ovšem živily i české neziskové organizace.

Ty ve velké míře zajišťují pomoc lidem v tísní, ale některé se pouští do čistě politických projektů ‚zabalených‘ například do mediálního vzdělávání. Soukromý subjekt si samozřejmě může podporovat, koho chce, jakoukoli neziskovou aktivitu nebo politický spolek. Je ale nepřijatelné, pokud to dělá stát, děje se tak skrytě a zároveň se tím podporuje pouze jeden politický či názorový proud – nebo se tímto způsobem dokonce diskreditují političtí odpůrci.“

Přesně tímto způsobem – kombinací dolarů a zbraní – se šířily toxické liberální hodnoty nejen v Americe a Evropě, ale po celém širém světě. Proto byl taky v takové, ehm, nepohodě a šlo to s ním se všemi těmi grýndýly, Gretami, gendery a migranty – ve stylu čím hůře, tím lépe – tak prudce z kopce. Protože Amerika sice v Evropě hodně utrácela, ať už rozšiřováním a budováním svých vojenských základů, nebo uplácením velkého množství Evropanů, aby podporovali nelegální migraci, gendery, grýndýly nebo teplé pochody, ale to v žádném případě neznamenalo, že to dělá proto, aby se měla Evropa dobře! Kdepak, takhle to v politice nefunguje. Dělal to proto, že tím podporovala své vlastní zájmy, nikoli ty evropské. Protože je to přesně tak, jak popisuje ve své knize *Co je na Americe tak skvělého* její autor Dinesh D'Souza, který zde cituje slavný výrok jednoho z největších klasiků mezinárodní politiky a architektů tohoto globálního uspořádání Henry Kissingera: „Amerika nemá stálé přátele či nepřátele, pouze stálé zájmy.“ vid ●

DEN plný ZÁZRAKŮ

Když máte plán a nemáte zábrany, vhodná záminka k jeho realizaci, ať to stojí, co to stojí, se vždycky najde...

Evropa, částečně Američany uplácená a částečně vojensky „chráněná“ (tak, že nikdy ani nepípla), tedy byla z pohledu USA „doma“. Stejně jako například vedle Německa rovněž poražené Japonsko, které „ohlídala“ masivní americká vojenská základna na ostrově Okinawa. O Austrálii či Kanadě, které formálně patří pod Velkou Británii (a Británie až dosud fungovala prakticky jako další pobočka USA v Evropě), ani nemluvě.

Pokud se ale Spojené státy a jejich hlavní kamarád Izrael potřebovaly mocensky rea-

rická armáda se svými „spojenci“ z NATO v roce 2001, ani Irák, jehož drsné vybombardování následovalo o dva roky později, neměly s těmito útoky pranic společného.

Všechny ostatní průvodní jevy související s útoky z 11. září 2001 byly „jen“ takzvané „vedlejší zájmy“. Mám na mysli třeba sázky části transatlantických elit a zasvěcených lidí, kteří o chystaných útocích věděli s předstihem, na to, že po 11. září poklesne hodnota akcií aerolinek American či Delta Airlines. Tedy zrovinka těch, jejichž letadla byla použita pro náraz do věží Světového obchodního centra v New Yorku, takzvaných Dvojčat. Když už zkrátka *deep state* tak velké a nákladné divadlo uspořádal, tak se na tom snažil vydělat a hleděl na – cynicky řečeno – návratnost svých investic. Připomínalo to trošku zloděje, který nejdřív vy-

světě, kterým jsou informace, a navíc vás nezatěžují zbytečné a otravné maličkosti jako soucit a svědomí, pak velice a mrazivě jednoduše...

Neřešitelný problém?

Budovy Světového obchodního centra nebyly žádnou hitparádou již od počátku jejich stavby v roce 1968. Spíš bychom mohli říct, že i přes velké ambice to byl jeden velký obchodní průšvih. Korunovaný tím, že nosníky jednotlivých pater původních budov WTC tvořily tisíce svářených ocelových tyčí, které byly vystříkány v té době běžnou azbestovou izolací. Jenže už dva roky po zahájení stavby, tedy v roce 1970, bylo kvůli nepříznivým účinkům na zdraví sprejování azbestu na konstrukce budov zakázáno.

To by snad samo o sobě nebylo tak hrozné, jenže v kombinaci s dalšími nedostatky projektu se tento problém nakonec zařadil do kategorie neřešitelných.

Obzvláště proto, že Světové obchodní centrum nebylo i přes svůj vznešený název od uvedení do provozu nikdy v dobré finanční ani provozní kondici. Zejména v prvním desetiletí po dokončení se totiž potýkalo s nečekaně nízkou obsazeností a mocně prodělávalo. Projekt se prostě nevydařil dle plánů a neplnil vysoká očekávání.

Napomoci by mohla v takové chvíli rekonstrukce či zásadnější modernizace tak, aby budovy udržely krok s dobou a mohly se odrazit k lepším zítřkům. Jenomže právě tomu bránila ona nešťastná azbestová izolace. Od vydání zákona *The Clean Air Act (Zákon o čistém ovzduší)* z roku 1970 nesměla být totiž provedena jakákoli rekonstrukce či demolice budov bez předchozího odstranění azbestu! A co bylo ještě horší, úřady začaly postupně – ruku v ruce se zpříšňujícími se zákony o životním prostředí – po vlastních budov chytit jeho odstranění.

Jenže to by vyžadovalo kromě samotné kompletní rekonstrukce další obrovské investice, čímž by ztráta vyšplhala do astrono-

Připomínalo to trošku zloděje, který nejdřív vykradl obchodák, pak si nechal škody zaplatit od pojišťovny, ale protože stále neměl dost, ještě doplněné a obnovené zboží „pochtivě“ prodal...

lizovat i na Blízkém východě a po vítězství ve studené válce opanovat celou geopolitickou šachovnici, muselo přijít něco, co by jim umožnilo expandovat i do zemí, kam až dosud vstupovat nebyl důvod. Myšleno důvod zdánlivě legitimní a formálně přijatelný.

Jinými slovy, k vojensko-politickému tažení na Blízký východ chyběly jak argumenty, tak obhajitelná a mediálně přívětivá záminka. Až „nečekaně“ přišlo 11. září 2001, které spolu se dvěma řízenými demolicemi budov Světového obchodního centra oba tyto nedostatky elegantně odstranilo a vyřešilo. Najednou tu byly jak motiv (boj proti mezinárodnímu terorismu), tak alibi (teroristický útok na americkém území, jenž byl mediálně sice lživě, ale šikovně spojen se státy, na které bylo třeba zaútočit jako první). A to přesto, že ani Afghánistán, kam vpadla ame-

kradl obchodák, pak si nechal škody zaplatit od pojišťovny, ale protože stále neměl dost, ještě doplněné a obnovené zboží „pochtivě“ prodal... Stejně tak se napakovala i spousta lidí sázejících na pokles akcií firem, které ve Dvojčatech sídlily. To je ale, panečku, náhoda!

Á propos, když už jsme u těch sázek a pojišťoven... Vůbec nejlepší „vedlejší“ obchod ze všech však „uzavřel“ vlastník budov, americko-židovský developer Larry Silverstein, pod jehož křídla přešly nemovitosti Světového obchodního centra teprve v červenci 2001. Tedy pouhé dva měsíce před památným dnem, kdy se obrátily v prach.

Jak může být za úspěšný považován nákup něčeho, co vám někdo za dva měsíce zničí? Inu, když to uděláte dostatečně chytře, patříte mezi „vyvolené“, umíte v tom chodit a máte ten nejcennější statek na tomto

Foto Adobe Stock

mických výšek a jakákoli rentabilita by byla nedosažitelná a vyloučená i v budoucnu. A každý byznysmen přece musí hledět do budoucna.

S trochou nadsázky nejhorší budovy na světě, které paradoxně stály na tom nejlepším pozemku, v té době patřily správnímu úřadu PANYNJ (Port Authority of New York and New Jersey), jenž se ocitl v nezáviděníhodné situaci. Ale šlo by to říct i jadrněji. Bez drahého odstranění azbestu – náklady se odhadovaly minimálně na 200 milionů dolarů, ovšem bez dalších 800 milionů na opravu elektrických, datových a vzduchotechnických zařízení – nemohlo být WTC opraveno a modernizováno. A bez rekonstrukce se nemohlo vymanit ze začarovaného kruhu.

Přístavní správa se pochopitelně snažila budovy prodat, a to dlouhé roky, ale nikdo normální by stavby vzhledem k jejich stavu a vyhlídkám nekoupil. A možná by si je

My dnes, s odstupem bezmála čtvrtstoletí, již dobře víme, že měl americký deep state po celou tu dobu pod palcem i velká (liberální) média na Západě...

nevzal ani zadarmo, nebo kdyby mu za takovou kouli na noze úřad PANYNJ ještě zaplatil. Nabízelo se tedy již jenom jedno řešení, a to – jak by řekl jeden rázný německý exkancléř – řešení konečné. Prostě budovy zničit! Ja wohl, Schluss!

Barák na odstřel

No jo, ale jak to udělat, když to zákon nemožňoval? Úřad PANYNJ, když už nevěděl, kudy kam, několikrát ze zoufalství požádal o povolení budovy strhnout řízenou demolicí. Naposledy – jistě pouze nečekanou shodou okolností – na začátku roku 2001. Jenže ani to podle legislativy nebylo možné, neboť

předpisy upravovaly, že demolice je přípustná pouze v případě, že bude předtím z demolované budovy odstraněn azbest, aby se nekontrolovaně nerozptýlil do širokého okolí. Ale kdo by chtěl vypláznout za zbourání nechtěné barabizny, která byla černou dírou na peníze, další čtvrt miliardy dolarů? Leda blázen.

Na začátku roku 2001 se ještě pokusil PANYNJ patovou situaci zvrátit žalobou, jíž chtěl přimět pojišťovací společnost k proplacení renovace kvůli karcinogennímu azbestu, soud ale beznadějný pokus smetl v květnu se stolu, čímž dostalo WTC definitivní razítko: „Na odpis“.

Po útoku na základní lidské svobody se – pod dohledem sochy Svobody – za podezřelých okolností zřítily tři budovy Světového obchodního centra, včetně ikonických Dvojčat (na snímku vpředu). Foto Adobe Stock

Bylo proto – alespoň pro nezasvěcené – velmi překvapivé, když si od Lewis M. Eisenberga, šéfa PANYNJ a zároveň finančníka angažovaného v politice Republikánské strany a bývalého partnera banky Goldman Sachs, na 99 let pronajal v červenci téhož roku budovy realitní magnát Larry Silverstein. A to rozhodně žádný blázen nebyl, i když tak jeho investice do neopravitelných, nerentabilních a legálně nezdemolovatelných baráků zprvu mohla vypadat.

Jedním z prvních kroků, které zdánlivě nepřiměřeně riskující developer se Světovým obchodním centrem pod svými křídly učinil, bylo uzavření pojistky na 3,55 miliardy dolarů, resp. 4,6 miliardy dolarů. Nebyla to však pojistka obyčejná, neboť zahrnovala dosti specifickou položku – zničení budov pomocí teroristického útoku. Neobvyklou klauzulí pak obsahovala i nájemní smlouva, která nájemci ukládala zvláštní povinnost:

„Pokud se budovy stanou terčem teroristického útoku, veškeré platební povinnosti nájemce budou zrušeny.“ Neboli pokud by byly budovy zničeny při teroristickém útoku, samozřejmě čistou náhodou, nájemce nejenže nebude muset platit nájem, ale je v takovém případě povinen na lukrativních pozemcích postavit budovy nové. Kus za kus.

Kdyby se tedy – opět čistě náhodou – odehrál v New Yorku teroristický útok a – ještě čistší náhodou – se jeho terčem stalo Světové obchodní centrum, mohl by zde Larry Silverstein postavit něco nového a modernějšího. Co mohl, on by podle nájemní smlouvy musel! A kdyby se tyto dvě „náhody“ – teroristický útok a zboření budov WTC – potkaly najednou, získal by developer nejen skvělé místo pro nové stavby, ale i – do třetice vše – mohl dobrotu – peníze z pojistky, za které by je mohl postavit. Byla by to naprostá fantasmagorie, myslet si, že by se něco takového

mohlo přihodit. Ale vidíte, protože žijeme ve světě neomezených možností, přesto se přesně tohle nakonec stalo...

Mimochodem, ani tím však celé období náhod a podivuhodných událostí zdaleka nekončilo. Samotný developer Larry Silverstein, na kterého se usmálo zvrácené štěstí v podobě trojkombinace teroristický útok, zřícení budov a vyplacení miliardové pojistky, prožil 11. září 2001 – na rozdíl od normálních lidí – den plný štěstí a zázraků.

Byznysmen začínal každý pracovní den zcela neměnným rituálem – snídaní s novými nájemníky WTC v restauraci Windows on the World ve 106. patře severní věže. Od 24. července, kdy získal do pronájmu Dvojčata, nevynechal ani jedinkrát. Až 11. září si svou snídani odepřel. Jeho tehdejší vysvětlení je dnes již vskutku legendární. „Onoho dne, protože mám světlé vlasy a světlou kůži, mě moje žena – Bůh jí žehnej – objednala k dermatologovi. Pamatuji si, jak jsem jí říkal, drahoušku, mám v Centru tolik práce, musím toho doktora zrušit. Ona prohlásila, že nic rušit nebudu a k tomu dermatologovi půjdu,“ odpovídal později v rozhovorech na otázky po svém dopoledním programu; třeba v deníku Wall Street Journal své přežití poslušný manžel přičítal „zázraku, absolutnímu zázraku“.

My dnes, s odstupem bezmála čtvrtstoletí, již dobře víme (a nedávno to začalo vyplouvat na povrch i oficiálně), že měl americký *deep state* po celou tu dobu pod palcem i velká (liberální) média na Západě (postupně také skoro všechna ostatní vymizela). A protože je dotoval ze svých více či méně skrytých fondů či neziskovek a jiných nekalých kšeftů, mohli si dělat z lidí i demokracie společně srandu. Jen tak mohlo projít „vysvětlení“ Larryho Silversteina a jemu podobných, kteří věděli o pádu budov WTC v New Yorku v předstihu (a mocensky, politicky či finančně na tom obrovsky vydělali), aniž by jim novináři kladli kritické a důležité otázky nebo se nedej bože snažili vidět věci v souvislostech.

Kdyby tomu tak nebylo, prasklo by to všechno – i s celým slavným Pax Americana, ve kterém se tyranie nazývala demokracií a vydírání a lhaní svobodou – již mnohem dřív. Jak se ale říká, všechno má svůj čas...

vid ●

**Ahoj lidi, já jsem Larry Silverstein a jsem velký
klikář. Starý barák mi spadl, ale už mám nový.
Zaplatila mi ho pojišťovna. Foto Profimedia**

ANDĚLÉ a démoni

Je těžké někoho přesvědčit, aby něco pochopil, když je placený za to, že to nechápe...

Silversteinova údajná návštěva dermatologa, jak eufemisticky nazval nedostavení se do práce kvůli tomu, že byla na ten den na Manhattanu naplánována řízená demolice Dvojčat, ale nebyla zdaleka jediným nadpřirozeným jevem, který se dne 11. září 2001 v New Yorku odehrál.

Jisté smrti unikli taktéž jeho syn Roger a dcera Lisa, kteří byli ve vedení rodinné firmy Silverstein Properties a v době útoku měli sedět na oné pracovní snídani, kam nedorazil ani jejich slabě pigmentovaný tatínek.

Oba – údajně nezávisle na sobě – přišli, ale s „bezpečným“ zpožděním. „Kdyby se útok stal jen o trochu později, oba by pravděpodobně zůstali uvězněni ve Windows on the World,“ napsal New York Observer. Neboli kdyby přijeli do práce včas, nepřežili by. Stejně jako nepřežili lidé, které před chystanou demolicí WTC za plného provozu nikdo nevaroval, protože nebyli takzvaně důležití a nepatřili mezi newyorskou smetánku.

Ještě lépe co do fortune na tom byl ředitel Silverstein Properties Geoffrey Wharton, jenž se na rozdíl od svého šéfa a jeho potomků na mítink do restaurace na vrcholu severní věže dostavil. Podle Liz Thompsonové, ředitelky Lower Manhattan Cultural Council, se kterou tam probíral možnou spolupráci, však schůzku „nečekaně“ zkrátil. Wharton a Thompsonová se dostali do výtahu v 8.44, tedy pouhé dvě minuty před nárazem letu číslo 11. Spolu s Michaellem Nestorem a Richardem Tierneym, zaměstnanci úřadu PANYNJ (jenž Silversteinovi WTC pronajal), kteří rovněž odcházeli dřív, byli posledními lidmi, kteří z restaurace vyvázli živí. Inu, kdo umí, ten umí. Či přesněji řečeno – kdo ví, ten činí, a kdo netuší, ten jenom uzasle čumí. A čeká, co se stane...

Den plný zázraků tím ale rozhodně nekončil. Stejně skvěle se 11. září vedlo i Franku Lowymu, šéfovi partnerské společnosti Larryho Silversteina Westfield America, jež si ve Světovém obchodním středisku pronajala maloobchodní prostory – i on se onoho osudného úterního rána svému pracovišti obloukem vyhnul.

Lowy se narodil v československé obci Filakovo, ale v roce 1945 odešel do Palestiny, kde se připojil k ilegální židovské vojenské organizaci Hagana, jež bojovala proti Arabům. Poté v Austrálii a Spojených státech začal budovat jednu z největších sítí obchodních center, ale stanul třeba i ve vedení Reserve Bank of Australia, australské centrální banky. V roce 2001 se stal šéfem Izraelského demokratického institutu a o dva roky později založil mezinárodní think tank s názvem Löwyho institut pro mezinárodní politiku.

Právě členství a vedoucí posty v židovských spolcích a organizacích jako United

ležitá „liberální“ média na celém Západě, od kterých pak tupě opisují a papouškují novináři v satelitních zemích, jako je Česká republika. Ať už z lenosti, z hlouposti nebo proto, že byli celou tu dobu placeni právě za takovou „novinařinu“, která je ve skutečnosti čistým lobbismem za zájmy mocných (ať už jsou jakékoli, hlavně když to sype). Nikoli tedy jejich kontrolou, jak se média svým konzumentům snažila pyšně a drze namlouvat.

Prý hlídači psi demokracie... Snad jediné v tom smyslu, že pečlivě hlídali a začali zuřivě štěkat na každého, kdo by o skutečnou demokracii a dialog mezi lidmi usiloval. Kdepak, namísto toho celý veřejný prostor ovládl ten jediný správný, tedy (pro)americký názor, jako kdyby byl ten jediný na světě. Dokud byl Pax Americana v plné síle, nebylo to možná pro lidi, kteří věci sledovali jen povrchně, až tak nápadné. Jakmile se ale starý světový řád, ve kterém byly USA hegemonelem a který začal 11. září 2001 útokem

Právě Murdochova média sehrála zásadní roli v pokrytí 11. září 2001, stejně jako ostatní „liberální“ média na Západě, od nichž pak tupě opisují i v satelitních zemích, jako je Česko.

Jewish Appeal (UJA; Spojená židovská výzva), Anti-Defamation League (Liga proti pomluvám) či Muzeum židovského dědictví v New Yorku svedly například podle výzkumů investigativního novináře Christophera Bollyna dohromady Lowyho se Silversteinem, ale i s Lewisem M. Eisenbergem, tedy ředitelem úřadu, který jim pronajal Světové obchodní centrum. Všechny tři kamarády z „židovské čtvrti“ pak spojuje mimo jiné přátelství s mediálním mogulem Rupertem Murdochem, který za své štědré příspěvky v roce 1997 od UJA z rukou Henryho Kissingera obdržel cenu pro Lidumila roku, ale i s nejvlivnějšími americkými a izraelskými politiky.

Právě Murdochovy noviny a televize sehrály zásadní roli v mediálním pokrytí (či spíše přikrytí) 11. září 2001, stejně jako ostatní dů-

na Světové obchodní centrum v New Yorku, během covidu a války na Ukrajině začal s rachotem hroutit, je ten rozdíl mezi realitou a mediální produkcí najednou až komicky nápadný. Neboli svět už je jině a věci jsou jinak než předtím, ale „liberální“ západní média píšou, jako kdyby se nic zásadního ne(z)měnilo a snaží se – alespoň slovně a ideologicky, když už to nejde fakticky – starý řád, ze kterého tolik profitovaly, udržet.

Například česká média, která jedou z velké míry propagandu a tlačí ji i do zpravodajských informativních článků, nikoli jen do názorových rubrik, sledují svět pořád optikou studené války a „vítězného“ liberalismu, ke kterému se v 90. letech 20. století Česká republika připojila, takže ten marasmus může každý vidět na vlastní oči.

Zhruba před sedmi lety jsem dělal v Šifře rozhovor s doktorem Emilem Pálešem, slovenským vědcem. Ten kdysi vystudoval kybernetiku, vyučoval počítačovou lingvistiku na Matematicko-fyzikální fakultě Komenského Univerzity v Bratislavě a pět let byl vědeckým pracovníkem Slovenské akademie věd, kde vyvíjel umělou inteligenci a první počítačový model slovenského jazyka. Pak se ale vydal jiným směrem a v roce 1993 založil neziskovou organizaci Sophia, zaměřenou na sofiologii neboli integrální výzkum, ve kterém již třicet let do hloubky zkoumá příčiny tvořivosti a psychologické pozadí kulturních vln v dějinách. Jeho sociologie představuje úsilí o syntézu různých pramenů poznání – smyslů, rozumu a intuice. Tak, aby člověk nebyl snadno manipulovatelný a dosáhl

Záměrný omyl zní jako protimluv, a přesto existuje. Existuje selektivní hluchota, když neslyšíme, co se nám nelíbí. A také selektivní myšlení, když nechápeme, co se nám nehodí.

syntézy vlastního vědomí a s ní spojeným vnitřním osvobozením.

Jedním z výsledků jeho fascinujícího výzkumu je mimo jiné skutečnost, že se v dějinách periodicky střídají kulturní epochy či chcete-li cykly. (Jako si ukazujeme v Šifře.) Doktor Páleš o těchto kosmických cyklech nejen ví, ale tvrdí, že je velmi podrobně a přesně popisuje – podržte se – středověká angelologie. Neboli nauka o andělech. „Univerzity se ve 20. století odvrátily od myšlenky historických cyklů. A skutečné pozdvižení vyvolal navíc můj závěr, že ty cykly byly

známé již od starověku v rámci nauky o bozích či archandělech, kteří se střídají jako duchové času. Třeba archanděl Rafael je patron medicíny a velcí lékaři skutečně žili v rafaelských obdobích. Podobně je to s archandělem Michealem a filozofií, Anaelem a poezií či Gabrielem a přírodovědou,“ říká nezávislý vědecký pracovník, jehož práce vychází v několikasvazkovém díle *Angelologie dějin. Synchronicit a periodicit v dějinách*. „Statisticky zpracovávám křivky tvořivosti v celosvětových dějinách. A hledám v nich pravidelné zákonitosti. Umělecké styly, vědecká

paradigmata, různé typy filozofie, náboženství či politických ústav se neobjevují zcela náhodně. Podobná vnuknutí se objevují často na různých místech zeměkoule současně a vracejí se také periodicky, v jistém pořadí. Zejména v cyklu po 500 letech. Statisticky to přesahuje náhodu, takže to musí mít reálnou příčinu.“

Záměrný omyl

Tehdy mi mimo jiné tento učelec v našem rozhovoru o současné turbulentní době, vyznačující se prudkou nerovnováhou mezi hmotou a duchem a totální dekadencí, řekl: „Nad čím však žasnu čím dál víc, jsou ty rafinované způsoby, jak klameme sami sebe. ‚Záměrný omyl‘ zní jako protimluv, a přesto existuje. Existuje selektivní hluchota, když neslyšíme, co se nám nelíbí. A také selek-

tivní myšlení, když nechápeme, co se nám nehodí. Upton Sinclair to vystihl větou: ‚Je těžké někoho přesvědčit, aby něco pochopil, když je placen za to, že to nechápe.‘ Většina lidí vůbec nehledá pravdu, ale zajištění v nějakém společenství. Uvnitř takového kruhu se sejdou stejně smýšlející, ujišťují se navzájem o své polopravdě, vyjmenují a odměňují si své vlastní autority, platí si média, aby jim říkala, co chtějí slyšet... Až uvěří, že je to realita. Ve skutečnosti žijí ve skupinové autohypnóze, v sociální bublině. Tyhle bubliny nelze přelomit fakty a argumentací. Typický slušný člověk žije takhle: Na úrovni vědomí upřímně neví, co dělá. Není proto odpovědný za následky. Nemůžete mu to ale říct, protože vás zastaví, změní téma, urazí se. Lidi podvědomě přesně vědí, co se nemají dozvědět. Kdyby to věděli, museli by změnit

dosavadní způsob života. Řekl bych, že předpokladem rychlé kariéry je vědět, kam nemáš strkat nos. Takové podvědomé procesy jsou předmětem démonologie, jež taky patří k angelologii.“

Nejsou ale naštěstí všichni lidé stejní a v každé době se najdou výjimky, jež zajímá, jak věci skutečně fungují, nikoli co se o tom říká nebo píše... A kteří před realitou nezavírají oči, a proto mají možnost posunout se v chápání tohoto světa i sebe sama dál.

Jedenáct z dvanácti

Vraťme se ale zpátky k onomu důležitému dějinnému okamžiku, který zahájil čtvrtstoletí neomezené americké hegemonie a nadvlády nejen nad západním, ale tentokrát poprvé nad úplně celým světem.

Lidé spojení se správou Světového obchodního centra totiž nebyli zdaleka jedinými významnými nájemníky WTC, nad kterými bděl celý houf Pálešových andělů, půjčme-li si v nadsázce tuto terminologii. V tomto případě by to muselo být nejméně tucet andělů strážných... Dopolední program a pozdější angažmá těchto lidí, na které se nyní zaměříme, pak naznačují další, pro mnohé netušené souvislosti, jež celý tento příběh a údajný teroristický útok partičky džihádistů posouvají na zcela novou úroveň a povyšují jej na událost s globálními dopady.

Asi nejkřiklavějším příkladem byl Jim Pierce, tehdy výkonný ředitel AON Corporation. Pierce, který je mimochodem bratranec tehdejšího prezidenta George W. Bushe, na úterní ráno naplánoval obchodní schůzku ve 105. patře jižní věže. Z dvanácti lidí, kteří na ni dorazili, jich jedenáct zemřelo. Pierce mezi oběťmi ale chyběl – místo schůzky totiž v noci přesunul do nedalekého Millennium Hotelu s výhledem na jižní věž, odkud pozoroval, jak byla zasažena letadlem.

Podle memoárové knihy bývalé první dámy Barbary Pierce Bushové, která byla manželkou prezidenta George H. W. Bushe a zároveň matkou prezidenta George W. Bushe, její synovec Pierce až příliš pozdě zjistil, že evidentně ne všichni účastníci schůzky byli o změně místa konání mítinku řádně informováni. A teď prosím tu o Červené karkulce... vid ●

Poté, co tak výhodně vyčistil a zhodnotil pozemky Světového obchodního centra (na snímku), chystá se Larry Silverstein na rohu West 41. Street a 11. Avenue vybudovat kasino (na protějším snímku). Foto Profimedia

Jen PRVNÍ den

Když nic nehledáte, nemůžete ani nic najít...

My dnes již na základě přímých i nepřímých indicií a důkazů samozřejmě víme, že budovy Světového obchodního centra nespady (byť po nárazu letadel) jen tak samy od sebe, ale někdo jim k zemi – s pravděpodobností blížící se jistotě – ochotně pomohl. Ano, oficiální teorie, která se snažila popsat a vysvětlit mechanismus pádu budov (či přesněji jej zakrýt), kompletně odporuje fyzikálním zákonům, a je tudíž lživá. Tomu už se ale, minimálně po covidu a Ukrajině, snad ani nikdo nediví, nebo pořád ano?

Oficiální zpráva agentury FEMA (Federální úřad pro krizové řízení), tedy první výstup rozsáhlého vyšetřování, který byl zveřejněn v roce 2002, zřícení budovy věží, jejichž jádro tvořilo 47 ocelových sloupů obklopených dalšími 236 externími nosníky a tisíci ocelovými pruty, přičítá ohni. (Věž číslo 1 i 2 měly až na pár detailů takřka identickou konstrukci.) „Tato mohutná síť ocele selhala, protože oheň zohýbal nosníky, a tak povolily šrouby. Když se nosníky ohnuly a povolily, patra spadla spolu s nimi, příliš velkou silou na to, aby byla udržena ...“

Výsledkem byl podle vyšetřovací skupiny progresivní kolaps, kdy každé patro padá na to pod ním – tedy takzvaný palačinkový efekt, obvyklý například u zřícení domů při zemětřeseních.

To byla ale pitomost tak zjevná a do očí bijící, že závěr úřadu vyvolal veřejné pozdvižení. Při palačinkovém efektu totiž tlačí padající horní patra na spodní, a tato spodní patra pád horních pater zpomalují a brzdí. Nemůže proto za žádných okolností dojít k tomu, že se budova zřítí takřka volným pádem, tedy takovým způsobem, aniž by pádu horních pater kladla jakýkoli odpor patra pod nimi. Něco takového prostě není fyzikálně možné. Nejde to.

Podíváte-li se ale na jakékoli fotografie či televizní záběry kolapsu Dvojčat, je z nich jasně patrné, že spodní patra kamsi zmi-

zela a po mrakodrapech na místě zvaném Ground Zero zbyly jenom polámané ocelové nosníky, malé kusy betonu a neuvěřitelné množství prachu. A údajně také jeden důležitý cestovní doklad, jak informovala FBI. Ano, pouhý den po útocích hlásil ve zprávách CNN ministr spravedlnosti John Ashcroft, že byl v troskách WTC nalezen pas jednoho z únosců. V troskách těch budov, které se prý zřítily v důsledku toho, že se uvnitř roztavilo všechno včetně 200 tisíc tun ocelových sloupů a v prach bylo obráceno?

Takže tu zbyl jeden al-káidistický pas, který vypadl z vybuchnutého letadla a nedotčen doplachtil z několikasetmetrové výšky až na zem, kde ho šťastným řízením osudu objevila zrovna FBI, ale jinak na místě nezůstal ani jeden stůl, počítač či věšák, nemluvě o 1100 tělech obětí, která se prostě někde „vypařila“ – všechno bylo rozdrčeno téměř na prach. I tohle je v Americe možné. Yeah, this is Hollywood, baby!

Nespokojení s tak absurdními závěry byli především pozůstalí po obětech teroristických útoků, kteří si vytrvalým nátlakem vydupali vznik Národní komise pro teroristické útoky na Spojené státy a další vyšetřování. Něco jiného totiž je, když se vás události nějakým způsobem dotýkají a začnete si zjišťovat informace, nebo když jen sledujete televizní zprávy a myslíte si, že politici a novináři popisují realitu. A že nelžou, protože je to pro ně z mnoha důvodů výhodné (například jsou za to placeni), anebo je jim z vyšších míst naznačováno či vyhrožováno, jako tomu bylo i v tomto případě.

Ano, ani mnozí novináři nejsou tak hloupi (i když i těch, kteří nic nechápou a jen papouškují oficiální propagandu, je rovněž mnoho, stejně jako konzumentů jejich mediální produkce), aby nevěděli, že nemůžou po nárazu dvou letadel volným pádem spadnout tři mrakodrapy.

Však také první popisy reportérů hovořily o tom, co bylo zjevné – tedy že ve Světovém

Vidíš někde nějaké palačinky? Na protější straně: Slavný americký novinář Dan Rather první den po pádu jedné z budov hovořil o výbušninách a perfektně provedené řízené demolici. Později ale raději otočil...

Foto Profimedia

obchodním centru docházelo k sekundárním explozím, tedy těm, které nesouvisely s nárazem letadel nebo leteckým benzinem. „Šla jsem směrem k WTC a hledala svůj štáb. Zeptala jsem se hasiče, jestli ho neviděl, a z ničeho nic došlo k explozi a my jsme viděli sloup ohně valící se na nás, vysoký jako několik poschodí,“ hlásila reportérka Carol Marinová z televize CBS.

O explozích mluvili i přeživší z WTC nebo zasahující hasiči. Hasič Thomas Turilli na kamery pronesl, že „to znělo jako výbuch náloží, takové bum bumbum, sedmkrát nebo osmkrát“. Jiní hasiči s očima navrch hlavy hlásili: „Začali jsme utíkat. Bum bumbumbum. Poschodí za poschodím začalo vypadávat ven. Znělo to, jako kdyby vybuchovala. Ano, vybuchovala.“

Jako ohňostroj

Údržbář William Rodriguez, který pracoval ve Světovém obchodním centru 20 let, po útocih na WTC zachránil v budovách zhruba dvacet lidí a opustil je jako jeden z posledních přeživších. Za svou obětavost byl dokonce oceněn jako hrdina v Bílém domě přímo prezidentem Georgem W. Bushem. Pan Rodriguez se později přihlásil Komisi pro 11. září jako přímý svědek výbuchů v suterénu severní věže WTC. „Byl jsem tam v 8.46 a najednou rána – výbuch tak silný, že nás to odhodilo. Než jsem stačil promluvit, tak za šest vteřin další rána, tentokrát seshora. A ve chvíli, kdy jsem si říkal, panebože, objevil se chlapík z jedné kanceláře a křičel exploze, exploze, exploze. Tenhle chlapík měl roztažené ruce a kůže z obou paží mu visela, jako kdyby se svlékala. Uvědomil jsem si, že mu chybí část obličeje,“ vyprávěl Rodriguez například na stanici CNN či v „konspiračním“ dokumentárním filmu *Zero: Vyšetřování 11. září*. „Začal jsem odemykat schodištní dveře, aby lidé mohli utéct, slyšeli jsme rány, další výbuchy, tak jsem se ptal na hasičské stanici, co to je za výbuchy, a oni, že to jsou možná plynové bomby v kuchyních. To těžko, když byly na elektriku, to nedává smysl.“

Jaké však bylo překvapení pana Rodrigueze, když byla jeho svědectví o výbuších, stejně jako výpovědi dalších klíčových svědků, beze slova vysvětlení ve vyšetřování kompletně ignorována.

Vyšetřovatelé agentury FEMA ale trvali na tom, že žádné výbuchy nebyly zaznamenány a ani v troskách nebyly nalezeny stopy po výbušninách. A ke stejným závěrům došel i Národní institut standardů a technologií (NIST), který se k vyšetřování připojil později. Takže měli všichni ti lidé, kteří byli svědky sekundárních explozí (tedy nikoli těch, které by způsobil náraz letadel nebo letecký benzin), halucinace? Ne tak docela.

Obě instituce sice přímo nelhaly, když tvrdily, že žádné důkazy o přítomnosti výbušnin nenašly, potíží ale byla v tom, že je záměrně nehledaly a tomu, aby je náhodou nenašly, se pečlivě vyhýbaly.

Investigativní novinářka Jennifer Abelová, píšící například pro britský *The Guardian*, se úřadu NIST na přítomnost výbušnin výslovně zeptala. A to proto, že lidí, kteří na místě útoku na WTC exploze viděli a slyšeli, bylo tolik, že se jaksí nedalo „vymlčet“ ani ignorovat. „Co lze říci o zprávě, v níž NIST uvádí, že to nevyplývá na důkazy o přítomnosti výbušnin?“ zeptala se reportérka v rozhovoru, který byl zveřejněn 29. ledna 2008. Michael E. Newman, mluvčí NIST a jeden z autorů zprávy, jí zdvořile odpověděl: „Jistě, vždyť žádné známky něčeho takového neexisto-

valy.“ Novinářka však logicky kontrolovala: „Ale jak můžete vědět, že žádné známky neexistovaly, když jste po nich předtím nepátrali?“ Ani tato otázka pana Newmana nevyvedla z rovnováhy: „Pátráte-li po něčem, co neexistuje, plýtváte časem a penězi daňových poplatníků.“ Tak to potom jo...

Ačkoli americká vláda od počátku tvrdila, že k tragédii došlo kvůli tomu, že jacísi členové al-Káidy unesli letadla a narazili s nimi do výškových budov v centru New Yorku, a že žádné výbuchy a výbušniny na místě nebyly (a jejich počet taky nesedí), jisté je, že to na Manhattanu onoho památného dne bouchalo jako při ohňostroji a coby součást obrovské mediální show zde byly drze a za bílého dne provedeny perfektně připravené řízené demolice. Ano, řízené demolice. Jako když potřebujete zbourat starou továrnu.

Velká trojka

Asi nejmůvlnněji to, co se 11. září 2001 odehrálo prakticky v přímém mediálním přenosu, tedy před zraky milionů lidí po celém světě, popsala americká žurnalistická ikona Dan Rather. Slavný televizní moderátor uváděl téměř čtvrtstoletí (v letech 1981 až 2005) hlavní zpravodajskou relaci stanice CBS s názvem

Evening News, ale známý byl též z publicistického pořadu *60 minutes*. Spolu s Peterem Jenningsem z ABC News a Tomem Brokawem z NBC News byl řazen mezi takzvanou velkou trojku moderátorů zpravodajských relací ve Spojených státech. Jeho slova tedy měla a mají značnou váhu, ne že ne.

No a tenhle respektovaný chlapík 11. září 2001 kolem 17.30 užasle hleděl spolu s diváky na záběry pádu toho dne již třetí budovy Světového obchodního centra, sedmačtyřicetipatrového mrakodrapu WTC č. 7, zvaného též Solomon Brothers Building, a nemohl uvěřit vlastním očím. Protože to, že spadla Dvojčata, by se dalo ještě možná, v nastalém šoku, emočním pohnutí a při nedostatku relevantních informací a odstupu bezprostředně po útoku pochopit, ale proč by – pokud někdo tvrdil, že příčinou pádu byl náraz letadel a následně požáry – padala (takřka volným pádem) stejným způsobem i jiná, zhruba sto metrů vzdálená budova, do které vůbec nic nenarazilo?

Právě řízená demolice budovy WTC č. 7, která se nečekaně zřítíla až kolem 17.20, tedy mnoho a mnoho hodin po kolapsu Dvojčat, se stala takzvanou *smoking gun*. Neboli hlavním důkazem, který všechny oficiální teorie potopil definitivně.

Kolem 17.30 amerického času se z televizní obrazovky na stanici CBS News linul tento Ratherův libozvučný komentář: „Nyní vám ukážeme záběry samotného kolapsu této budovy. To je úžasné, neuvěřitelné, vyberte si slovo. Dnes už potřetí to připomíná ty záběry, které jsme už všichni příliš často viděli v televizi, kde byla budova úmyslně zničena dobře umístěným dynamitem a stržena dolů.“

Dan Rather, jeden z nejznámějších a nejvýznamnějších amerických novinářů, tedy hned 11. září 2001 poznal, co se stalo, a popsal to, co bylo na první pohled patrné. Krátce po události totiž ještě americká média neměla k dispozici notičky a scénáře, jak mají o událostech toho dne referovat. A tak nejen Rather, ale i reportérka Marinová a s nimi spousta svědků, záchranářů i expertů otevřeně popisovali, co se před jejich očima odehrálo a co všechno viděli a slyšeli. Reportéři jednoduše dělali dobře svoji práci. Ovšem pohříchu jenom první den. **vid ●**

HYPOTÉKA *se neptá*

Proč bylo 11. září milníkem ve fungování korporátních médií?

Hned druhý den ale americká média prudce otočila kurz. A protože od těch amerických ostatní opisovali a opisují, stejně jako od významných tiskových agentur, začali všichni papouškovat jejich fascinující fantasmagorie o tom, kterák devatenáctka sebevražedných vousáčů s nožíky na otevírání krabic údajně unesla čtyři letadla komerčních společností American Airlines a United Airlines, všem se povedlo přemoci posádku, přelstít celou leteckou obranu USA a narazit do dvou mrakodrapů v New Yorku i nejtřežnější budovy světa Pentagonu, sídla amerického ministerstva obrany ve Washingtonu. Dalšímu útoku pak prý zabránili pasažéři jednoho z unesených letadel; po souboji se čtyřmi teroristy na palubě letu číslo 93 se boeing údajně zřítíl u Shanksville v Pensylvánii.

Všechno to, co bylo zjevné, tedy že budovám Světového obchodního centra v New Yorku pomohly k zemi kromě letadel i nastrožené výbušniny, najednou přestalo být důležité a začalo být kolektivně ignorováno a vytěšňováno. A místo toho všichni jako po lobotomii šířili nesmysly o Usámovi, al-Káidě a potřebě zničit Afghánistán či Irák, případně obojí. Ten mechanismus, jakým mohli najednou, ze dne na den, všichni novináři koordinovaně otočit, zapomenout na exploze a řízené demolice a začít maširovat až na Blízký východ, je přitom na celé té události snad ze všeho nejpozoruhodnější a nejděsivější.

Čím byl ale zapříčiněn tak obrovský rozdíl mezi tím, jak někteří žurnalisté líčili události bezprostředně po útocích, a tím, jak se jejich „narrativ“ změnil v dalších dnech? Proč jeden den mluvili o explozích a pracovali svobodně, ale už druhý den slovo od slova papouškovali to, co po nich chtěla vláda, jako kdyby snad pracovali pro její tiskové oddělení?

Poslechněme si, jak na tuto neslavnou dobu, která zahájila propad tradičních médií do hlubin nedůvěryhodnosti a zamlžila a setřela jejich roli jako zdroje relevantních

informací, vzpomínal v roce 2016 matador Dan Rather.

Dan Rather totiž změnil nejen svoji rétoriku ohledně 11. září, ale spolu s ostatními se vrhl na tvrdou válečnou propagandu tvrdící, že jediný způsob, jakým se dá 11. září „vyřešit“, je válka proti Afghánistánu i Iráku. A to přesto, že je to na první pohled absurdní a absolutní nesmysl a ani jeden ze států neměl od začátku s 11. zářím nic společného. Jinými slovy, všichni věděli, že jde o vylhanou a falešnou záminku k rozpoutání válečného tažení na Blízkém východě, a přesto se chovali jako smyslů zbavení.

Této válečné propagandě, kterou jsme si nedávno užili i v souvislosti s nešťastnou Ukrajinou, se v mediální hantýrce říká bub-

žumpy s velkou pompou vyvalil ven. Smrad je to tedy veliký...

Nejhorší na tom je, že lidi na to skončili tenkrát, a skáčou na to stejně nadšeně i dnes. Mění se tedy jenom kulisy, nikoli principy. Způsob, jak těmto věcem čelit, je přitom velmi jednoduchý – tyto principy pochopit. Protože právě proto, že se lidi o věci nezajímají a nechtějí se nic naučit ani z ničeho poučit, je na tom svět pořád tak mizerně.

Šifra netvrdí, že když to lidi pochopí, přestanou hrát mocní tohoto světa své politické a mocenské hry, ani že se všechno mávnutím kouzelného proutku změní k lepšímu. Ale že to přestane jít k horšímu! Protože proč bychom jim v tom měli sekundovat? Ať si kšeftují, plánují a bojují mezi sebou,

Válečné propagandě, kterou jsme si nedávno užili i v souvislosti s nešťastnou Ukrajinou, se v mediální hantýrce říká bubnování do války.

nování do války. No a všechny mediální domy bubnovaly tak hlasitě, až z toho praskaly ušní bubínky. Děly to tenkrát a dělají to i dnes. Jedenácté září bylo pouze milníkem, který tomuto fenoménu odšpuntoval jakékoli zábrany. Nejpozději od jedenáctého září totiž můžeme říct, že naše slavná demokratická média nefungují jako zdroje důležitých informací o světě, ve kterém žijeme, ale jako PR agentury vládních kabinetů a širitelé nejrůznějších propagand a skrytých agend, od bubnování do válek a grýndýly přes genderové úchylárny či destrukci vlastního obyvatelstva schvalováním nelegální migrace a ničením kultury a hodnot naší vlastní civilizace.

Zatímco dříve to mohl člověk jenom tušit, a ve skrytu duše doufat, že to až tak hrozné není, dnes už se to nedá nijak skrýt a vidíme, že je to ještě mnohem horší. Zvlášť když se po covidu a slávě Ukrajině obsah celé té

a kdo chce, ať jim u toho dělá pitomce, ale nás ať do toho laskavě netahají. Mnohem lepší strategie podle mě je žít si svůj vlastní život; nikoli se nechat do všech možných i nemožných zhůvěřilostí emočně ani jinak zatahovat a stát se absolutně nevědomými loutkami v nějaké zvrácené hře.

No uznejte, kdyby se lidi nechovali jako zmanipulované a absolutně vygumované ovce, které se navzájem udávaly za to, že cyklista neměl roušku v lese, i ty lockdowny a opatření by musely bývaly být daleko kratší, mírnější a snesitelnější. Až když politici viděli, jak je to snadné, zkusili, kam až můžou zajít. Podobné to bylo i u 11. září 2001. Jedna věc je, že se něco stane, a druhá potom, jak to probíhá a co následuje.

Mimochodem, včera jsem se mihnul v nějakém nákupním centru a potkal jsem aspoň tři lidi s rouškou... A když se zeptáte

po čtvrtstoletí většiny lidí na 11. září, budou vám dodnes tvrdit, že to udělala al-Káida.

Proč jste to řekl?

John Pilger byl – na rozdíl od většiny žurnalistů, kteří píšou na politickou zakázku a objednávku – nezávislým reportérem, srdcařem a poctivcem tělem i duší. Jeho novinářský kredit je nezpochybnitelný, neboť se válečného bubnování nikdy neúčastnil a jako účastník války ve Vietnamu vždy politicko-imperiální zabíjení tvrdě kritizoval. Kritizoval celou geopolitickou a ekonomickou hegemonii USA a jejich satelitů vůči rozvojovým zemím i postkoloniální drancování jejich přírodního bohatství. A v jeho reportážích i filmech se naopak odrážely principy jako skutečná demokracie či právo národů na sebeurčení. Ze všeho nejvíc ale brojil proti expanzivní zahraniční politice USA právě po 11. září 2001 a jejich válečným propagandis-

vorech tvrdě griloval prezidenta Richarda Nixona či šlapal na krk Georgi Bushovi staršímu v průběhu aféry Írán-Contras. Poté ale bez okolků přiznal, jak jej zarazila Rathero-va špatná práce po 11. září. „Měl jste například slavný výstup v Show Davida Lettermana a tam jste řekl: ‚George Bush je prezident, on rozhoduje. A já jako Američan, kamkoliv mi řekne, ať se postavím, tam budu stát. On vydá ten povel.‘ Proč jste to řekl?“ divil se John Pilger, zvedaje přítom obočí.

„To jsem řekl následující týden po 11. září. Takto jsem to v té době cítil. Reagoval jsem jako občan Spojených států svým vlastním způsobem,“ pokusil se ospravedlnit Rather. Alespoň trochu upřímnější byl až ve druhé části odpovědi: „Ať si to ale někteří novináři chtějí nebo nechtějí přiznat, tak alespoň v malé míře je přítomen v každé redakci v zemi strach. Strach ze ztráty zaměstnání, strach z toho, že společnost, pro kterou pra-

I reportér CNN mluvil v přímém přenosu o tom, že podle jeho informací spadla na Manhattanu budova WTC č. 7, přičemž mrakodrap stál celou dobu v záběru za ním.

tickým kampaním pod falešnými záminkami, které svou poctivou novinářskou práci ze staré školy nemilosrdně demaskoval.

Nebylo tudíž osoby s větším morálním kreditem, která by se mohla Dana Rathera zeptat právě na to, co měl jeho názorový obrat a celková otočka směrem k podpoře lživé válečné propagandy znamenat. A proč se on i jeho kolegové chovali tak, jak se chovali. Tedy nikoli jako novináři, kteří informují, ale jako sprostá reklamní agentura, která fanatizuje a žene národy do války na objednávku (ne)mocných. A tak nezávislý John Pilger položil zásadní otázku a Dan Rather, protože to bylo již v roce 2006, tedy těsně poté, co nyní třiadvadesátiletý žurnalistický doyen skončil v hlavní zpravodajské relaci CBS *Evening News* a z televize odešel, mohl, již bez obav o ztrátu místa, odpovědět.

Pilger nejprve vyjádřil uznání Ratherově kariéře i za to, že se v minulosti dokázal postavit moci, například při aféře Watergate, kdy coby zpravodaj v Bílém domě v rozho-

cujete, zkrachuje. Strach z toho, že budete onálepkován jako nevlastenec nebo něco podobného, což se s vámi potáhne už navždy. Strach z toho, že pro zemi je toho až příliš mnoho v sázce, že můžete práci, kterou děláte z přesvědčení, přijít o místo... Všechny tyhle věci se vám honí v hlavě.“

V pořádku to ale podle něj rozhodně není a bylo by potřeba se na toto temné období (nejen) americké žurnalistiky „pozorně podívat a poučit se z něj“. To se sice zjevně nestalo, ale s tím vším, o čem Dan Rather mluvil – tedy že za dobrý flek, možnost splácet hypotéku, těšit se společenskému uznání či obdržet prestižní novinářskou cenu nějaká ta propaganda a upsání duše čertu stojí –, je prostě třeba počítat. To si holt každý musí rozmyslet sám, jestli chce být takových věcí součástí a zda mu to za to stojí, anebo si sám pro sebe řekne, že v tomhle nejede, a vydá se v životě jinou cestou.

Možná kdyby tenkrát temné síly, usilující o zavedení hegemonie a expanzi americké

John Pilger, který zemřel v prosinci roku 2023, byl jedním z mála novinářů, který dělal této profesi čest. Odhaloval lži kolem dobovačných západních válek, ale pomáhal též svému vězněnému kolegovi a australskému krajanovi Julianu Assangeovi. *Foto Profimedia*

vojenské síly do celého světa, nebyly tak sebejisté a megalomanské, mohlo celé 11. září 2001 vyšumět mediálně do ztracena. Prostě by to zůstalo u toho, že spadly dva baráky po nárazu dvou letadel, neb měly zřejmě chatrnou konstrukci. Vyšetřování by konstatovalo, že výbušniny nebyly nalezeny (co na tom, že je nikdo nehledal), stokrát opakovaná lež jako dvě věže, že o žádných výbuších nikdo neslyšel ani je nikdo neviděl, by se stala pravdou, a ta hrstka lidí, která dokáže používat mozek a šla by trochu víc do hloubky, by se stala terčem posměchu s nálepkou konspiračních teoretiků.

Jenže soudruhům z deep state a washingtonských bažin to bylo málo, a tak poslali 11. září 2001 v 17.20 k zemi řízenou demolici i budovu WTC č. 7, do které žádné letadlo nenarazilo. A jestli byl problém vysvětlit aspoň trochu věrohodně pád Dvojčat, což se mimochodem oficiální teorií (nebo spíše oficiálními teoriemi, bylo jich víc) dodnes nepodařilo, pád budovy č. 7 celou lež jednoznačně

odhalil. Teď mám pochopitelně na mysli pro lidi, kteří dokážou kriticky myslet, nikoli pro papoušky, kteří opakují to, co se říká v televizi. Kolapsem třetí budovy se totiž obhájí oficiální teorie a média chytili do své vlastní argumentační pastí.

Až za dvacet minut

Když se totiž odpůrci přiblíží vládní teorie, pejorativně označovaní jako konspirační teoretici, ptali, jak je fyzikálně možné, že se asymetricky poškozená Dvojčata zřítla úplně stejným, symetrickým způsobem, přestože letadla narazila na jiné straně a v různé výšce, dostávalo se jim monotónní odpovědi: „Přece kvůli ohni zesílenému hořením leteckého benzínu, šlo o ojedinělou událost.“ Dejme tomu, že by to byla pravda. Jak je ale tedy možné, že se stejně symetrickým a ojedinělým způsobem zhroutila i třetí budova, kde žádný benzin nehořel? A jsme u toho...

Lháři a manipulátoři se často nakonec prozradí tím, že věci příliš překombinují,

protože se snaží ukousnout příliš silný krajíc. Nemluvě o médiích, která jsou schopna lhat a ohýbat realitu na sto různých způsobů, podle toho, jak si přeje zadavatel. A symbolicky právě v souvislosti s pádem budovy WTC č. 7 si „respektovaná“ západní média ušila z ostudy kabát a mají na svědomí možná největší blamáž v historii žurnalistiky.

V živém odpoledním vstupu 11. září 2001 totiž reportérka britské veřejnoprávní televize BBC Jane Standleyová referovala o kolapsu sedmačtyřicetipatrového WTC 7, známého také jako budova Solomon Brothers, coby výsledku obrovského poškození troskami z Dvojčat. Reportáž, kterou uvedla BBC ve zpravodajském vstupu v 17.00 newyorského času, to byla hezká a sugestivní, což o to. Měla však jeden podstatný háček: budova WTC č. 7 stojí po celou dobu v pozadí vesele za ní a spadne až za dvacet minut.

Přestože se doposud – tedy až na Dvojčata – nikdy v dějinách nestalo, že by se zřítla výšková ocelová budova kvůli požáru, a tudíž

neexistoval jediný náznak, že by budova měla spadnout, natož (téměř) rychlostí volného pádu, je téměř jisté, že BBC nebyla do podvodů ohledně 11. září nijak úmyslně zapojena. Svědčí o tom i skutečnost, že téměř identickou reportáž se stejně chybnými informacemi odvysílala již o hodinu dříve i prestižní americká zpravodajská stanice CNN. I její reportér mluvil o tom, že podle informací, které dostal, spadla na Manhattanu budova WTC č. 7, přičemž mrakodrap stál celou dobu v záběru za ním. Vše spíš napovídá tomu, že o pádu budovy novinářům řekl nějaký důležitý zdroj, který měl o tom, co se stane, podrobné informace. I z dalších záznamů, výpovědí a událostí tohoto dne je totiž jasné, že o kolapsu Dvojčat i budovy č. 7 vědělo mnoho lidí předem. A nešlo zdaleka jen o vlastníka Světového obchodního centra, který vyrazil k dermatologovi, jeho děti, jež toho dne raději zaspaly, a tím si zachránily život, nebo bratrance prezidenta Bushe, jehož firma ve WTC rovněž sídlila a kula pikle. vid ●

Právo SILNĚJŠÍHO

Vlivem propracované propagandy a síly dolaru má většina lidí o kolébce svobody a demokracie značně zkreslené představy.

Není divu, že při zjevných nesrovnalostech a dírách v oficiální verzi událostí velikosti ementálu právě pozůstali po obětech zřícení Světového obchodního centra, kteří chtěli vědět, co se opravdu stalo, založili takzvané Hnutí za pravdu o 11. září.

K nim se postupně přidali přední američtí experti ze všemožných technických oborů či univerzitní profesori. Ti totiž – na rozdíl od běžných konzumentů médií, kteří uvěří všemu, co se jim nakuká – věděli od začátku, že směšný pokus o vysvětlení kolapsu budov nemá nic společného s realitou a vůbec, ale

WTC spadlo – mrknete okem a tisíce spojů jsou prostě pryč,“ rozčiloval se například odborník na řezání kovů Eric Hufschmid, autor knihy *Bolestivé otázky: Analýza útoku 11. září*. „Jediný způsob, jakým to lze vysvětlit, je použití výbušnin, které musely být na všech patrech primárních spojů. Trosky nemohou padat skrz železobetonová patra stejně rychle, jako by padaly vzduchem, aniž by byly zpomaleny. Výbušniny musely trhat spoje v předstihu před padajícími troskami. Proto začala vrchní polovina kolabovat pomalu a pak to nabíralo rychlost.“

Bingo! Z prstu vycucaná teorie palačinkového efektu se kvůli tomu, že nezbyly žádné palačinky, stala nakonec neudržitelnou a musela být označena za neplatnou a odvolána. A to přesto, že sloužila tři roky jako jediné oficiální vysvětlení, a kdo o něm pochyboval, byl označen za vlastizrádce, konspiračního teoretika či bláznů. Nepřipomíná vám to něco?

Jinými slovy, stalo se něco podobného jako nedávno při covidu. Nejdřív lhali, lhali,

Stejně smyšlená ale byla záminka již pro první válku v Zálivu, takzvané operace Pouštní štít a Pouštní bouře. Prezident Bush starší tehdy horoval pro vojenský zásah proti Iráku a „osvobození“ Kuvajtu, jak říkají Američané získávání území do sféry svého vlivu. Podle průzkumů veřejného mínění ale americká veřejnost nejevila pro válčení kdesi na Blízkém východě nijak velké nadšení a pochopení, a tak tomu vláda trošku „pomohla“.

Desátého října roku 1990 vystoupila ve slyšení před Kongresem patnáctiletá kuvajtská dívka, která zde přednesla hrůzostrašný příběh. O tom, kterak iráčtí vojáci vtrhli do kuvajtské nemocnice, kde tato dívka pracovala, a pozabíjeli novorozence v inkubátorech. Právě toto svědectví, řádně prohané mainstreamovými médii, převládalo jazyčky vah – u politiků i veřejnosti – na stranu zásahu, protože humanisté jako Američané přece nemohou taková zvěrstva strpět, no ne?

Až v září 1992, kdy už bylo rok a půl po válce, prosákl na veřejnost, že před Kongresem vyprávějící dívka nebyla žádná pracovnice kuvajtské nemocnice, ale dcera kuvajtského ambasadora. V té době v Kuvajtu vůbec nebyla, natož v nějaké nemocnici, a srdceryvné vystoupení před Kongresem, jež bylo pochopitelně výmyslem od začátku až do konce, pro ni připravili experti z PR agentury.

Člověka, který se zajímá o geopolitiku a historii, něco takového nemohlo překvapit, protože stejným nebo podobným způsobem začaly i VŠECHNY další americké války, včetně soupeření o ostrov Kuba se Španělskem v 19. století nebo vstupu USA do první světové (potopení parníku Lusitania) či druhé světové války (nechali Japonce zaútočit na svůj havajský přístav Pearl Harbor, ač o útoku věděli předem).

Na vylhaných záminkách pro vstup do nejrůznějších válečných konfliktů, díky kterým si USA vybudovaly a posléze držely pozici vojenské a (post)koloniální supervelmoci, totiž byla založena veškerá americká

Když se ukázalo, že to, co ti lháři, prospěcháři či fanatici označovali za lhaní a konspirační teorie, je pravda, dělali jakoby nic, protože v tu chvíli už lhali zase o něčem jiném.

vůbec nic z toho neseď. „Kam zmizelo jádro a jednotlivá na sebe naskládaná poschodí? Děláte si z nás bláznů?“ začaly se ptát tisíce statiků, architektů či stavebních inženýrů, po většinou ignorování (a později dehonestování) médií. A s nimi také stovky milionů Američanů (84 %), kteří byli přesvědčeni, že vláda o tehdejších událostech lže, jako když Washington Post a spol. tiskne.

„Jednotlivá patra WTC byla trojrozměrnou sítí ocelových trámů, která měla asi 65 x 65 metrů a tisíce spojů skrz naskrz. Na to, aby patro mohlo spadnout, by se musely přerušit tisíce spojů v jediném okamžiku. Když se podíváte na rychlost, jakou

lhali. A ostatním, kteří říkali pravdu či pochybovali, nadávali do konspiračtorů (a později dezolátů, antivaxerů či bláznů). A když se ukázalo, že skoro všechno to, co ti lháři, prospěcháři či fanatici označovali za lhaní a konspirační teorie, je pravda, dělali jakoby nic, protože v tu chvíli už chladnokrevně lhali zase o něčem jiném. A hlupáci jim na to zase skočili. Dneska o Ukrajině, tenkrát, před více než dvaceti lety, si vymysleli falešné záminky pro napadení Iráku. Prý vlastní zbraně hromadného ničení a ohrožuje tím celý svět (až na to, že žádné zbraně hromadného ničení nevlastnil a vůbec nikoho neohrožoval).

Foto Adobe Stock

Operace Pouštní bouře, jak se říkalo první válce v Perském zálivu, začala – jak jinak – na základě vylhané záminky. Foto Wikimedia Commons

síla ve světě od samého počátku jejich existence. A to proto, že Amerika byla od svého vzniku krystalicky čistým válečným a predátorským státem. Ostatně i samotný vznik USA byl umožněn tím, že správci původně britských koloniálních osad na zámořském byznysu zbohatli natolik, že mohli postavit vojska proti svým majitelům, tedy Britům. A kdo ví, jakou v této národní povaze sehrálo roli to, že se do původních britských kolonií na americkém kontinentu vyvážely z Británie zejména vězni a desperáti.

Nejprve do svých zámořských kolonií britská vláda začala na počátku 18. století převážet ty nejhorší trestance. A až poté, co přeprava po vypuknutí americké revoluce skončila, je začali Britové přesouvat do Austrálie. Faktem tedy je, že původní evropské obyvatelstvo USA tvořila přinejmenším čtvrtina těch ze všech nejhorších Britů.

Z propagandistických důvodů má většina lidí o vzniku i fungování USA a neustálého mediálního opakování, že se staly „vzorem demokracie“, zcela zkreslené představy. Celá historie osidlování amerického kontinentu je totiž historií toho největšího bezpráví

dění Evropané (zejména západní), kteří pro nějakou tu useknutou končetinu rovněž nešli daleko. Jenže v Americe od počátku koncentrace vraždu a násilníků vysoce převyšovala běžný společenský průměr. A zdejší život nebyl v počátcích limitován žádným za-

Aby mohly USA dál fungovat a bohatnout drancováním druhých a nevypadalo to tak špatně, svoji expanzivní činnost navenek zkultivovaly a začaly jí říkat ochrana demokracie.

a nejbrutálnějšího permanentního násilí, páchaného nejen na původním indiánském obyvatelstvu, ale i na samotných britských či amerických osadnících, a násilí všech druhů obyvatel mezi sebou navzájem. A to v míře, jíž mohli těžko konkurovat i podobně nala-

běhlým řádem ani právním systémem, který v té době již dlouho fungoval v Evropě.

Jediné právo, které zde vládlo, bylo právo silnějšího. To přitahovalo další přistěhovalce s problematickým profilem, kteří tohoto bezvlády a právního vakuu na málo probádaném

a kolonizovaném, ale nesmírně rozlehlém území, rozkládajícím se na západ od řeky Mississippi, náležitě využívali. I proto tvoří USA desítky menších států; původně šlo o území, jež ovládaly a dobývaly jednotlivé mafiánské klany, jež se mezi sebou neustále rvaly. Divoký západ se tomu území trefně říkalo.

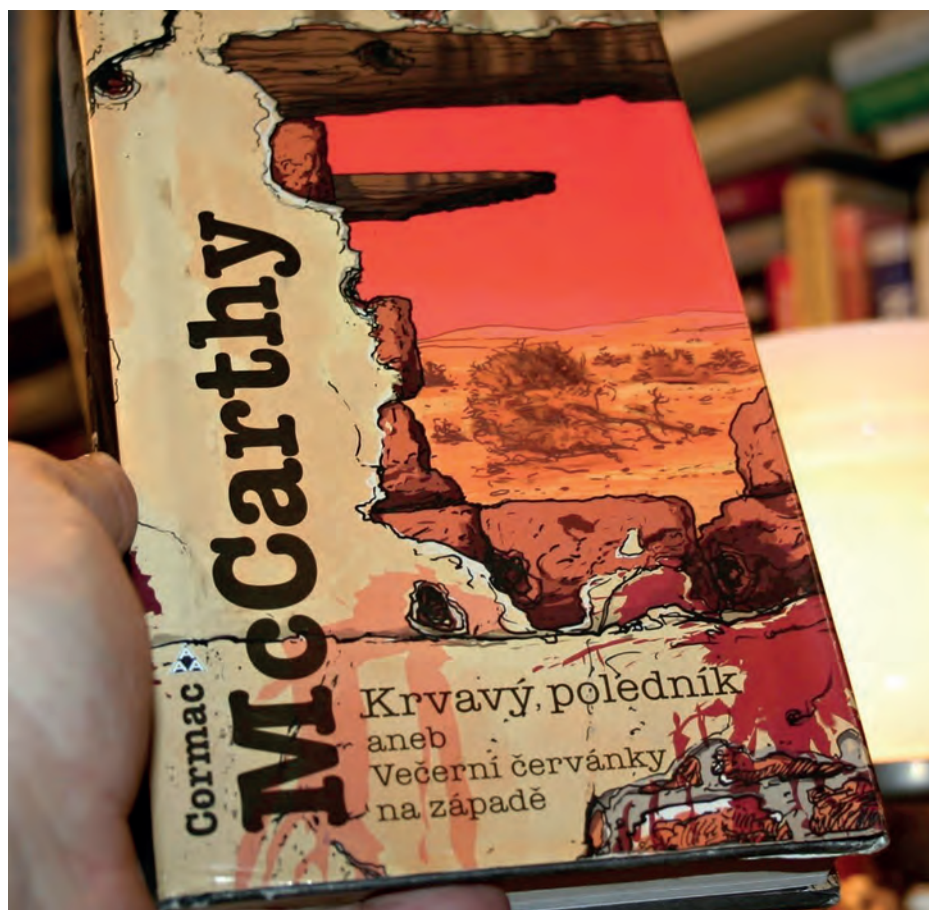
To se do DNA národa chtě nechtě muselo propsat. Těchto kořenů se USA nikdy nezbyly, i když později, aby mohly dál fungovat a bohatnout drancováním druhých a nevypadalo to tak špatně, svoji dobovačnou a válečnou činnost navenek zkultivovaly a začaly jí říkat ochrana demokracie.

Krvavé červánky

Naturalisticky a v celé hrůze popsal vznikání Spojených států amerických americký spisovatel Cormac McCarthy, držitel Pulitzerovy ceny či Národní knižní ceny, v geniální knize *Krvavý poledník*, s podtitulem *Večerní červánky na západě*. Jedinečným stylem zde popisuje například historicky doložené působení jednoho z nejkrutějších gangů na mexicko-texaské hranici v letech 1849 a 1850, který vedl zběhlý americký voják John Glanton.

Ten se nechal se svými kumpány najmout mexickým generálem, aby chránili obyvatelstvo před nájezdy indiánů z kmene Apačů, jimž předtím běloši ukradli zem a kteří si ve snaze pomstít tuto křivdu v krutosti nezadali s kolonizátory. Glantonovi hoši byli placeni za to, že odevzdají co nejvíce apačských skalpů. Brzy ale přišli na to, že indiánský skalp nelze odlišit od ostatních, a tak v rámci vylepšení byznysu a zvýšení obrátu zabíjeli každého, koho na cestách potkali.

Válkou o nezávislost a následným postupným „zabydlováním“ to ale ani zdaleka neskončilo, právě naopak. Tohle byl totiž teprve začátek. Nové Spojené státy začaly expandovat nejprve směrem na východ a při svém postupu zdecimovaly neskutečným způsobem i zbytky původních indiánských obyvatel. Samotná válka za nezávislost, která vedla ke vzniku USA, neboť se původní britské kolonie vzepřely vykořisťování pomocí vysokých daní, byla ospravedlnitelným a logickým důsledkem britské imperialistické politiky. Pochopit se dalo i následné nevyhlášené námořní válčení s Francií (1798 až 1800), která Američanům zabavovala lodě a bránila v ob-

chodování. A ospravedlnitelné byly jak přímý vojenský zásah na pobřeží severoafrických takzvaných barbarských států Tripolska, Tuniska či Alžíru, jež požadovaly za „ochranu“ amerických lodí výpalné (1801 až 1805), tak další válka s Velkou Británií (v letech 1812 až 1815), když Britové válčili s Napoleonem a držovaly americké lodě obchodující s Francií. Při dalších válkách již ale bylo všechno jinak, neboť americký žák předčil svého imperiálního britského učitele.

Jakmile si noví Američané udělali pořádek poblíž vlastního dvorku a probjovali se k míru jak s Francií, tak s Británií, když se USA nepodařilo získat Kanadu a Britům zlomit americký odpor, nestáhli se a nebyli rádi, že mají konečně klid a dosáhli vytoužené svobody, ale začali budovat silnější armádu i námořnictvo a pustili se do dlouhodobé (a úspěšné) bitvy o ovládnutí celého světa.

Od vyhlášení nezávislosti v roce 1776 zasáhly do desítek válek, intervencí a skrytých operací po celé planetě. Některé konflikty byly přímé, jiné zástupné, další byly jistěny pouze zpovzdálí, například tím, že se v zájmovém státě finančně podpořila či vyzbrojila nějaká opoziční skupina, aby provedla státní převrat a svrhla nepohodlnou vládu. Nová vláda už pak věděla, komu musí být za poskytnuté dolary vděčna...

Ačkoli USA – i kvůli strategické poloze a oddělení oceány – nikdy nikdo na jejich území nenapadl, ony své strategické zámořské pozice naopak využívaly k napadání, poštuchování či rozvracení ostatních. Ale paradoxně tak, jako USA tehdy začaly, dnes jako velmoc stejným způsobem i končí – na bojišti! V tomto konkrétním případě tedy bojišti ukrajinském...

vid ●

Učitel A ŽÁK

Historie se sice často opakuje, ale pokaždé s nějakými chytáky a vylepšeními. Proto je někdy tak těžké se z ní poučit...

Kdyby si Američané pouze zametli na vlastním dvorku, v tomto případě tedy americkém kontinentu, a po vymezení pozic s Velkou Británií a Francií se jali rozvíjet svůj nový stát a pěstovat v něm svoji svobodu a demokracii, kterými se ostatně celou dobu ohánějí, těžko říct, jak by svět vypadal dnes. Jestli by se velmocí „mas-

tily“ každou chvíli jako dřív, nebo by byla zachována nějaká podoba multipolárního světa, ve kterém by o vedoucí roli usilovalo vícero mocností, ale žádná by nebyla dost silná na to, aby mohla ostatní zadupat do země, a tak by se musely nějak domluvit. Případně by se vytvořilo něco jako pokračování *Koncertu velmocí*.

Jenže to by USA musely mít úplně jinou DNA a Američané by nesměli být potomky těch nejhorších britských gangsterů a rabiátů. Bylo by to jako chtít po šelmě, aby přestala lovit. Nejde to, protože je to proti její přirozenosti. Stejně tak neuděláte z válečnického státu oázu harmonie a porozumění, i když

kolbišti, již nebyl v té chvíli nikdo, kdo by jí mohl ekonomicky a vojensky, zejména na moři, konkurovat. A touto její dominancí bylo po neustálých letech bojů zajištěno relativně dlouhé období klidu, které známe jako *Pax Britannica* a které skončilo až s vypuknutím první světové války o sto let později.

Do té doby britské královské námořnictvo kontrolovalo světové oceány a zajišťovalo bezpečnost (a pravidla) globálního obchodu, Británie ovládala rozsáhlá území v Indii, Africe, Austrálii či Karibiku, a zároveň byla „dílou světa“. Z toho vyplývalo i to, že byl Londýn centrem světových financí a britská libra sloužila jako hlavní mezinárodní měna. Británie též prosazovala politiku volného obchodu (podle pravidel, jež nastolila), což je hlavním cílem a smyslem každého úspěšného hegemonu. Svůj supervelmocenský status britské impérium chytře udržovalo a nadále posilovalo tím, že se vyhýbalo přímému zapojení do hrozících i vypuknuvších evropských konfliktů a sporů, a raději se soustředilo na globální mocenskou rovnováhu.

Součástí tohoto uspořádání byl i velmi zajímavý princip kolektivní evropské bezpečnosti, jenž dostal velmi vznešený název – *Koncert velmocí*. Ten po porážce Napoleona u Water-

války, či obrana monarchistického řádu před republikány či liberály, se nakonec podařilo v Evropě potlačit i revoluční bouře roku 1848.

Nebyl to sice model ideální, ale nějakou dobu, měřeno délkou relativního klidu zbraní, docela dobře fungoval. Vždycky je to ale něco za něco. Za to, že Británie ovládla Evropu, zaplatila daň v podobě ztráty svých kolonií v Severní Americe. Tím, že byly evropské koloniální mocnosti v 18. století vyčerpány sedmiletou válkou (1756–1763), kde se Evropané pobili nejen kvůli nadvládě nad kontinentem, ale i kvůli k tomu, kdo ovládne světadíl americký (a která bývá kvůli svému rozsahu označována jako první světový ozbrojený konflikt neboli nultá světová válka), oslabili se paradoxně všichni navzájem. A tak nikdo nebyl schopen urdit pevnou rukou zámořské kolonie. A ty povolení tohoto sevření a odvrácení pozornosti jiným směrem hbitě využily a začaly se vzpouzet a emancipovat. O budoucí podobě světa přitom v té době rozhodly ve srovnání se všemi těmi velkolepými vítězstvími a drtivými porážkami dvě zdánlivě maličkosti.

Tou první byla skutečnost, že Britové, kteří potřebovali peníze na válčení s odvěkými nepřáteli Francouzi během sedmileté války,

Napoleon Američany posílil natolik, že ti se rázem stali Britům rovnocennými soupeři v imperiálních bitvách. Okamžitě se pustili do etnického čistění od původních obyvatel.

vás bude do svých spárů lákat na svobodu a demokracii. Kdepak, takhle to na světě nefunguje.

Vždy, když se v Evropě, která bývala pupkem světa, měnilo mocenské uspořádání, bylo to nějakou velkou válkou, ať už třicetiletou (17. století), nebo například sedmiletou (18. století). Nejinak tomu bylo i na počátku 19. století, kdy se kontinentem přehnal takzvané napoleonské války a kdy se Francie snažila stát vedoucí evropskou supervelmocí a Anglie jí to za pomoci ostatních chtěla překazit, neboť její ambice byla úplně stejná. Podařilo se jí to nadmíru výtečně. Tím, že se zbavila přímého konkurenta na evropském

loco spočíval v tom, že se jednotlivé evropské mocnosti vzájemně hlídaly, aby některá z nich nevyrostla natolik, že by mohla ostatní velmocí ohrozit či převálcovat. Křehkou rovnováhu Britové udržovali tak, že při jakémkoli sporu, například Krymské válce (Osmanská říše proti Rusku), podpořili vždy toho slabšího. Tedy v tomto případě Osmany. Kvůli tomu nemohl ten silnější vyrůst a expandovat natolik, aby ohrozil postavení hegemonu.

Pomocí *Koncertu velmocí*, jehož hlavními cíli bylo udržet pořádek kolektivními zásahy v případě, že by státy čelily podobným otřesům, jakými byla třeba Velká francouzská revoluce v roce 1789 a následné napoleonské

neúměrně zvýšili ve svých amerických koloniích daně. A protože to opravdu silně přepískli, ale správci těchto kolonií (otrokáři a byznysmeni, z nichž se rekrutovali pozdější „otcové zakladatelé“) již byli zároveň natolik bohatí, že si mohli dovolit vést válku proti majitelům, válčením oslabení Britové své kolonie v Americe nadobro ztratili.

Útěchou jim nemohl být ani fakt, že jim zbyly aspoň významné kolonie na území dnešní Kanady, kde je vybojovala na Francii. Stejně jako vědomí, že ztráta amerických území Britům, jejichž loďstvo nemělo v té době konkurenci, de facto umožnila uvolnit si ruce a expandovat do Asie, Oceánie či Af-

Foto Adobe Stock

riky. Neboli z prvého britského impéria sa stalo druhé britské impérium.

Druhou zdánlivou maličkosťou, ktorá však nakoniec vedla až k dalekosáhlým následkům v podobe ztráty britské nadvlády nad svetom, bol taktický majštrštyk, ktorý sa podaril Napoleonovi Bonapartovi o dvanásť let dříve, než jej Britové udolali u Waterloo.

Francie měla v době napoleonských válek v Evropě svých starostí dost a kvůli britské převaze na moři nemohla dopravit do Ameriky dostatek vojáků k tomu, aby zvládla udržet svou strategicky nejvýznamnější kolonii, pojmenovanou po „králi Slunce“ Ludvíku XVI. A v té chvíli známý lišák Napoleon usoudil, že nežli ztratit Louisianu při dalších vyčerpávajících bojích s povstalci bude lepší

ji prostě „střelit“. Možná si řeknete, proč tolik starostí o pidizemičku na jihu americké mapy, která je co do velikosti až jedenatřicátým spojeným státem. Vězte však, že tehdejší Louisiana byla obrovským kusem země, který zahrnoval částečné či celkové území dnešních amerických států Arkansas, Oklahoma, Colorado, Missouri, Kansas, Nové Mexiko, Iowa, Nebraska, Wyoming, Minnesota, Jižní a Severní Dakota a Montana a sahál až do současné Kanady.

Jinými slovy, prostor, který se táhl od Mexického zálivu až po Kanadu, byl klíčem k ovládnutí celého území dnešních USA. A tím, co umožňovalo vlastníkovu Louisiany expandovat dál na západ, a zároveň bránit v expanzi tamtéž konkurenci.

Napoleon Bonaparte tohle vše moc dobře věděl, a prodejem Louisiany vyřešil hned několik problémů naráz. Byl si vědom toho, že ji stejně nemůže udržet, a než by si ji nechal sebrat, kolonii o rozloze úctyhodných 2 140 000 km² v roce 1803 prodal. A to za 11 250 000 dolarů, což byly v té době slušné peníze. Ještě důležitější, než že na tom vydělal, bylo ale to, komu Louisianu prodal. Pokud by tento krok neučinil, sebrali by mu ji nepřítelští Britové, se kterými válčil v Evropě, ale kteří měli v zámoří silnější pozici a celkově by je to obrovsky posílilo. A tak se domluvil s Američany, kteří jen o třicet let dříve Britům ukradli všechny kolonie na východě.

Tímto krokem Napoleon Brity oslabil a Američany posílil natolik, že ti se rázem

Brutální americkou historií ve svém díle fenomenálním způsobem zachytil slavný herec a režisér Kevin Costner (vpravo). Ať už v legendárním Tanci s vlky, nebo v novém filmovém eposu Horizont: Americká sága.

Foto Profimedia

stali Britům rovnocennými soupeři v imperiálních bitvách. Okamžitě se tedy pustili do dobývání východní části severoamerického kontinentu a brutálního etnického čistění od původních obyvatel, kterým běloši z nějakého důvodu říkají indiáni.

Řítí se pohroma

Těžko ale někoho může překvapit, že ani dobytí celého území dnešních USA, při kterém svoji velikost nový stát koupil Louisiany nejprve zdvojnásobil a poté nemilosrdně postupoval až k pobřeží Tichého oceánu, Američanům nestačilo. Je třeba totiž dodat, že nezávislost na Británii nebyla zdaleka jediným cílem americké války o nezávislost. Od počátku totiž majitelé USA, takzvaní otcové

zakladatelé, usilovali o možnost rozšiřovat „bílé“ území a zabírat ta původní indiánská, a osvobození od Britů bylo jen prvním krokem a předpokladem k vysněnému cíli, kterým byla vlastní velikost.

Získání obrovského území Louisiany Američanům umožnilo nejen začít nemilosrdně vyvražďovat indiány při postupu na západ, ale i utkat se o další území s Mexičany či Španěly a svou expanzí nadále oslabovat evropské země, již tak znavené neustálými vzájemnými půtkami, které vyčerpávaly nejen Brity a Francouze, ale i Španěly či Portugalce, tedy tradiční koloniální mocnosti, které ještě na přelomu 18. a 19. století ovládaly celý severoamerický kontinent. Když se ale jedni perou, další se může vesele smát.

Britům, kteří i přes ztrátu severoamerického území tvořili stále ještě největší impérium, které kdy ovládalo povrch zemský, možná až přílišná sebejistota znemožňovala realisticky vyhodnotit, jaká pohroma se na ně výhledově řítí. Mysleli si, že to s Američany nějak uhrájí a jejich expanzi udrží na uzdě. Jenže tady se, nikoli poprvé a nikoli naposledy, fatálně přepočítali. Možná již pozapomněli na to, že Američané jsou bývalí

Britové, a tudíž měli možnost učit se od nejlepších a nejvyučanějších. A učili se velmi dobře a pečlivě.

Leonardo da Vinci, jeden z největších učenců lidské historie a archetyp renesančního člověka, který se učil u uznávaného florentského umělce Andrey del Verrochia, coby geniální vynálezce, inženýr, vědec, malíř a umělec (tehdy, v Itálii 15. století, znamenalo být umělcem něco jiného než dnes; bylo to spíše synonymum pro vysoce kvalifikovaného řemeslníka zběhlého v malířství, sochařství, kovotepectví, architektuře, hudbě, ale i botanice) po sobě zanechal těžko uvěřitelných 5000 stran poznámek a náskresů o nejrůznějších tématech od umění, přírodní filozofie a strojírenství až po geologii, zbrojní výrobu či anatomii. A v jednom z deníčků si, při vši úctě k Verrocchioví, poznamenal: „Slabý je žák, který nepředčí svého mistra.“

A to platí nejenom v umění, ale i v politice. Impérií totiž zažila tato planeta víc, než bylo zdrávo, ale nikdo toho po této stránce nedokázal více než Američané. Tím spíše, že se u toho celou dobu dokázali tvářit, že žádnými imperialisty a dobyvateli vlastně vůbec nejsou... **vid ●**

PŘEDURČENÍ k vítězství

Co bylo v pozadí ojedinělé expanze Spojených států amerických? A jaké byly jejich první krůčky?

Koupě strategicky klíčové Louisiany a možnost neomezeně masakrovat zbylé indiány na východním pobřeží jako by dala Američanům křídla. Byl to rozhodný první krok, který zahájil jejich expanzi a imperiální éru. Bylo to ale impérium nového druhu, které jako by do sebe tak trochu integrovalo všechny známé imperiální postupy, ale zahalilo je do jiného, moderního hávu. To proto, že navenek se Spojené státy americké stále držely étosu svého boje za nezávislost a svobodu, a tak mohly vzbuzovat a vzbuzovaly dojem, že to jsou jediné a základní hodnoty, které vyznávají. Jinými slovy, verbálně a hodnotově stále ještě bojovaly za svou svobodu a nezávislost, fakticky si ale velmi rychle osvojily všechny metody

dií či vzdělávacího systému naučena věřit tomu, co se říká, nikoli tomu, co se skutečně děje; a když se to zkombinuje s neochotou kriticky a samostatně myslet, je až s podivem, jak může takový trik stovky let vycházet a neustále se zdokonalovat, a to úměrně s tím, jak se zločiny pod pláštěm dobra rozrůstají. Aneb čím větší svinstva budeme dělat, tím vznešeněji o tom budeme mluvit. Ale my nikoho nemasakrujeme, my chráníme svobodu a demokracii...

A jelikož zlo prezentované jako nejvyšší dobro přesně vyhovuje a odpovídá lidské nátuře, která se nikdy nevyznačovala příliš velkou sebereflexí a hlubokomyslností, stal se tento způsob chování – snažící se zakrýt skutečné motivy a mizerný obsah vylepšit

Fakticky si velmi rychle osvojily všechny metody a zlovyky starých impérií, jen to nikdy nepřiznaly a své militantní a dobovačné choutky od počátku pečlivě ukrývaly.

a zlovyky starých impérií, jen to nikdy nepřiznaly a své militantní a dobovačné choutky od počátku ukrývaly pod pláštěm emancipace a ochrany svého práva na existenci, obrany před domnělými nepřáteli či šíření ušlechtilých hodnot. Možná nejtrefněji popsal tento nový druh imperialismu známý britský historik Niall Ferguson ve své knize *Colossus: Vzestup a pád amerického impéria* z roku 2004: „Spojené státy jsou vojenským a ekonomickým impériem, které se to neodvažuje přiznat. Je to impérium ‚ve stavu popření‘, což ze strany USA představuje pro svět skutečně nebezpečí. (...)“

My, kteří nekloužeme po povrchu a realitu neposuzujeme podle zvanění ani mazání meů kolem hub, ale podle skutků a výsledků, tohle dávno víme. Problém je ovšem v tom, že většina lidí je vlivem výchovy, mé-

krásným obalem a špičkovým marketingem – základním modelem naší moderní civilizace. Přirovnal bych to k zavedení kanalizace. Pokročili jsme v tom, že už se ve s*áčkách nebrodíme po kolena, ale od té doby, co jsme je svedli pod zem, se tváříme, že neexistují. Navrch činčí, vespod svinčí.

Americké impérium, které se vyznačuje tím, že se od počátku tváří, že žádným impériem není, se totiž poučilo z osudu svého učitele, Velké Británie, a zjistilo, že to jde dělat lépe a efektivněji než zabrat půlku světa a pak území složitě udržovat a spravovat. Mnohem chytřejší je tato území nejprve dobyt či jinak ovládnout, například penězi, ale pak svůj vliv uplatňovat skrytě a nenést za to odpovědnost. Uděláme Majdan, dosadíme své lidi, vyzbrojíme jejich armádu a pak je necháme pobít se s nepřitelem za nás. Když

to vyjde, vyhrála svoboda a demokracie, pokud prohrajeme, zařídíme mír a budeme se jako (morální) vítězové tvářit a domluvíme si aspoň těžbu nerostných surovin.

Oproti dřívějším impériím, která dominovala v minulosti, zvolily USA k dobývání světa poněkud pestřejší taktiku. Zatímco třeba takové impérium britské, které se stalo největší koloniální říší v dějinách lidstva, neboť zabralo s rozlohou až 33 000 000 km² čtvrtinu zemské souše, otevřeně obsazovalo jednu zemi za druhou a celá říše zahrnovala až půl miliardy lidí (přičemž Angličané nevyváželi jen své zboží, lidi a kapitál, ale i politické instituce), Američané svůj repertoár značně rozšířili a obohatili. I oni válčili a obsazovali, ale jen v „nejnutnějších“ případech, neboť se – alespoň na začátku – poučili z britských chyb.

Když si USA vybojovaly nezávislost, vymetly z kontinentu zbytky francouzského vlivu, ve druhé válce s Velkou Británií v letech 1812 až 1815 se jim nepodařilo získat Kanadu (a Britům se naopak nepodařilo zlomit americký odpor a vybojovat si své ukradené kolonie nazpátek), a tak s Brity v patové situaci uzavřely takzvaný Ghentický mír, po kterém až dodnes zůstaly hranice jako před válkou (Británie uhájila Kanadu, ale nezískala zpět nic z toho, co ztratila při americké válce o nezávislost), pustily se do práce.

Tanec s vlky

Američanům nestačilo, co už měli, ani to, že koupili od Napoleona Louisianu a od Španělů Floridu (a později od Rusů Aljašku), ale okamžitě se pustili do války s Mexikem (1846 až 1848), jemuž sebraly výraznou část území. A pak už se nikdy nezastavili. Od samého počátku si totiž nehodlali v klidu a míru užívat svou nezávislost a vážit si své samostatnosti, ale v úmyslu měli dobývat svět a vystřídat Británii nebo jí přinejmenším konkurovat v pozici nepřemožitelného impéria. A žádné sladké řečičky o svobodě a dobru to neschovávají, neb to od počátku bylo, jak se říká, oficiální a priznané. Byl to velmi smělý plán a přístup, za který by se později nemuseli stydět ani němečtí nacisté.

Foto Profimedia

V polovině 40. let 90. století novinář, diplomat, politik a nacionalistický propagandista John O'Sullivan vzletně označil tuto expanzivní doktrínu jako *Manifést Destiny*, což bychom mohli přeložit jako *manifést Osud*. Podle této doktríny jsou američtí osadníci předurčení k expanzi na celý kontinent bez ohledu na indiány a jejich územní nároky, a jsou Bohem vyvoleni civilizovat svět a rozšiřovat své území až minimálně k Pacifiku.

Někteří historici sice explicitní zformulování této doktríny přisuzují spíše článku dcery amerického kongresmana Williama McManuse, novinářky, lobbistky a fanatické zastánkyně americké expanze Jane Cazneauové, to, který magor to pojmenoval, ale není vůbec důležité. Důležité je, že se manifést stal populárním nejen u americké populace, která strmě rostla díky migraci z Evropy (původní britské trestance postupně doplňovali všehoschopní dobrodruzi z Německa, Irska, Itálie a dalších zemí), ale za vzor si jej vzala i americká vláda.

Ta půda na západě přidělovala od samého počátku přistěhovalcům zdarma nebo za extrémně výhodných podmínek, mělo to však jeden háček. Ta půda byla osídlena původními obyvateli, kterým říkáme indiáni. Osadníci vyháněli Indiány z jejich území, ničili tábory a vraždili je včetně žen, dětí, mnohdy za asistence americké armády. Organizace United to End Genocida považuje doktrínu *Manifést Destiny* za násilnou a rasistickou, protože v podstatě legalizovala vyvlastňování indiánské půdy i všechna zvěrstva s tím spojená. Když to Kevin Costner ukázal ve filmu *Tanec s vlky*, dostal za to Oscara.

To je ale přece vzdálená minulost, nebo ne? Navíc historie všech států je přece zbrocena krví, stačí si v učebnicích najít, co se dělo ve středověku u nás. Tak jaký má smysl připomínat, co se dělo před téměř 200 lety, když dnes jsou USA pionýrem demokracie a lidských práv? No v tom je právě ten vtip a paradox, na který Šifra v tomto článku upozorňuje. *Manifést Osud* totiž není žádným reliktem dávné barbarské minulosti, ale americká zahraniční politika se jím řídí po celou dobu své existence, tedy i v současnosti! Podle amerického pohledu je totiž oprávněný a nevyhnutelný, je to dáno Bohem a americkou výjimečností, a civilizovat

a amerikanizovat svět je americkou povinností. Právě *Manifést Destiny* je a od počátku byl základní premisou amerického imperialismu, neboť ten je na něm celý založen.

Velký experiment

Poprvé se tento pojem objevil, jak bylo řečeno, až v článku Johna O'Sullivanova, mimochodem přívržence demokratů, s příznačným názvem *Annexation*, který jej 9. července 1845 nechal otisknout ve svém plátku *Democratic Review* v souvislosti s debatami o připojení Texasu. O'Sullivan byl fanatic, který patřil k radikálnímu křídlu, jež prosazovalo obsazení celého pacifického pobřeží až k Aljašce. Ta byla tehdy ruská, ale Rusové ji v roce 1867 Američanům prodali. Odvolával se přitom, podržte se, citujeme z *New York Morning News* ze dne 27. prosince 1845, na

„poslání, svěřené Spojeným státům Prozřetelností za to, že se pustila do velkého experimentu svobody a demokracie“. Tohle přesvědčení ale nepřiletělo ze vzduchoprázdna, neb mělo mnohem starší kořeny, sahající minimálně do 17. století. Tehdy totiž do USA mířily davy různých náboženských radikálů a šílenců, kteří měli kvůli svým aktivitám v Evropě problémy. Teď nemám na mysli pouze lidi jiné víry, například protestanty, ale spíše fanatické náboženské aktivisty. Ti viděli svět černobíle, a co vytýkali například katolíkům, dělali sami v bledě modrém. Nesli si v sobě jakousi morální nadřazenost a nepochopení, představu vlastní výlučnosti, a chlubil se tím, že jen oni mají tu pravou víru a správné vidění světa, a tudíž se mohou těšit větší lásce Boha. Od této ideje jakési výlučnosti (dnes bychom řekli lepšolidnosti)

Já vám ukážu, co znamená demokracie, jako že se Rambo jmenuji. Vpravo: Britský historik Niall Ferguson USA označuje jako impérium, které se tuto zjevnou skutečnost snaží maskovat a popírat. Foto Profimedia

již bylo velmi blízko k přesvědčení o převaze anglosaské rasy a dále pak o poslání Američanů ve světě, které má ostatní, zaostalejší lidi vychovat, civilizovat a „demokratizovat“. To vše, morální nadřazenost Spojených stá-

rického kontinentu přitom bylo jen jejím prvním krůčkem!

Rasismus, nacionalismus, vlastní nadřazenost, černobílé vidění světa a s nimi spojený všudypřítomný patos však nebyly jen výplo-

tální (post)koloniální zastydlost nebo jak to nazvat v celé oblidnosti a ohavnosti. V každé druhé scéně visí americká vlajka, tlachá se o svobodě a o tom, že jediný, kdo může zachránit svět, jsou Američané a jejich hodnoty. A protože jsou ostatní tak hloupí, že to nevidí, musí jim to vždycky vysvětlit nějaký ten John Rambo a americké samopaly.

I když jsou americké „černobílé“ bijáky skvěle a sugestivně natočené, tak zatímco střízlivější diváci mimo USA je berou jen jako filmy, u kterých se pobaví v kině s popcornem v ruce, americký divák právě touto optikou vnímá realitu. *Manifest Osud* je totiž přímo zakořeněn v americké DNA. Právě to je třeba pochopit, chceme-li porozumět vývoji amerického impéria i jeho určující roli v dnešním ve světě. A tedy i celý jeho vzhled a pád... vid ●

To vše, morální nadřazenost USA, víra v jejich vyvolenost a poslání zachránit svět se pak zhmotnilo v rasistické a silně násilnické doktríně Manifest Destiny.

tů, víra v jejich vyvolenost a poslání zachránit svět šířením amerického způsobu života či v Bohem předurčený úspěch amerického národa v tomto poslání, se pak zhmotnilo v rasistické a silně násilnické doktríně *Manifest Destiny*. Ovládnutí celého severoame-

dem nějakých salonních intelektuálů, ale silně pronikaly do všech vrstev společnosti. Staly se nedílnou součástí představ Američanů o sobě i ostatních. Když se podíváte na americkou kinematografii a poselství nejslavnějších bijáků, uvidíte tam tuhle puber-

S OSUDEM za zády

Když chcete dělat něco hodně ošklivého, a nebýt za padouchy, musíte to umět podat a prodat s patřičnou grácií. A charismatem sňatkového podvodníka.

Osudové „předurčení“ k zachraňování morálně zkaženého a prohnilého světa a ideologie vyvolenosti a nadřazenosti vůči ostatním národům se v americké expanzi projevovala od samého počátku. Sami sebe Američané vnímali jako ty, jejichž pohnutky vedou vyšší ideály a kteří mají ve svém tažení za svobodu, nezávislost a lepší svět zelenou. A že ostatní, kteří

takovými velkými ideály a skvělými morálními vlastnostmi nevynikají a nedisponují, je třeba zachránit a vysvobodit. A to všemi prostředky a za každou cenu, byť by třeba mnozí toto zachraňování nemuseli přežít, natož aby o něj stáli. To je holt úděl lepších a Bohem vyvolených lidí.

Podobně dnes vnímá svou pozici vůči ostatním třeba i Izrael, i když jeho přesvěd-

čení nepramení ze způsobu vzniku a étosu boje za svobodu a vyšší ideje, nýbrž z historického náboženského výkladu. Přestože jsou tedy u obou zemí důvody neskromně optimistického sebehodnocení odlišné, jejich zahraniční politika má až pohříchu podobné důsledky, kdy se na nějakou tu (cizí) mrtvolu, válku či genocidu – samozřejmě ve jménu ideálů – nehledí.

Osudový manifest v sobě ovšem ukrýval jistou až schizofrenickou rozpolcenost, kdy na jedné straně bylo třeba (často násilně) civilizovat a dobývat svět, aby byl osvobozen a „vylepšen“, ale na straně druhé bylo stále

Foto Adobe Stock

váhou tehdy ještě dominantnímu britskému impériu. A protože najednou mohly posílené USA Británii konkurovat, neměly důvod s Brity uzavírat alianci. A právě v tom se rovněž vyčurání Britové, kteří tyto důsledky nečekali, přepočítali. Ale to bychom zbytečně předbíhali.

Jakmile se USA vydaly kolonizovat Divoký západ, musely tyto dva zásadní rozpory – na jedné straně územní velikost a potřebu a nutnost tuto velikost šířit dál bez ohledu na ostatní, a na straně druhé velikost morální se všemi vzletnými a svobodomyšlnými idejemi – do své zahraniční politiky nějak integrovat. A dařilo se jim to skvěle již od začátku, přestože spojit do sebe něco, co jde přímo proti sobě a co je již ze své podstaty nespojitelné, nevypadá jako zrovna snadný úkol. Pro ty, kteří se cítí nad všemi ostatními, to ale rozhodně není nic, s čím by se nedokázali vypořádat a co by je mohlo zastavit nebo aspoň přibrzdit.

Z toho vyplývá, že Američané nemohli vyrazit do sousedního Mexika, které jen

vláda se sice pokusila silící proud kolonistů zastavit, a zakázala jejich další usazování v Texasu, ale jak chcete zabránit kobyilkám, které vám přiletí na pole, aby vám nesežraly úrodu?

Dobro proti zlu

A tak, v roce 1835, nepřekvapivě vypukla Texaská revoluce. Ve skutečnosti to tedy byl puč, když se na to podíváte objektivně; očima Američanů, kteří přišli kultivovat a poameričtít barbarský stát, to ale nepochybně byla revoluce dobra proti zlu. A jejich dobro podle nich nemá žádných hranic ani zákonů.

Bezvadně tuto texaskou „revoluci“ popisuje ve své publikaci *The Texas Revolutionary Experience (Texaská revoluční zkušenost)* americký profesor historie Paul D. Lack. Souboje oddílů mexické armády s milicemi takzvaných separatistů sice vycházely lépe pro Američany, ale konflikt obě strany, a zejména americké osadníky, notně vyčerpával. Možná kdyby Mexičané zvolili takzvanou opotřebovací válku a trpělivě separatisty decimovali a zne-

Mexická vláda sice americkým kolonistům zakázala další usazování v Texasu, ale jak chcete zabránit kobyilkám, které vám přiletí na pole, aby vám nesežraly úrodu?

třeba udržovat étos nebo alespoň zdání oněch vysokých ideálů svobody, nezávislosti či demokracie, ze kterých Spojené státy americké samy vzešly.

Když si tedy vybojovaly svoji vlastní zemi na Velké Británii a od Francouzů za velké peníze koupily strategicky klíčové území s názvem Louisiana, rozprostírající se od Mexického zálivu až po Kanadu, se stejným „civilizačním“ nadšením se vrhly na západ. Mimochodem, brzy se ukázala genialita Napoleonova tahu. Nejen že se francouzský císař zbavil území, které by vzhledem k válčení v Evropě stejně nemohl udržet, ale tím, že ho prodal zrovna Spojeným státům, zabránil do budoucna tomu, aby se území zmocnili jeho hlavní nepřátelé Britové.

Zároveň si ale naklonil USA, kterým usnadnil cestu k tomu, aby se staly největší námořní mocností, a tedy významnou proti-

chvíli předtím získalo svou nezávislost na Španělsku, jen tak vraždit Mexičany a krást jim zemi a půdu. Kdepak, to by odporovalo jejich ideálům a tomu, jak sami sebe viděli! Oni tam přišli zlepšovat svět i samotné Mexičany (pokud to tedy ti chudáci přežili). Nejprve tam prostě jenom, i když je nikdo nezval, přišli, aby jim ukázali, jak se má správně a zbožně žít. Tím, že ve svých očích měli nárok na celý severoamerický kontinent, aniž by je znervózňoval nepříjemný detail, že už v jeho západní části jaksi žije a hospodaří někdo jiný, proudily na území tehdejší provincie Texasu, která patřila Mexiku, davy amerických kolonistů.

A tak se stalo, že na území mexického státu Texas (oficiální název byl Coahuila y Tejas) bylo najednou v roce 1834, zničehonic, 30 000 Američanů (přesněji Angloameričanů), ale jenom asi 8000 Mexičanů. Mexická

příjemňovali jim život, dopadlo by to pro ně lépe. Jakmile ale mexický prezident a generál v jedné osobě Antonio López de Santa Anna v říjnu roku 1835 překročil Rio Grande a s oddílem 6000 mužů vtrhl do Texasu, aby s povstalcí zatočil, ti se více semkli a jejich odpor ještě zesílil. Byli to přece hrdí Američané bojující za vyšší dobro, no ne? Santa Annovi se sice zpočátku dařilo, když využil momentu překvapení, ale ve finálním střetu s unavenými, ale odhodlanými Texasany v rubnu roku 1836 u San Jacinta, pohořel. Porazil jej, a dokonce zajal generál Sam Houston, po němž bylo později pojmenováno největší a nejlidnatější texaské město.

Konflikt ukončila 14. května 1836 smlouva z Valesca, a tak vznikla Republika Texas. Samostatnost ale samozřejmě nebyla hlavním záměrem povstalců, stejně jako nebyla nezávislost na Velké Británii hlavním zámě-

rem vzbouřených kolonií na východě kontinentu, ze kterých se vyklubaly Spojené státy americké. O nezávislosti Američané vždycky jenom hezky mluvili, aby jejich počínání nevypadalo tak ošklivě, neboť v souladu s jejich manifestem Osud bylo jejich hlavním a nejvyšším cílem udělat z celého světa jednu velkou Ameriku.

Vybojování „nezávislé“ Republiky Texas tedy bylo jen předstupněm k tomu, aby mohlo být území anektováno Spojenými státy americkými. Ty nejprve Republiku Texas uznaly, stejně jako Francie (Británie naopak Texas nikdy neuznala), ale již o deset let později, kdy se situace trochu uklidnila a stabilizovala, najednou americký Kongres umožnil prezidentu Jamesi Polkovi připojit Texas k USA. A to přesto, že Mexiko Texaskou republiku nikdy neuznalo a považovalo ji za vlastní vzbouřené území.

Když lidi řvou

Británie, již byly USA hlavním rivalem, i Francie, která už si nepřála další americké posilování, okamžitě zatlačily na mexickou vládu, aby anexi Texasu zabránila. Ta proto nakonec nabídla Texasu definitivní uznání jeho nezávislosti a samostatnosti bez jakýchkoli dalších podmínek za slib, že se nestane součástí USA. Což bylo tak velkorysé gesto, že by ji každý normální stát uznal a byl za něj šťastný a vděčný. Vždyť přece o svobodu, demokracii a nezávislost se celá ta bitva vedla, nebo ne?

Ano, ovšem pouze rétoricky. Když Američané mluví o svobodě, demokracii a nezávislosti, nemyslí tím nikdy to, co pod těmi pojmy rozumí normální lidé, kteří nejsou Bohem a Osudem vyvolenými fanatiky, předurčenými zachránit svět. Proto také dodnes většina lidí vůbec nechápe, co jsou Američani zač a jak vlastně smýšlejí. A je to také jeden z důvodů (těmi dalšími jsou *Zbraně a dolary*, viz článek *na str. 8*), proč USA dosáhly takového civilizačního úspěchu ve světě a proč jim miliony lidí zejména na globálním Severu (na Jihu už je všichni prokoukli) uvěřili a oblíbili si jejich filmy i (zdanlivě) humanistické hodnoty.

Lidi se totiž zaměřují na to, co jim kdo říká, ale nechtějí vidět, co ve skutečnosti dělá a co za těmi řečmi vězí. Je to jako v me-

Většina lidí také raději nesnáší člověka, který jedná na rovinu a občas řekne i to, co se nepříjemně poslouchá, ale za skvělého považují naopak šmejda a falešníka, který jim podkuřuje...

zilidských vztazích. Většina lidí také raději nesnáší člověka, který jedná na rovinu a občas řekne i to, co se nepříjemně poslouchá, ale za skvělého považují naopak šmejda a falešníka, který jim podkuřuje a maže med kolem huby. Někdo by mohl namítnout, že když se člověk na ostatní jenom neusmívá a nenechá si ledacos líbit a takzvaně toho spoustu „nespolkne“, riskuje tím, že ho lidi nebudou mít rádi. To, kdo nás bude nebo nebude mít rád, ale není důležité. Stejně jako to, co o nás kdo bude říkat.

Je to totiž přesně tak, jak říkával jeden můj dobrý přítel: „Když lidi řvou, jsi na správné cestě. Jakmile tě mají všichni rádi a se všemi jsi za dobře, tak to znamená, že jsi udělal všem dobře. Kromě sebe.“ Jinými slovy, udělal jsi jen to, co chtějí druzí, protože ses jim snažil zavděčit a rád posloucháš jejich lichotky a bojíš se konfliktu. Tímto snadným mechanismem spousta lidí naletí na hezká slova, za kterými se ale v drtivé většině ukrývá mnohem drsnější realita. No a přesně tak by se dala popsat americká liberální demokracie, která zamořila celý svět jako rakovina.

Jelikož byl prezidentem Texaské republiky jakýsi Anson Jones, tedy americký osadník a vzbouřenec, jeho cílem nebyla svoboda a nezávislost Texasu, o níž se mluvilo veřejně, ale náprava a polepšení ostatních v souladu s manifestem Osud a jeho vzletnými hodnotami. Tedy tvrdá amerikanizace. Vedení Republiky Texas tak nakonec o skvělé nabídce Mexika ani neuvažovalo, protože jednalo od začátku jen o nabídce připojení k USA.

V rezoluci amerického Kongresu z 29. prosince 1845 to ostatně stojí celé černé na bílém. „Vzhledem k tomu, že Kongres Spojených států amerických společnou rezolucí schválenou 1. března roku 1845 vyslovil souhlas s tím, aby území, které je řádně zahrnuto do Republiky Texas a právoplatně k ní náleží, bylo vytvořeno jako nový stát s názvem Stát Texas, s republikánskou formou vlády, kterou přijme lid této republiky prostřednictvím poslanců shromážděných

v Konventu se souhlasem stávající vlády, aby mohl být přijat za jeden ze států Unie; tento souhlas Kongresu byl udělen za určitých podmínek uvedených v prvním a druhém oddílu uvedené společné rezoluce. A vzhledem k tomu, že lid zmíněné Texaské republiky prostřednictvím poslanců shromážděných v Konventu se souhlasem stávající vlády přijal ústavu a vytvořil nový stát s republikánskou formou vlády a jménem lidu Texasu a z jeho pověření nařídil a prohlásil, že souhlasí s návrhy, podmínkami a zárukami obsaženými v prvním a druhém oddílu zmíněné rezoluce a že je přijímá: A vzhledem k tomu, že zmíněná ústava s příslušnými doklady o jejím přijetí lidem Texaské republiky byla předána prezidentovi Spojených států a předložena Kongresu v souladu s ustanoveními zmíněné společné rezoluce: Proto Senát a Sněmovna reprezentantů Spojených států amerických v Kongresu rozhodly, že stát Texas je jedním ze Spojených států amerických a tímto se prohlašuje za jeden z nich a že je přijat do Unie na rovnoprávném základě s původními státy ve všech ohledech.“ Inu, jak je to jednoduché, když se to umí. A když na takové bohužel konání dohlíží samotný Osud. Tohle byl ale, vážení přátelé, teprve začátek... **vid ●**

Všimněte si, že je celá tato naše „liberální“ civilizace založena na tom, a souvisí to i s historií vzniku jejího vedoucího elementu, že ten, kdo umí víc lhát, je úspěšnější. A takovému člověku se ostatní snaží vyrovnat, protože je úspěšný. Oni ani nevnímají, jaký je člověk, protože i jim civilizace postavená na přetvářce vyhovuje a imponuje. A to jen proto, že kladou důraz na výsledek a hmotný obraz tohoto úspěchu, nikoli na to, jaká k němu vedla cesta a na čem je fundamentálně založen. Proto bylo (je) tolik lidí tak dlouho okouzleno Amerikou.

Sam Houston, generál, po kterém bylo pojmenováno největší texaské město, a jeho pomník ve městě Huntsville. Foto Adobe Stock

SVOBODU pro všechny!

Pro dobro světa je třeba přinášet velké oběti. Zvláště když je tedy přinášejí ostatní...

Jeden by si mohl představovat, že přídrzle získání tak velkého a důležitého kusu území, jakým je dnešní Texas, by přece jen mohlo Američanům stačit. Velcí byli dost, navíc v té době již disponovali nejsilnějším světovým loďstvem a jejich mořský a zámořský byznys se zdárně rozvíjel.

Pokud jste ale vnitřně přesvědčeni o tom, že byste svou vlastní velikostí měli obšťastnit celý širý svět a zachránit jej před vlastní zkažeností, protože nikdo jiný nemá takové schopnosti ani právo jej řídit, nějaký Texas vám jen dodá energii a síly k tomu, abyste to teprve pořádně rozjeli. Takový malý lahodný předkrm, protože s jídlem, jak víme, roste chuť.

Kdybyste takhle poněkud zvráceně a nenasytně uvažovali, a vžili se do kůže Američanů, co byste udělali poté, co jste právě kontroverzním způsobem vyfoukli Texaskou republiku Mexiku? Správně, využili byste oslabení a otřesení protivníka, a zahájili byste proti němu plnohodnotnou válku, abyste urvali ještě víc.

Ještě než zaschl inkoust na podepsaných listinách, poslal americký prezident J. K. Polk do Texasu dalších 3500 vojáků, aby dohlédli na to, že nepřijdou za krádež země odvetné útoky ze strany Mexika. Zároveň pak nabídl podle článku z roku 1905 v časopise *The American Historical Review* Mexiku 25 milionů dolarů za to, že přenechá Američanům i Kalifornii a další rozsáhlé území. Neboli máte, ubozí Mexičani, dvě možnosti: Buď si vás koupíme, nebo dostanete do držky. Mexický prezident José de Herrera už věděl, co by mohlo následovat, kdyby mafiánskou nabídku odmítl, a tak s prodejem souhlasil. Jenže lid se mu jaksi bouřil, a navíc panovala v zemi nestabilní

politická situace, takže se situace značně vyostřila. Co by se asi v takové chvíli mohlo pokazit a zamotat?

Kdo bude další?

Když Američani viděli, že to nepůjde tak hladce, celé to otočili ve svůj prospěch způsobem, jaký od té doby používají pokaždé. A pokaždé (až do Ukrajiny) jim to projde a spousta lidí jim to pořád ještě baští. Vytvořili či vymysleli si falešnou záminku pro to, aby si vše, co chtěli (a co nebylo na prodej), prostě vzali a spadlo jim to do klína. V tomto konkrétním případě využili údajného napadení americké patroly oddílem mexické armády. To vyvolalo – převážně na straně demokratů, republikánům se ten nápad zase až tak nelíbil – na americké straně silnou touhu po válce s Mexikem, jak jinak. V té potom USA Mexiko naprosto rozdrtily. V následné mírové smlouvě z Guadalupe Hidalgo, kte-

rálně masakrovali američtí indiáni, a to od vzniku USA až do roku 1890, tedy přes sto let v kuse. Celé genocidní tažení bylo zakončeno symbolicky, nechvalně proslulým masakrem u Wounded Knee, kde americká 7. kavalérie pobyla kmen Siouxů. Tím byl definitivně potlačen indiánský odpor a přeživší zbytky indiánských kmenů byly coby podlidé násilně přesunuty (především z úrodných oblastí) do rezervací, kde jsou zavřeni a živoří dodnes. Nejsou to Američané, takže je to v pořádku, protože nikdo jiný než Američané a jejich pohled na svět není důležitý.

Americký právní systém rezervace chápe jako území pod správou některého z federálně uznaných kmenů. Kmenů je v USA více než 500, čítají asi dva miliony lidí a žijí zhruba ve třech stovkách rezervací, jejichž rozloha je kolem čtvrt milionu kilometru čtverečních, což jsou asi jen 2,5 % rozlohy USA, navíc té nejméně úrodné části, což je pro původní

Jak proti Španělům, kteří jim předtím pomohli proti Britům ve válce o nezávislost, vyrukovali? Stejně jako proti Mexičanům a všem ostatním – falešně „nepřítele“ obvinili, že je napadl.

rou muselo podepsat, bylo Mexiko donuceno vzdát se celé poloviny svého území o rozloze více než 1 milionu kilometru čtverečních, včetně Nevady, Utahu, Arizony, Colorada, Wyomingu a takzvaného Nového Mexika (jak vtipně) či vytoužené Kalifornie. Možná aby to nevypadalo tak ošklivě, Spojené státy se na oplátku zavázaly tuto ztrátu kompenzovat a Mexiku zaplatit 18,25 milionů dolarů.

Pak si Američané zaválčili mezi sebou ve slavné válce Severu proti Jihu (1861–1865), jehož státy se snažily odtrhnout od federální vlády a vytvořily takzvanou Konfederaci. Šlo o totální občanskou válku s masovou mobilizací, ve které umřelo přes 600 000 vojáků a která skončila vítězstvím federace. Poražené jižní státy se tedy musely připojit zpátky k USA. Po celou dobu se přitom pa-

lovce a zemědělce docela problém. Ale což, pro svobodu a demokracii se musejí přinášet oběti, zvláště když je přinášejí ostatní.

Další na řadě bylo Španělsko a americká invaze na Kubu. Manifest Osud a všudypřítomný americký spasitelský fanatismus to viděl jasně. „Na počátku španělsko-americké války hluboce zakořeněná anglosaská protestantská tradice nepřátelství vůči katolíkům obecně a Španělům zvláště sotva předurčovala americké vojáky k příznivému pohledu na jejich protivníky. Ani senzacechtivý tisk, který sloužil jako ochotný kanál senzacechtivé protišpanělské kubánské propagandy, neměl mnoho podnetů k tomu, aby prezentoval pozitivnější obraz španělského bojovníka,“ vysvětluje ve své odborné práci Albert A. Nofi, vojenský his-

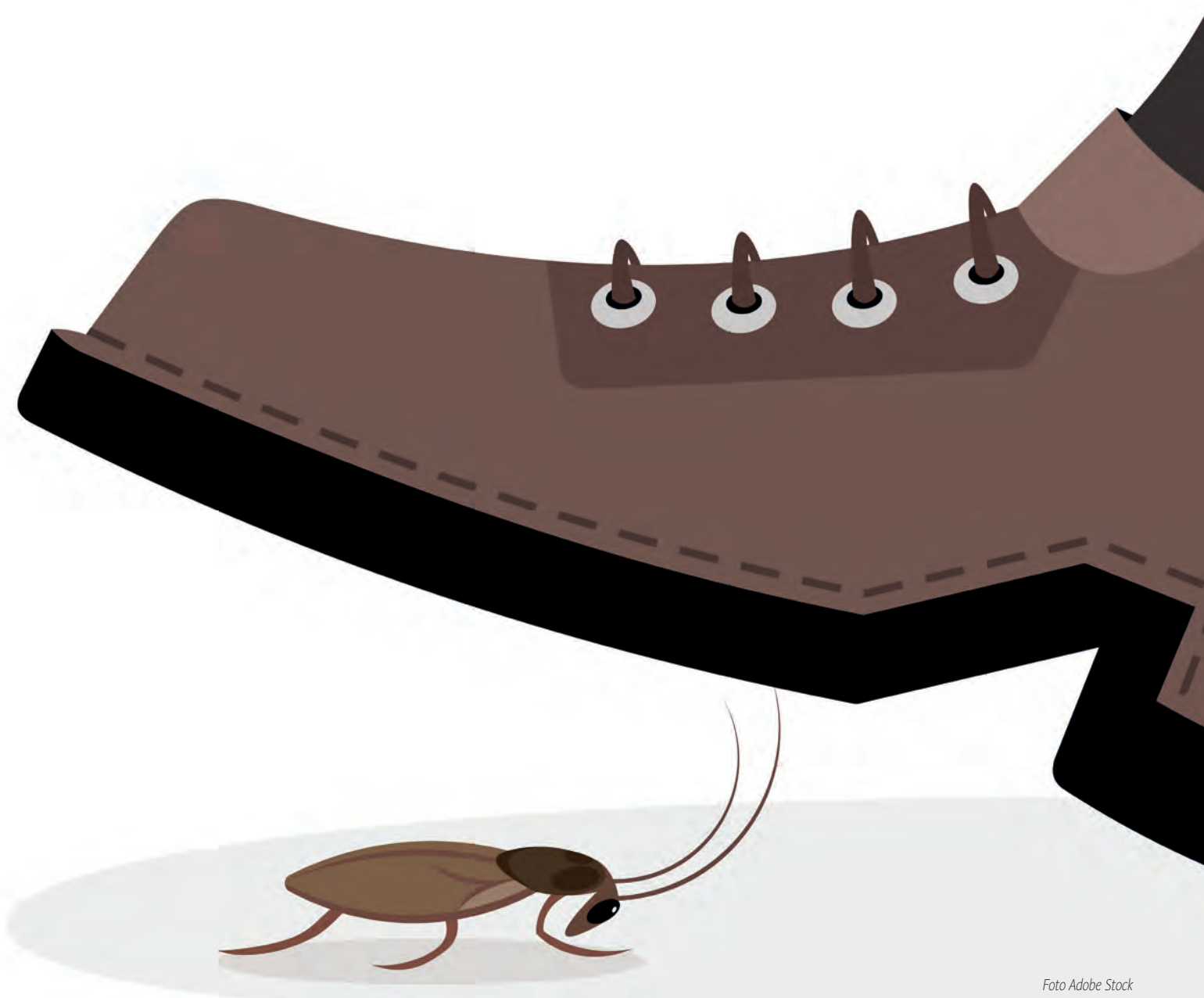

Foto Adobe Stock

torik, který se americko-španělskou válkou zabýval.

Pomocí dobových pramenů doktor Nofi ukazuje, že Američané vstupovali do války proti státu, který považovali za prohnilý a zkorumpovaný, a jako zlo vnímali i španělské protivníky v bojích. Domnívali se například, že Španělé budou jako morálně podřadní lidé bez charakteru zbaběle utíkat po prvním výstřelu, a přirovnávali je k opicím. Naopak jejich veškeré sympatie patřily Kubáncům, kteří – podobně jako kdysi oni – měli bojovat za svou svobodu. Samozřejmě ne všichni Američané byli takoví, popisujeme jen převažující a určující názor.

A jak proti Španělům, kteří jim přitom předtím pomohli proti Britům ve válce o nezávislost, vyrukovali? Úplně stejně jako proti

Mexičanům a všem ostatním – falešně „nepřítele“ obvinili, že je napadl.

Když v roce 1898 zaútočily Spojené státy americké proti Španělsku, nejprve si vytvořily umělou záminku, aby mohly protivníka osočit z nepřátelského aktu a posléze jej napadnout. Španělé tak byli křivě obviněni z toho, že vyhodili do povětří u kubánských břehů bitevní loď USS Maine, ačkoli ti k tomu neměli žádný důvod. Však to také nebyli Španělé, kdo tuto loď poslal ke dnu.

Skutečný důvod napadení byl ten, že chtěli Američané Španělům sebrat Kubu, Portoriko a Filipíny. A to tak, že podpořili „nezávislost“ Kuby, Portorika či Filipín proti španělským „utlačovatelům“. A když toho dosáhli a válku vyhráli? Co myslíte, řekli Kubáncům a Filipíncům, že jim rádi pomohli k nezávislosti

a popřáli jim, ať užívají svobody a života? Nikoli, manifest Osud totiž velel „poradit“ Kubáncům a Filipíncům, jak správně žít. A tak Kubu obsadila americká armáda a následně si USA vynutily právo vojensky intervenovat i trvalé zřízení základny Guantánamo, což hovoří za vše. A nic s tím nezmohla ani pozdější revoluce a bojový odpor Fidela Castra.

„Osvobozené“ Filipíny se rovněž staly po ozbrojené invazi a neúspěšném pokusu o povstání americkou kolonií a spolu s Havajskými ostrovy, anektovanými v roce 1898, rozšířily sféru vlivu USA do Asie. Je proto fascinující, že ti největší podvodníci a lháři, kteří provádějí stále stejná svinstva už 250 let v kuse, se pořád stavějí do role autority, jež ostatním může kázat o morálce a o svobodě. A ani se přitom nezastydí. vid ●

Americký profesor politických věd Colin Elman ve své publikaci *Extending Offensive Realism: The Louisiana Purchase and America's Rise to Regional Hegemony* z roku 2004 (*Rozšiřování útočného realismu: Koupě Louisiany a vzestup Ameriky k hegemonii v regionu*) uvádí, že se USA tak rychle staly nejprve regionální mocností především proto, že v té době shodou okolností v obou Amerikách chyběla dostatečná protiváha jejich moci a síle.

Státy na americkém území, jako třeba zmíněné Mexiko, nebyly dost silné, aby vzdorovaly, a evropské mocnosti se praly mezi sebou a byly zaneprázdněny boji o moc v Evropě. Například Francii notně oslabil Velká francouzská revoluce a následné válčení s jinými evropskými státy, a Napoleon si podle profesora Elmana již tehdy uvědomoval, že Spojené státy směřují k tomu stát se hegemonem na americkém kontinentu. A protože neměl on ani nikdo jiný v Evropě sílu tomu zabránit, dal přednost svým zájmům v Evropě.

I s tímto vědomím pomohl Američanům prodejem Louisiany na cestě k jejich velmocenskému postavení. USA se tudíž octly ve velmi výhodné pozici, kdy jejich zájmy ještě tolik neohrožovaly evropské velmoci (mysleno jejich zájmy v Evropě, nikoli na americkém kontinentu, tam už o své trumfy přišly), a tudíž ani evropské velmoci se tolik nestaraly o Ameriku, neboť toho nezvládaly řešit tolik najednou.

My jo, vy ne

Obrovská nabubřelost, licoměrnost a až nesnesitelně patetická kýčovitost a morální gymnastika se však u Američanů projevovala nejen při dobývání amerického kontinentu a bývalých evropských kolonií, ale i v samotném vztahu k Evropě.

Evropské mocnosti se mastily mezi sebou na domácí půdě a ztrácely postupně ambice ovlivňovat dění na americkém kontinentu. Sledovaly spíše to, aby neposílil některý z evropských rivalů.

Britské impérium, jež vyšlo vítězně ze sedmileté války (ale o své kolonie na konci 18. století přišlo, neboť se z nich staly USA) a jemuž zbyly významné kolonie na severoamerickém kontinentu už jenom v Kanadě,

Zrod IMPÉRIA

Proč je nejlepší obranou útok?

My tomu říkáme americký mír... Foto Adobe Stock

kde je vybojovalo na Francii, nemělo zájem na tom, aby znovu v koloniálních oblastech posílili konkurenti.

A tak jeden z nápadů, jak si pojistit, aby například Španělé nezískali znovu pod kontrolu své americké kolonie (třeba zmiňovanou Kubu nebo části Mexika), bylo zkusit se domluvit na spolupráci s Američany. Ano, s těmi samými Američany, kteří Brity porazili ve válce o nezávislost a sebraly jim všechny kolonie.

Byl to zcela nový přístup, protože až dosud se velmocenská rovnováha utvářela uzavíráním a porušováním koalic pouze v rámci Evropy. Britský ministr zahraničí George Canning se však přepočítal, neboť jeho návrhy Američané odmítli. Naopak, v souladu s *manifestem Osud* a svou domnělou vyvoleností vyhlásili takzvanou *Monroeovu doktrínu*. V ní se prezident James Monroe v roce 1823 důrazně vymezil proti dosavadní koloniální politice evropských velmocí s tím, že Španělé, Francouzi či Portugalci žádné kolonie vlastně nepotřebují, a tak je koloniální expanze evropských zemí do budoucna těžko ospravedlnitelná.

Evropské mocnosti podle něj nemají právo zasahovat do záležitostí nezávislých států na území amerického kontinentu, a Spojené státy budou případné vojenské akce na tomto území proto považovat za ohrožení svého míru a bezpečnosti; a rovněž za manifestaci nepřátelského postoje vůči USA. Doktrínu potvrdil i příští americký prezident James Polk, který zároveň zdůraznil, že Amerika nestrpí ani zasahování evropských států do dobývání amerického Západu. Jinými slovy, masakrovat indiány mohou odteď už jenom Američané, protože všichni ostatní jsou agresori.

Stejný scénář

Tato pravidla se ale samozřejmě týkala pouze Evropanů, nikoli Američanů, kteří přece nikdy nekolonizovali, ale zásadně jen osvobodovali a zachraňovali. Však také jeden z nejvýznamnějších evropských státníků, rakouský kancléř a ministr zahraničních věcí Klemens Metternich, který rozuměl nuancím zahraniční politiky jako málokdo, Monroeovu doktrínu drsně označil za další násilný akt ze strany USA. A příliš se nespletl.

Kolonizovat se zakazuje a žádné imperiální chování Evropanů není žádoucí a přípustné, povolené je oficiálně už jenom osvobození ze strany Američanů a jejich boj za lepší svět a demokracii. A že je to jedno a totéž, jen se tomu jinak říká? Jestli se vám to nelíbí, buďte zticha, protože jinak nemáte rádi svobodu a demokracii. Že vám to něco silně připomíná? Tak to se vám asi jenom něco zdá...

My přece nejsme žádné impérium a žádné sprostí agresori, my jsme záchrana a spása, nová přívětivá tvář svobodného moderního světa plného úžasné liberální demokracie a dodržování lidských práv.

A tak se zrodila nová koloniální mocnost, která svému kolonialismu rafinovaně říká prosazování demokratických hodnot, a impérium, jež se nepovažuje za impérium, ale za centrum, lídra a ochránce svobodného světa. Neboli impérium, které zcela popírá, že je impériem, a tak se může u svého imperialismu a všeho, co dělá, tvářit humanisticky. Přesně jak to říká citovaný historik Niall Ferguson,

Rozdíl mezi USA a jinými impérii v minulosti spočívá v tom, že USA nebudují impérium čistě územní, ale kulturní, když země ve své sféře vlivu ovládají tlakem zbraní a dolarů ze zákulisí.

jenž upozorňuje, že rozdíl mezi USA a jinými impérii v minulosti spočívá v tom, že USA nebudují impérium čistě územní, ale kulturní, když země ve své sféře vlivu, tedy mimo jiné i celý západní svět, ovládají kombinací tlaku zbraní a dolarů ze zákulisí a nepřímo.

„Když s Američany mluvíte o impériu, říkají: ‚Ale my jsme vznikli, abychom bojovali proti imperialismu,‘“ pronesl autor knihy *Colossus: Vzestup a pád amerického impéria*. „Americký ministr obrany Donald Rumsfeld slavně řekl televizi al-Džazíra: ‚My nejsme impérium.‘ Ale jak můžete nebyť impérium a udržovat 750 vojenských základen ve třech čtvrtinách zemí na světě? (...) Američané si to prostě nechtějí přiznat. Ale od té doby, co v roce 1898 anektovali Filipíny, se chovají jako imperiální mocnost.“

Korunu všemu nasadily dvě světové války, do kterých Američané vstoupili podle stejného osvědčeného scénáře. V první svě-

tové válce pod falešnou záminkou nechali společně s Brity, kteří potřebovali jejich pomoc proti Německu, potopit zaoceánský parník Lusitania (psali jsme v čísle 1/2023); v té druhé zase nalákali a nechali Japonce záměrně zaútočit na svůj havajský přístav Pearl Harbor (číslo 11/2024). A hned byl důvod táhnout do Evropy i Asie, i když jim se v Americe vůbec nic nedělo.

Přestože byly USA regionálním hegemonem a vítězstvím v obou největších konfliktech získaly definitivně punc vedoucí světové velmoci, až do vítězství ve studené válce nad Sovětským svazem se nedalo mluvit o hegemonii celosvětové. Totální ovládnutí celého světa, globální hegemonii, jim umožnila až další falešná a ze všech nejohavnější záminka, v tomto případě k rozpoutání celosvětové válce proti terorismu – teroristické útoky z 11. září 2001, které zahájily jejich expanzi na Blízký východ. A dále do oblastí, které by jim pomohly připravit si co nejlépe půdu pro dobytí či oslabení Ruské

federace. Samozřejmě v rámci jimi ovládané „obraně“ vojenské aliance NATO, protože, jak víme třeba z fotbalu, nejlepší obrana je útok.

Podíváme-li se bez příkras na celou americkou imperiální expanzi od vzniku USA až do současnosti, založenou na kombinaci války, politického kšeftování a podrazů, kdy nejprve někomu nabídnou pomoc v boji za svobodu a nezávislost a pak mu vrazí kudlu do zad (Zelenskyj by mohl vyprávět), jeví se naprosto neuvěřitelně, tragikomicky až absurdně, že zrovna Spojené státy americké i po takové době a po tom všem, co ve světě napáchaly a páchají, zdůvodňují a obhajují své počínání a prosazování velmocenských zájmů a vydírání ostatních ochranou lidských práv i práva mezinárodního.

Z té směsi pokrytectví, prolhanosti, brutality, nabubřelosti a s prominutím vychcanosti by prostě jeden zvracel... **vid ●**

VÝBUŠNÁ *směs*

Když se v liberální demokracii zjistí něco, co není žádoucí, část liberálů dělá, že to neexistuje, část proti tomu nadává a bojuje, a normální lidé se nestačí divit.

Abychom nebyli k úředníkům FEMA (Federální úřad pro krizové řízení), kteří vedli zřetelné vyšetřování útoků z 11. září 2001, příliš nespravedliví, oni tehdy neměli moc možností, jak skutečné příčiny pádu newyorských Dvojčat zjistit. O budově WTC č. 7 pak ani nemluvě.

Jejich vyšetřovacímu týmu byl totiž odepřen vstup na místo tragédie, které je známé jako Ground Zero. A nejen to, členové týmu neměli dokonce ani přístup k detail-

ním konstrukčním plánům WTC, a navíc jim bylo zakázáno hovořit pod pohrůžkou vyhazování s reportéry. O pomoc rovněž nemohli žádat ani veřejnost, například pro získání fotografií či videí. Jinými slovy, z popudu vyšších míst z nich byli uděláni raději neschopní idioti, jen aby náhodou nikdo neriskoval, že by mohli zjistit pravdu. A tak si vyšetřovatelé buď tipli (hele, spadl barák, to by mohl být palačinkový efekt), anebo jim rovnou někdo shora to, co mají říkat, napověděl či

podobně dostal do rukou jasné politické notičky, jak má správně (ne)vyšetřovat. Jinak si lze těžko vysvětlit absurdní průběh celého vyšetřování i závěry, ke kterým (ne)došel a kterými se znemožnil snad ještě víc než FEMA.

Finální zpráva, na níž pracoval NIST do roku 2005, čítá sice okolo 10 000 stran, ale samotným kolapsem budov se – zcela nepochopitelně – vůbec nezabývá. Popisuje pouze kroky, které podle něj ke kolapsu vedly, ale neobtěžuje se řešením jeho průběhu, mechanismu ani rychlosti – tedy všeho toho, co je k určení příčin pádu nejdůležitější. Je to podobné, jako kdyby soud tvrdil, že někdo někoho zabil, ale vůbec se neobtěžoval dokazováním toho, jakou zbraní či jakým způsobem to měl obviněný udělat.

Institut došel k závěru, že letadlo zničilo několik sloupů, ale zátěž se posléze rozložila mezi ostatní sloupy – dopad letadel tak nebyl nikterak důležitý. Následně však byly podle NIST porušeny protipožární nátěry a vysoké teploty způsobily změknutí sloupů a podlaží, tudíž se některá podlaží začala prohýbat a zapříčinila nestabilitu celé budo-

měl testování na starost. „Modely podlah se totiž ve zkouškách nezřítily, i když byly dlouhou dobu vystaveny vysokým teplotám v pecích. (...) Nejen že se poschodí nesesula, ale testy potvrdily, že teploty byly velmi nízké. Nebyly dost vysoké ani na to, aby ocel byt jenom změkla. Přesto NIST vydal souhrnné prohlášení, že podlahy se zřítily a ocel změkla! Když výsledky ukázaly, že teplota požárů byla příliš nízká na to, aby oslabila ocel, poschodí nemohla spadnout jedno na druhé a protipožární obaly chránící ocel nemohly být výrazněji poškozené, NIST tyto výsledky prostě ignoroval – udělal počítačový model, který jednoduše vyplivl správné výsledky.“

Odpověď? Výpověď!

Palačinkovou teorii tedy nakonec nahradila „cinknutá“ teorie průhybu pláště dovnitř a Kevin Ryan, který vznesl závažné a odborně odůvodněné pochybnosti, žádal v dopise od NIST vysvětlení – namísto odpovědi se ale dočkal výpovědi z práce. Whistleblower Ryan navíc zjistil i to, jak NIST manipuloval s testovými parametry – například počítal se 13 tunami paliva, ačkoli ho v letadlech

Vše se obrátilo v prach... Letecký pohled na kolaps dvou věží Světového obchodního centra v New Yorku 11. září 2001, který vyfotila newyorská policie, byl zveřejněn v roce 2010 na základě zákona o svobodném přístupu k informacím. Foto Profimedia

Testy potvrdily, že teploty byly velmi nízké. Nebyly dost vysoké ani na to, aby ocel byt jenom změkla. Přesto úřad vydal prohlášení, že podlahy se zřítily a ocel změkla!

nadiktoval. Výsledek byl každopádně tristní a FEMA v závěru své zprávy přiznává: „S informacemi dostupnými v tomto čase jsme nebyli schopni vysvětlit sekvenci událostí, která vedla ke kolapsu. Nejlepší hypotéza (*tedy oheň, pozn. Šifry*) je jen málo pravděpodobná a k vyřešení této otázky je třeba dalších analýz.“

Všechny nesrovnalosti a nevysvětlené okolnosti tak doporučila FEMA dořešit Národnímu institutu standardů a technologií (NIST), který od ní v roce 2002 převzal vyšetřovací štafetu.

Jestliže u agentury FEMA se dalo při troše naivity ještě věřit, že vyšetřování nezametla pod koberec úmyslně, ale kvůli objektivnímu nedostatku informací, Národní institut standardů a technologií (NIST) již pravdě-

vy. Dvojčata se tedy podle zprávy NIST bez bližšího vysvětlení stala prvními ocelovými budovami v historii, které kdy spadly kvůli požáru. (Tou třetí byla o několik hodin později budova WTC č. 7.) Jinak se nikdy v historii nic podobného nestalo a už ani nestane, protože všechny výškové budovy po požáru sice vyhoří, ale vždy zůstanou stát.

Aby NIST svou ohnivou hypotézu doložil, pověřil certifikační společnost Underwrite Laboratories vytvořením modelů poschodí, jaká byla v budovách WTC, a simulováním jejich požárů. Výsledek ale nesplnil očekávání. „V srpnu 2004 jsme testovali modely podlah, a ty testy nepotvrdily prvotní teorii o zřícení budov, nazývanou palačinková teorie,“ nechal se slyšet jeden z bývalých manažerů Underwrite Laboratories Kevin Ryan, který

byla jen polovina, nebo zdvojnásobil čas, po který byly sloupy v počítačovém modelu vystaveny ohni. Zarážející je také skutečnost, že ačkoli model poschodí při maximální gravitační zátěži po hodině kritického požáru nespadol a hlavní části nosníků vykázaly jen minimální průhyby v rozsahu osmi centimetrů, NIST ve své klíčové simulaci použil prohnutí až 107 cm.

Pokud ale nezpůsobil pád budov oheň, co tedy? Dalším člověkem, který kvůli své práci přišel záhy o místo, byl profesor fyziky na univerzitě Brigham Younga v Utahu Steven Jones. Přestože byla teplota požárů tak nízká, že nemohla ocel ani změknout, natož se roztavit, v listopadu 2005 publikoval Jones pětadvacetistránkový dokument, kde mimo jiné upozorňoval na skutečnost, že ještě tři

týdny po zřícení Dvojčat se v jejich troskách nacházel roztavený kov.

Vedoucí inženýr studie NIST John Gross se sice přítomnost roztaveného kovu ve WTC snažil popřít slovy, že „neví o jediném očitém svědkovi, který by to tvrdil nebo publikoval“, jeho tvrzení však můžeme s klidným svědomím ve svých úvahách pominout jako irelevantní, protože je – stejně jako drtivá většina tvrzení z oficiálních míst v této záležitosti – prokazatelně lživé. „Ještě 21 dní po útoku stále hořely požáry a tekla roztavená ocel,“ řekl 5. října 2001 na Národní konferenci statistik Leslie Robertson, jeden ze stavebních inženýrů Světového obchodního centra.

„Běžte tam dolů a uvidíte roztavenou ocel, jak stéká místnostmi dolů. Jako v nějaké slévárně. Jako láva,“ líčí zase s očima navrch hlavní skupinka hasičů těsně poté, co opustila ještě stojící budovy, v dokumentárním filmu o hrdinství newyorských hasičů s názvem

Nanotermitová směs dokáže roztavit ocel a také skvěle bouchá... Foto Wikimedia Commons

trálie, kterým se ve vzorcích podařilo vědecky prokázat obrovské množství zbytků vyhořelého i nevyhořelého materiálu termitového typu, a to navíc nikoli běžného, nýbrž v podobě nanomateriálu armádního stupně.

O čem že je to vlastně řeč? Termit je směs hliníku a prášku rzi (objevená v roce 1893 německým chemikem Hansem Goldschmidtem), které spolu reagují a vytvářejí inten-

poskytl výživný rozhovor dánské státní televizi TV2 (ale i dalším stanicím), který byl odvysílán 6. dubna 2009. „Viditelné nárazy dvou letadel zjevně nebyly příčinou zřícení dvou věží Světového obchodního centra. Podle nedávno publikovaného vědeckého článku vědci v troskách našli výbušninu zvanou nanotermit, která nemohla pocházet z oněch letadel. Mají za to, že byly do budov umístěny předem tuny výbušnin,“ uvádí doslova výbušnou reportáž moderátor, jenž následně přivítá ve studiu vědce Harrita.

A protože se ho velmi dobře a profesionálně ptá (a neskáče mu do řeči), divák se dozví spoustu užitečných věcí. „Vy jste tuto látku našli v troskách WTC. Proč si ale myslíte, že způsobila zřícení budov?“ ptá se moderátor. „No, je to výbušnina. Proč by tam asi jinak byla?“ kontruje vědec.

„Takže vy máte za to, že intenzivní teplota roztavila ocelovou nosnou konstrukci a způsobila, že se budovy sesunuly k zemi jako domeček z karet?“ pokračuje novinář. Niels Harrit mu odpovídá: „To nemohu přesně říct, neboť tato látka může sloužit ke dvěma účelům. Může vybuchnout a roztrhat věci, a může taky věci roztavit. Jak to chápu já, byly zde pravděpodobně využity oba efekty. Roztavený kov vytéká z jižní věže několik minut před jejím zřícením. To ukazuje na to, že celá struktura byla předem oslabena. Pak mohly přijít do hry normální výbušniny, přičemž samotná sekvence zřícení musela být perfektně načasována po celé výšce budov. Vše ostatní kromě oceli bylo rozdrčeno.“ – „O jakém množství nanotermitu ale mluvíme?“ ptá se borec v moderátorském křesle. Borec v křesle pro hosta se rozesměje a se seversky mrazivým humorem vystřelí: „O velkém. Byla tam jen dvě letadla, ale zřítily se tři mrakodrapy.“

Dovedete si představit, že by takový rozhovor odvysílali třeba v České televizi? Takovému Rezníčkovvi by se z tolika důležitých informací zježily servilní chlupy na jeho ohebném trupu a další americký hrdina Kubal by se možná z toho šoku usedavě rozplakal. Ale klid, to je jen humor, opravdového vědce, který by zjistil něco, co liberálové zjistit nechtěli, by tam nikdy v životě nepozvali. Ona je taky otázka, jestli by tam taky někdo takový po tom, co v posledních letech předvádějí, chtěl vůbec jít. **vid ●**

Kov se vyskytoval v jezírkách pod troskami obou věží a požáry nebyly dost horké na to, aby roztavily ocel. Takže odkud roztavený kov pocházel?

11/9. Lidí, kteří hovoří o roztavené oceli, jsou desítky, včetně například Marka Loizeauxe, šéfa společnosti Controlled Demolition.

„Kov se vyskytoval v jezírkách pod troskami obou věží a všichni vědci oprávněně souhlasí s tím, že požáry nebyly dost horké na to, aby roztavily ocel,“ říká profesor Jones. Celkem logicky se proto ptá: „Takže odkud roztavený kov pocházel?“

A hned si taky poněkud překvapivě odpovídá: „Dnes už jsme si celkem jisti, z čeho ten roztavený kov pochází. Pochází z látky zvané termit.“ Neboli látky složené z práškového hliníku, oxidu železitého a síry, které spolu reagují a vytvářejí intenzivní teplotu.

Svá tvrzení Jones opírá o analýzu čerstvého prachu z trosk WTC, jehož vzorky dostal přes společně známé od osoby jménem Jeanette McKinleyová. Prach pokrýval celý její byt přímo naproti WTC a Jones v něm našel kapičky roztaveného kovu a všechny zmíněné látky. Za pravdu mu dal i mezinárodní tým složený z devíti vědců z USA, Dánska a Aus-

zivní teploty. Reakce vytváří železo zahřáté až na 2500 stupňů Celsia.

Nanotermit pak může být smíchan s dalšími složkami, které ještě zvýší teplotu (při jejich hoření vzniká teplota mezi 2000 a 3000 °C), nebo být použit jako velmi efektivní výbušnina, která obsahuje více energie nežli dynamit. Jak víme, nanotechnologie dělají věci menšími, takže nanotermit je ona prášková termitová směs z roku 1893, ale z jemnějších, dobře promíchaných částic. Když reagují, dojde k ještě rychlejšímu zahřátí na ještě rychlejší teplotu. Jinými slovy: dokáže vybuchnout a věci roztrhat, nebo věci roztavit, případně obojí.

Kolik toho bylo?

Tyto výsledky byly publikovány v roce 2009 v článku ve vědeckém časopise The Open Chemical Physics Journal. Jeden z autorů Niels Harrit, expert v nanochemii Centra pro molekulární filmy institutu Nielse Bohra na univerzitě v Kodani, o tom mimo jiné

Největší ZÁHADA?

Anebo největší habadůra?

Pozoruhodná je v souvislosti s nalezením výbušnin v troskách Světového obchodního centra i skutečnost, že v dopadové zóně řízeně zdemolované severní i jižní věže sídlila 11. září 2001 také společnost Marsh and McLennan, která byla v té době největší světovou společností na zprostředkování pojistek.

Jedním z jejích ředitelů byl muž jménem Lewis Paul Bremer. Pan Bremer po studiu na Yaleské univerzitě začínal jako asistent Henryho Kissingera, doyna americké zahraniční politiky; mimo jiné však také jednoho z architektů vietnamské války a podle nedávno odtajněných dokumentů Nixonovy a Fordovy administrativy i puče proti demokracicky zvolenému prezidentovi Allendemu v Chile či masakru civilistů ve Východním Timoru.

Později Bremer působil jako americký velvyslanec či ředitel konzultantské společnosti Kissinger Associates. Díky svým postům koordinátora proti terorismu v letech 1986–1989 či předsedy kongresové Národní komise o terorismu v letech 1999–2000 je označován za předního odborníka na terorismus. Však také v době útoků a krátce po nich dokončoval pro vládu takzvanou Národní zprávu o terorismu.

Co je ale možná nejzajímavější (a nejvíce znepokojující), je skutečnost, že kromě své ředitelské pozice u Marsh and McLennan seděl Bremer rovněž v mezinárodním poradním výboru japonské těžební a strojírenské společnosti Komatsu, která vytvořila tandem s korporací Dresser Industries. Ve společnosti Dresser, jež v roce 1998 sfúzovala s Halliburtonem, který vedl bývalý vicepre-

zident Dick Cheney, začínali svoji kariéru například Prescott Bush a George H. W. Bush, tedy dědeček a otec amerického prezidenta George W. Bushe, za kterého se útok na WTC odehrál.

Ptáte se, co může mít nějaká korporace spojeného se zřícením dvou mrakodrapů? Pak vězte, že potenciálně docela dost. Právě těžební divize Komatsu-Dresser si podle výzkumu v předchozím článku zmiňovaného a z práce kvůli odhalení podvodů ve vyšetřování vyhozeného odborníka Kevina Ryana v červenci 1996 patentovala nanotermitové demoliční zařízení, jež by mohlo „zničit betonovou konstrukci s vysokou účinností při zamezení druhotným problémům s hlukem, polétavým prachem, odštěpkou a podobně“.

Jak jsme si již ukázali v předchozím článku, zbytky této vysoce hořlavé energetické směsi armádního typu, jež vytváří intenzivní teploty kolem 2600 °C, taví ocel a může

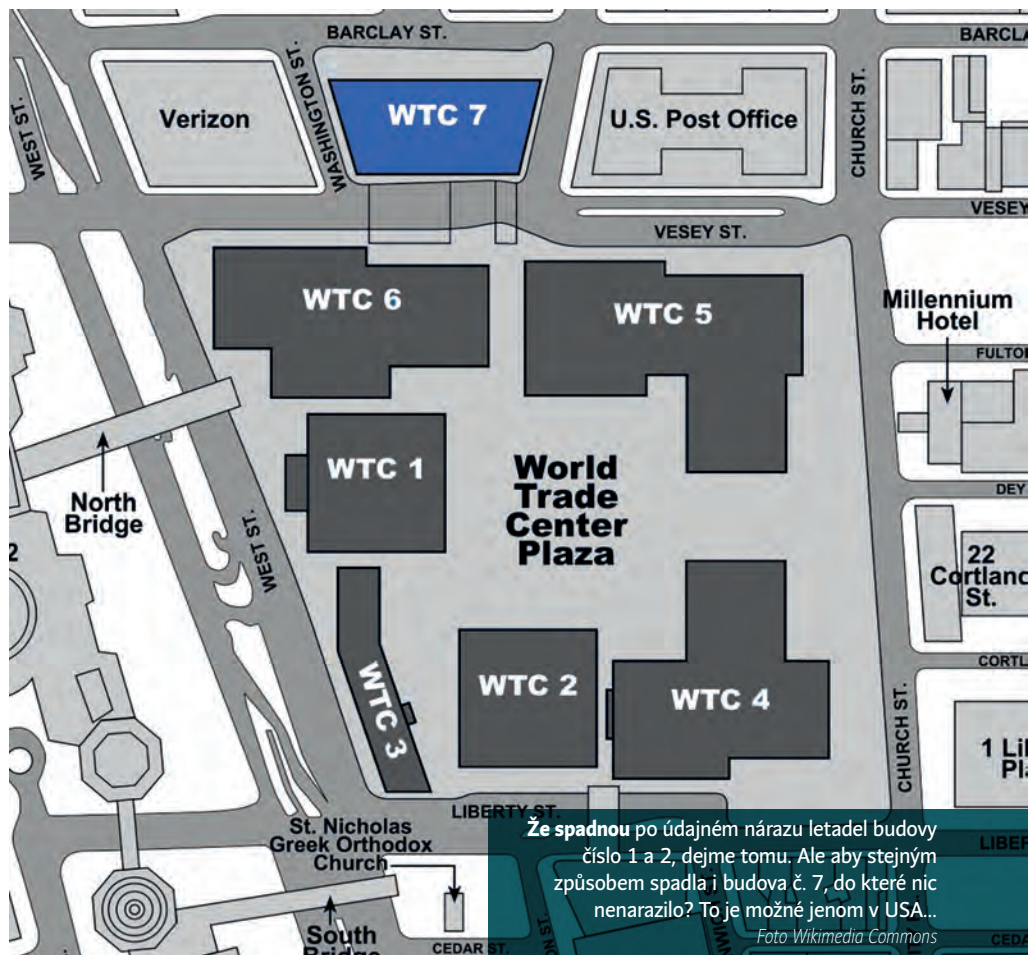
být použita i jako výbušnina s energií větší než dynamit, byly vědecky potvrzeny ve vzorcích prachu z WTC.

I když měl šéf Bremer kancelář v jižní věži, 11. září 2001 jako jeden z mnoha dobře informovaných lidí do práce vůbec nedorazil. Nešel ani na kožní, ani nezaspal, leč vydal se přímo do televize s celostátním pokrytím. Bremer byl jednou ze dvou osob (tou druhou byl Jerome Hauer, šéf společnosti Kroll Associates, která měla na starost bezpečnost celého Světového obchodního centra), které bezprostředně po útocích, uprostřed všeobecného chaosu, kdy vůbec nikdo netušil, která bije, americkému lidu sdělovaly, že za útoky je odpovědný Usáma bin Ládín, Irák nebo Írán, popřípadě všichni, a volal po co nejtvrdší vojenské odpovědi.

Jinými slovy, do té doby každý novinář, očitý svědek či odborník popisoval, co viděl na vlastní oči nebo co se v dané situaci dozvěděl. Od té doby, co tyto dvě velké ryby, Bremer a Hauer, vyprávěly již chvíli po útocích, jako by se nechumelilo, o tom, že je třeba ztrestat nějakého Usámu, Afghánistán a Irák, najednou všechny redakce v zemi a po nich i ve světě začaly opakovat tyto jejich věty stále dokola.

Právě ty se staly základem oficiální verze útoků již v době, kdy žádné vyšetřování ještě ani nebylo zahájeno, natož aby mohlo cokoli zjistit. Chápete to? Takovýmto odvedením pozornosti od toho, co se ve WTC skutečně stalo, tedy předem připravenou pohádkou, vznikla kostra oficiální verze útoků hned zkraje. To zamezilo tomu, aby novináři jako Dan Rather dál mluvili o řízených demolicích. Teď, když přinesli experti první „odhady“ toho, co se vlastně stalo, a dostávali prostor k tomu, aby to neustále opakovali (a po nich média na celém světě), se stočila pozornost všech novinářů i diváků tímto směrem, a na exploze a roztavenou ocel se rázem zapomělo. Začal hon na al-Káidu.

Oficiální verze útoků pak – překvapivě – došla k tomu samému, co dva nastřčení experti vytroubili do éteru hned v počátku, kdy ještě nikdo ani nemohl tušit, kdo by za útoky mohl stát. Tak se to řeklo v televizi a bylo. Ano, taková je síla mediální reality. Bylo to podobné jako s covidem. Když opakujete nějakou lež v médiích dostatečně

intenzivně pořád dokola, můžete ji označit za pravdu (vždyť to přece říkají všichni) bez ohledu na realitu. Na tu se najednou nikdo nesoustředí, protože byla vytvořena realita jiná, virtuálně mediální...

Teroristický expert

Smál jsem se, až jsem se málem počural, když tento expert Lewis Paul Bremer dorazil, jak jsem zmiňoval již výše, bezprostředně po útocích na Světové obchodní centrum jako host do televize NBC. Blondatá moderátorce se v tu chvíli podařilo jedno z nejlepších takzvaných freudovských přehreknutí či uklouznutí v historii. Tento známý psychologický jev, který popsal slavný psychiatr Sigmund Freud, spočívá v tom, že lidé o něčem hovoří, ale v podvědomí si myslí

něco jiného nebo se zabývají nějakou jinou myšlenkou, a když pak promluví, neřeknou to, co říct chtěli, ale omylem řeknou pravdu. A tak, když moderátorka vítala Bremeru ve studiu, pronesla toto: „Připojil se k nám ve studiu nový host – Paul Bremer. Ráda vás potkávám. Vy jste teroristický expert.“ Host ji však pohotově opravil: „Protiteroristický!“

Lewis Paul Bremer byl, jen tak mimochodem, dva roky poté, co tak jasnovidně „předpověděl“, že za to všechno může al-Káida, Irák či Afghánistán (nebo všichni dohromady) a že je třeba vyslat na Blízký východ vojenské síly, jmenován šéfem americké okupační správy v Iráku, eufemisticky nazvané Přechodová koaliční autorita. Asi za odměnu.

Takže tady máme jednoho frajera, který si pronajal baráky, které bylo třeba zdemolo-

vat, ale soud to kvůli riziku rozšíření azbestu do ovzduší zakázal. Náhodou si je tedy pojistil proti teroristickému útoku, který se za dva měsíce opravdu stal. A náhodou si dal do nájemní smlouvy klauzuli, že kdyby ten nenadálý útok náhodou budovy kompletně zničil a zmizely, tak že za peníze, které dostane od pojišťovny, postaví baráky nové. A když mu pak baráky náhodou opravdu spadly, zachránil si život tím, že šel zrovna k dermatologovi, kam ho objednala manželka.

Pak tady máme druhého frajera, který měl kancelář v jižní věži v místech, kam narazilo letadlo, a který šéfoval firmě, již při útoku zahynulo nejvíc zaměstnanců. On však, místo aby hrdinně zahynul spolu s nimi, vyrazil do televize, aby Američanům vysvětlil, že za útoky může Usáma a Irák (za čtyři dny přidal na CNN Afghánistán) a že je třeba vojensky táhnout na Blízký východ. A protože oficiální vládní verze jeho brilantní „předpověď“ potvrdila a americká armáda opravdu vyrazila na Afghánistán a Irák, zrovna on byl jmenován americkým říšským protektorem v Iráku.

Při splnění oněch nesplnitelných podmínek, na jejichž uskutečnění by byl vypsaný kurz vyšší než na výhru miliardového jackpotu v loterii, už muselo být sehnání solidní demoliční firmy, která dokáže k zemi sesunout kromě dvou budov, do nichž narazilo letadlo (WTC č. 1 a 2), i budovu, do které vůbec nic nenarazilo (WTC č. 7), úplnou hračkou. Firmy, která dokáže poslat k zemi všechny tři mrakodrapy způsobem, kdy nespadnou na stranu a jenom částečně, jako by tomu bylo po pouhém nárazu dopravních letadel či nerovnoměrném poškození od trosek či požárů, ale kdy se zřítí rychlostí blížící se volnému pádu a zhroutí se samy do sebe, aniž by pod nimi zbyla kupa masivních trosek a značná část konstrukce pod patry, která nebyla nárazem zasažena.

Výbuchy byly totiž tak silné a precizní, že se podařilo téměř veškerou ocel i beton rozmetat na malé kousky, které se rozptýlily po celém Manhattanu. Samozřejmě včetně zakázaného azbestu, kvůli kterému nesměly být budovy strženy legálně.

Proč nemohla Dvojčata spolu s budovou WTC č. 7 spadnout jinak než řízenou demolicí, vysvětlilo i technicky méně zdatným divákům též hnutí Architekti a inženýři

za pravdu o 11. září, které v tomto směru provádělo od roku 2006 velice důležitou osvětu. Samozřejmě bez povšimnutí, nebo naopak za silného dehonestování a zesměšňování médií. „Jaký mechanismus je potřeba k tomu, aby bylo 90 tisíc tun betonu rozdrčeno na prach, jehož většina je velká jako lidský vlas? U základů nezůstaly žádné větší kusy betonu, rozdrčený totiž pokrýval ulice Manhattanu. A co lidi? Bylo nalezeno asi jen 300 těl, 1100 obětí zůstalo neidentifikováno a 800 jich identifikovali jen pomocí DNA. Našlo se celkem 20 000 kousků těl, více než 200 kousků patřilo jedné osobě. Může gravitační síla roztrhat člověka na 200 kousků? Je tohle snad charakteristika požáru?“ rozčiloval se ve filmu s názvem *Blueprint for Truth* architekt Richard Gage.

Tedy chlapík, jenž hnutí sdružující stovky a stovky odborníků z technických oborů založil. Ti pohádce o útoku partičky muslimských teroristů z afghánských jeskyní,

nalezena promíchaná mezi střešním balastem – šterkem – který byl shrabán na střeše budovy Deutsche Bank, která stojí jižně od místa, kde se kdysi tyčila Dvojčata, a minulý měsíc zde začaly intenzivní práce na přípravě její demolice,“ informovaly The New York Times. Kvůli rozsáhlému poškození a kontaminaci byla stavba považována za ztracenou hned po „útocích“, ale její demolicí zdržely právní spory a obavy z ohrožení životního prostředí. Jak v článku NY Times dále potvrzují – a připomněl to i architekt Gage –, z 2749 lidí, kteří zahynuli při útoku na obchodní centrum, se nikdy nepodařilo identifikovat ostatky 1151 osob, a to i přes pokročilé testy DNA. Úřad hlavního soudního lékaře nebyl schopen identifikovat více než 9000 tělesných fragmentů odebraných z místa útoku.

Nález těchto nanejvyšší centimetrových úlomků kostí na střeše nedaleké budovy Deutsche Bank sice NY Times označily

Viděli jsme budovu, jak je drcena na prach, už v prvních sekundách. V první sekundě nebyla žádná kinetická energie. Tou kinetickou energií, která vytváří prach, jsou exploze.

jež s nožíky na otvírání koberců unesla dopravní letadla a bez povšimnutí nejlepší vzdušné obrany na světě s nimi zaútočila na New York a Washington, nikdy neuvěřili. Naopak celou gigantickou lež systematicky popsali a demaskovali. „Viděli jsme budovu, jak je drcena na prach, už v prvních sekundách. V první sekundě nebyla žádná kinetická energie, anebo velmi malá. Tou kinetickou energií, která vytváří prach, jsou exploze.“

Neidentifikováno

A nakonec jedna taková perlička. Šestého dubna roku 2006 informoval deník New York Times ve svém článku o tom, že dělníci objevili 74 drobných úlomků kostí, což je „největší počet nalezených ostatků od ukončení sanačních prací před téměř třemi lety a známka toho, že značné množství lidských ostatků mohlo zůstat při sporadickém pátrání v průběhu let nepovšimnuto“.

Překvapivé bylo především místo, kde byly kůstky objeveny. „Většina úlomků byla

jako „největší záhadu ze všech“. Ale to jenom proto, aby z toho nemusely vyvozovat logické důsledky. Například ten, že pád budov v důsledku nárazu letadel, jež měly způsobit rozsáhlé požáry a následné oslabení nosné konstrukce vedoucí ke zřícení, jak se snažila veřejnosti namluvit oficiální verze, nemůže rozmetat těla obětí až na mikroskopické části kostí a dalších neidentifikovatelných lidských ostatků po Manhattanu. Na rozdíl od trhavin...

Podle korporátních médií se firma, která se zřícení budov Světového obchodního centra 11. září 2001 ujala, sice jmenovala Usáma a partneři, ale tomu dnes už může věřit jen konzument korporátních liberálních médií, která udávala tón světovému veřejnému mínění a která na čtenáře a diváky hrála přes dvacet let nechutnou habaděru. Anebo nenapravitelný naiva. Čili někdo buď úplně a nenapravitelně blbý, nebo navedený; případně kombinace obojího.

vid ●

Americké GOODBYE

Co je důležitější než to, jak je to ve skutečnosti? Aby to hlavně dobře vypadalo.

Ano, právě 11. září 2001 bylo tím stěžejním momentem a rozhodující záležitostí, která odstartovala americké tažení za ovládnutím světa v takzvaném unipolárním světovém řádu a která umožnilo naprostou americkou hegemonii.

Na tu přitom bylo zaděláno již na začátku 90. let 20. století po americkém vítězství nad Sovětským svazem ve studené válce, přičemž 11. září za érou bipolárního světa, ve kterém spolu soupeřily, ale také se vzájemně hlídaly dvě jaderné supervelmoci, udělalo důraznou tečku.

Bezvadně architekturu tohoto světového uspořádání, ve kterém hrály Spojené státy americké prim a ostatní země jen přicmrndávaly nebo stály opodál, popsal bývalý český velvyslanec ve Francii Petr Drulák. A to na loňském Vlasteneckém setkání v Příčověch, jehož se jako jeden z panelistů účastnil i autor Šifry. „Americká hegemonie není dlouhá.

jakou svou zónu vlivu. A když bylo potřeba něco dohodnout, tak oni se domluvili, protože se jeden s druhým naučili bavit. To bylo velmi důležité, protože to třeba v 50. letech, kdy tato bipolarita vznikala, nebylo. Tato bipolarita se vyvíjela a fungovala několik poválečných desetiletí, ale v určité chvíli se jeden pól té bipolarity začal hroutit.“

Sovětský svaz přitom odešel podle Petra Druláka z dějiště dějin velmi neobvykle. „Obvykle, když se podíváte do historie na chvíli, kdy se mění mezinárodní systém, kdy přichází nová velmoc a jiná velmoc mizí, tak je to doprovázeno nějakou obrovskou válkou. Vestfálský mír nastolil poměry po třicetileté válce v roce 1648, Vídeňský kongres a koncert velmocí po napoleonských válkách v roce 1815, Versailleský systém po první světové válce, Jalta a Postupim po druhé světové... Vždycky tam byla nějaká velká válka a ta změnila systém. Změnil se počet velmocí, změnila se pravidla. No a v tom roce 1989 to bylo najednou jinak.“

Sovětský svaz se totiž pokusil s Američany dohodnout. Vyhodnocení tehdejšího sovětského lídra Michaila Gorbačova se opíralo

své modernizaci a zachránit svůj systém nějakou dohodou s Američany. A to byl konec té bipolarity, že se dohodli,“ vysvětloval Ioni v létě jeden z nejbystřejších českých diplomatů. Sověti tedy řekli, dobře, my už vás nebudeme ohrožovat, domluvíme se na nějakém novém systému mezinárodních vztahů a nemusíme na sebe už mířit raketami. „Ta iniciativa přišla ze Sovětského svazu. A teď byla otázka, jak na to budou Američané reagovat.“

Jiná cesta

Co myslíte, jak to dopadlo? „Američané měli v té chvíli dvě možnosti. Buď vzít Sověty za slovo a říct ano, vytváříme nový svět. To byla ta možnost, které uvěřil Gorbačov. Druhá možnost, a to byla ta možnost, kterou se nakonec šlo, byla, že si Američané řekli: Tak oni s námi ti Rusové už nebojují, což znamená, že vlastně prohráli, a my si teď budeme dělat, co chceme,“ říká profesor Drulák. Neboli co jsme my, Američané, předurčení vítězit a vládnout druhým, vytvořili během světové války, se výborně osvědčilo, a tak v tom budeme pokračovat. No a Rusové? Těm pošleme nějakou rozvojovou pomoc, ale už nejsou velmoc, tak je nebudeme brát vážně. Nejsou velmoc, nejsou partner. Můžeme jim říct a slíbit, co chceme, protože slibem neurazíš...“

„To byl klíčový moment na začátku 90. let. A vzpomeňme si, že i některé naše proamerické disidenty tohle docela zaskočilo. Když si vzpomenete třeba na Václava Havla, tak ten ještě v roce 1990 říkal, že by měla zmizet nejen Varšavská smlouva, ale není důvod ani pro to, aby dál existovalo NATO. To byla ta logika, že se to všechno bude dělat nějak jinak. Jenže pak mu za mořem vysvětlili, že Washington jde jinou cestou. Nepůjde cestou žádného nového uspořádání, půjde cestou vítěze studené války. Oni ale vlastně nevítežili, oni nic nevybojovali, oni prostě zradili tu dohodu. V tom bylo to vítězství.“ Odtud už byl k 11. září 2001, k teroru, který následoval po něm, i tomu, co se děje dnes, už jenom kousek...“

Když si vzpomenete třeba na Václava Havla, tak ten ještě v roce 1990 říkal, že by měla zmizet nejen Varšavská smlouva, ale není důvod ani pro to, aby dál existovalo NATO...

Vemte si, že ještě v roce 1989 žádná americká hegemonie nebyla. Globální mezinárodní systém byl tehdy takzvaně bipolární. To znamená, že zde byly dvě supervelmoci – Američani a Sovětský svaz,“ připomněl zkušený český diplomat, kterak si vítězové druhé světové války, kteří přitom dočasně museli spojit síly proti jiné hrozící velmoci, tedy nacistickému Německu, rozdělili kořist. Tak, jako se to děje po každé válce, co svět světem stojí. Ostatně přesně proto se také neustále ochotně válčí.

Západní blok musel poslouchat Američany, východní Sověty. „Každý z nich měl ně-

o to, že SSSR na soupeření s Amerikou v dané chvíli nestačí, protože za ní zaostává, musíme něco změnit a udělat to trochu jinak, a oni nám s tím pomůžou. Na podobné představě byly události roku 1989 postaveny a Američané tuto představu živili a vyjadřovali ochotu se se Sověty dohodnout podobně, jako se s nimi dokázali v posledních letech studené války domluvit i na jiných věcech týkající se světové bezpečnostní architektury, například snížení jaderného zbrojení a podobně.“

Taková byla atmosféra přelomu 80. a 90. let, kdy SSSR věřil, že může pomoci

Foto Adobe Stock

Rusové se sice po nevydařené „dohodě“ s Američany, kdy se nechali napálit sliby, že se NATO nebude rozšiřovat dále na východ (natož k jejich hranicím, do Pobaltí a plánované i do Gruzie a na Ukrajinu), propadli do obrovské společenské a ekonomické krize, takže nebyli schopni na nepřátelské americké kroky reagovat. Skřípali sice zuby, ale rozšiřování americké mocenské sféry v tu chvíli nebyli schopni zabránit. Ale nezapomněli.

Nevyhnutelný střet

Američanům, jejichž mentalita i zahraniční politika vyházel z Monroeovy doktríny (když to dělají ostatní, je to imperialismus; když to děláme my, je to šíření svobody) i manifestu Osud (uděláme z celého světa ráj amerických hodnot a všichni budou šťastni; a pokud šťastní nebudou, hlavně že budeme šťastni my), toto „vítězství“ ale samozřejmě nestačilo. Vycházeli z toho, že oni jsou jediným pólem, skutečným hegemonem, který diktuje své podmínky všem ostatním a nikoho se neptá, a tak po invazích na Blízký východ dostali nápad, že by nebylo špatné oslabit či dobýt i Rusko. To začínalo zase zlobit a vystrkovat růžky, když se k moci místo neschopného Borise Jelcina dostal schopný, vytrvalý a odhodlaný Vladimir Putin, pod jehož vládou se zdecimovaná země zase začala zvedat a který Rusko zachránil a neuvěřitelně pozvedl.

Proto se začaly USA systematicky přibližovat k ruským hranicím a do NATO přijaly jak pobaltské státy, tak přislíbily vstup Gruzii a Ukrajině (v roce 2008). A přestože jim Putin nabídl ruské partnerství a spolupráci, Američané Rusům nejen nenaslouchali, ale nerespektovali ani jejich bezpečnostní obavy či vlastní zájmy. O tom mimochodem mluvil docela ostře Putin již na bezpečnostní konferenci v Mnichově roce 2007, kde se ve svém projevu do Američanů pustil na své poměry docela zhurta: „Myslím, že je zřejmé, že rozšiřování NATO nijak nesouvisí s modernizací samotné Aliance ani se zajištěním bezpečnosti v Evropě. Naopak představuje vážnou provokaci, která snižuje úroveň vzájemné důvěry. A máme právo se ptát: Proti komu je toto rozšiřování namířeno? A co se stalo s ujištěními, která naši západní partneři po-

A ty už mě, skrčku jeden nevděčný, taky moc neštví. My jsme Američani a na nás si vyskakovat nebudeš. Aneb Jak Donald Trump vyhodil Volodymyra Zelenského z Bílého domu.

Foto Profimedia

skytli po rozpuštění Varšavské smlouvy? Kde jsou tato prohlášení dnes? Nikdo si na ně ani nevzpomene! Dovolím si však tomuto publiku připomenout, co bylo řečeno. Rád bych citoval projev generálního tajemníka NATO pana Wörnera v Bruselu 17. května 1990. Tehdy řekl, že „skutečnost, že jsme připraveni nerozšiřovat vojska NATO mimo německé hranice (myšleno ve smyslu dále na východ), dává Sovětskému svazu pevnou bezpečnostní záruku. Kde jsou tyto záruky?“

Na poznámku kysele se tvářících západních „partnerů“, že přece nejde primárně o rozšiřování NATO, ale o „právo na sebeurčení demokratických států, které do něj chtějí vstoupit a samy si to přejí“, pak ruský prezident reagoval slovy: „NATO ale není

univerzální organizací, na rozdíl od OSN! Je to vojenská a politická aliance, vojenská a politická! Zajištění vlastní bezpečnosti je právem každého suverénního státu. Proti tomu samozřejmě nic nenamítáme. Ale proč je nutné při tomto rozšiřování umisťovat vojenskou infrastrukturu na naše hranice? Může někdo na tuto otázku odpovědět? (...) Rozšiřování infrastruktury, zejména vojenské, k našim hranicím jako takové nijak nesouvisí s demokratickým rozhodnutím jednotlivých států. A chtěl bych požádat, abychom tyto dva pojmy nemíchali.“

A bylo vymalováno! Američané se svým nastavením, kteří se považovali za vítěze a hegemonu, jehož všichni budou poslouchat, aniž on by bral na kohokoli ohled, se

nejen nestáhli, ale vzali to jako vhozenou rukavici a pustili se do boje proti neposlušnému Rusovi, který formuloval své vlastní bezpečnostní zájmy, s ještě větším entuziasmem. A když zorganizovali a zaplatili státní převrat v Kyjevě, aby si z Ukrajiny udělali své beranidlo proti Moskvě, střet obou mocností se stal nevyhnutelným.

Jen to nemohl být střet přímý, neboť obě velmoci disponují obrovským jaderným arsenálem, a tak se odehrál prostřednictvím zástupné války. Pro ni si vybrali Američané ze strategických důvodů právě Ukrajince, které mohutně vycvičili a vyzbrojili. Kdyby se jim skrze Ukrajinu podařilo Rusy oslabit a prostřednictvím sankcí rozvrátit jejich ekonomiku, či v ideálním případě přispět k rozpadu Ruska, mohli by se pokusit ovládnout ruské zdroje i území podobně, jako se jim to skoro povedlo po rozpadu SSSR (úspěch měli za Jelcina na dosah, ale vidle jim do toho hodil Putin).

Prohra, nebo výhra?

Možná si spanilá čtenářka či laskavý čtenář kladou otázku, proč udělali Američané po zvolení Donalda Trumpa najednou ve své politice takový obrat. Proč se stahují z Evropy? Proč se tak rychle snaží ukončit válku na Ukrajině? Proč přestávají uplácet takzvané politické neziskovky a proč rozprášili organizaci USAID, jejímž hlavním úkolem bylo skrze miliardy dolarů posílané politickým neziskovkám, mediálním korporacím a darebákům všeho druhu prosazovat

Co nám vlastně dědictví americké civilizace a jejich kulturního impéria kromě válek a ochraňování demokracie přineslo?

Mnoha lidem zhmotnilo jejich sen. Najednou totiž už nezáleželo na tom, co lidi dělají a jak se chovají, ale jak se prezentují a co říkají. Právě tenhle falešný důraz na slova a odvádění pozornosti hezkými řečmi od skutečnosti, jež je s nimi v rozporu, a převrácení hodnot spouště lidí a jejich naturelu vyhovuje. Tento model přijali za svůj a integrovali jej i do běžného života. Model „všichni jsme Američané“... Možná proto byl tak úspěšný?

Američané vycházeli z toho, že oni jsou jediným pólem, skutečným hegemonem, který diktuje své podmínky všem ostatním a nikoho se na nic neptá.

americkou hegemonii ve světě? (Na zbytek bylo NATO a americká armáda.) A vůbec, proč by Američané najednou ze dne na den rušili něco, co tak dlouho a pracně zaváděli a budovali? Na to existuje jednoduchá odpověď: protože v této zástupné válce Ukrajiny proti Rusku vůbec poprvé od vzniku USA prohráli. A to i přes nasazení masivních prostředků a snahy bojovat téměř do posledního Ukrajince.

Rusko je navíc kryto a podporováno další vzrůstající se velmocí, Čínou, a také dalšími zeměmi BRICS a v podstatě celým globálním Jihem, který už měl americké hegemonie tak akorát, a vznik nového multipolárního uspořádání je již hotovou věcí.

Jsou to ale Američané, a v jejich slovníku nic jako porážka neexistuje. Vzpomínáte, svoji vyvolenost mají přece danou od Boha a Osudu, na který mají formulovaný dokonce manifest. A nikdy se nevzdávají!

Perfektně popsal Trumpovu strategii ve svém nedávném článku ředitel Institutu Václava Klause Jiří Weigl. „V obecné rovině mají Rusové silný zájem na urovnání zcela zdevastovaných vztahů s USA a Západem a na odstranění sankcí, které na ně byly uvaleny. V probíhající válce jsou tou silnější stranou, postupují a při evidentním americkém odhodlání se z konfliktu stáhnout získávají i naději na vítězství. Jsou zkušení hráči a tvrdí vyjednavací a nebude lehké je přinutit ke kompromisu, který by dával Ukrajině šanci uhájit svou nezávislost, suverenitu a zajistil dlouhodobou bezpečnost.“

Trump v roli „čestného makléře“, do níž se po Bismarckově vzoru pasoval, však musí předstírat nestrannost, o níž už hovořil ve slovním utkání se Zelenským. Nemůže tlačit Rusy hrozbou dodávek dalších útočných zbraní a jiné podpory Ukrajině v případě jejich neochoty hledat kompromis. V takovém případě by jednání rozbil.

Proto Trump potřebuje tzv. koalici ochotných – dosavadní americké spojence, kteří by mimo rámec NATO hráli zlého muže,

hrozili svou nekonečnou podporou Ukrajině a dodávkami smrtících zbraní. To bude pomyslný klacek na Rusy, který bude Trumpovi umožňovat tlak na ně. Tuto spekulaci potvrzují velmi vstřícná a přátelská jednání prezidenta Macrona a premiéra Starmera při jednáních s Trumpem ve Washingtonu, která ostře kontrastovala s velmi ostrými závěry velmi krátkého londýnského summitu, jenž působil jako vzpoura Evropanů proti Trumpovi. Pro tuto roli našli v Londýně dostatek antiruských politiků připravených na tuto vějičku nadšeně naskočit. V podobném duchu působí i podivně tvrdá válečná prohlášení budoucího německého kancléře Merze, jinak známého svými pevnými proamerickými postoji. (...) V jednáních s Putinem budou nesmiřitelní antitrumpovští a protirusští Evropané významnou Trumpovou kartou, i když nebudou sedět přímo u stolu.“

Jinými slovy, Amerika prohrála, ale protože Amerika prohrát nemůže, bude se, aby to vypadalo, že vyhrála, snažit dojednat mezi Ukrajinou a Ruskem mír. A udělá to s tak mistrovským sebevědomím a hollywoodskou spektakulárností, že všichni ti hloupí lidé, kterými se to na světě (a zejména v Evropě) jenom hemží, úplně zapomenou, že nebyť Ameriky, žádná taková válka by vůbec nevznikla. Od samého začátku, vlastně už od Majdanu v roce 2014, to přece byla americká válka!

Evropanům proto Amerika vzkazuje: „Teď, vy idioti, vyjednáme mír ve válce, kterou jsme rozpoutali a do které jsme vás vmani-pulovali. A vy si válčete s Ruskem sami. A až taky prohraje (logicky, když jste nevyhráli, ani dokud jste nás měli za zády), na naši porážku už si nikdo ani nevzpomene. Protože my jsme nejlepší, jsme Američané, a i porážka u nás musí vypadat jako vítězství. Konec konců i naše svoboda vypadala jako nepřetržitá válka a naše demokracie připomínala diktát a tyranii. Tak teď už to konečně chápete?“

vid ●

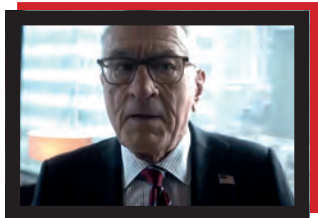
RADOST až na KOST

Nechte se inspirovat tím, co vám stejně jako mně může rozšířit obzory, zpříjemnit život a okouzlit smysly.

NULTÝ DEN. Nová „kospirační“ šestidílná minisérie z dílny Netflixu vzbudila sice rozporuplné reakce, ale já ji hodnotím velmi kladně. Jednak kvůli zajímavému tématu, a jednak kvůli excelentnímu výkonu jednaosmdesátiletého Roberta De Nira.

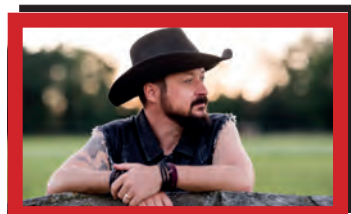
Ten zde hraje bývalého amerického prezidenta George Mullena, který je jmenován do čela speciální vyšetřovací komise. Na USA byl totiž proveden kybernetický útok. Elektronická komunikace v zemi se na minutu zhroutí,

což způsobí chaos a tisíce mrtvých. Právě on má přijít na to, kdo za tím stojí. Problém je, že se mu rozjíždí demence (jako Bidenovi) a že mu lžou i příbuzní a nejbližší poradci. Objevují se tu hackerské skupiny, „dezinformační“ novinář připomínající Alexe Jonese, obligátní ruská stopa, mocná technologická firma a také spiknutí z dílny deep state. Celkově je to pelmel z aktuálních témat, jenž docela odsýpá. Doporučuji vám jej ale i kvůli tématu aktuální Šifry, kterým je snaha o pochopení bojovné americké duše. Hlavně to dokoukejte do konce, abyste viděli, jak se dá dobře pojaté téma „zabít“ typicky americkým koncem. Celou dobu se tam provádí jedno svinstvo za druhým (jako ve skutečnosti), ale na konci se z toho stane nesnesitelná morálka s potřebou „dobra“. Fakt bizár.

SAMETOVÝ PARTYZÁN.

Kdybyste byli po přečtení Šifry smutní, že oč se lidé chovají hůře, o to líp žvaní, třeba vám zvedne náladu nový dvojsong rockera Jana Macků, který si říká Protheus. Protheus, jenž vlastní jeden z nejlepších rockových hlasů u nás, odešel z metalové skupiny Dymytry na sólovou dráhu. A náramně mu to svědčí. V prvním klipu Svět lidí zpívá: „Co je to s námi, co je to s námi? Čekáme zásah vyšší moci, co nás změní. Není třeba, my se vyhubíme sami...“ V druhém díle, kde otextoval italskou protifašistickou hymnu Bella ciao pod názvem Sametový partyzán, ale hledá východisko a přináší „bojovou“ energii. „Jednoho rána, než slunce vstalo, noc byla dlouhá a mně se zdálo, že stal se ze mě partyzán. Partyzán míru, beze zbraně, v boji sametový, na slabší straně, ve vlastní válce stojím sám. (...) Proti státu i korporátu, sametový partyzán.“

ZUZANA NAVAROVÁ. A protože je mi do zpěvu, na závěr tu mám jedno vskutku mistrovské dílo. Je tomu již dvacet let, co nás opustila výjimečná česká zpěvačka a písničkářka Zuzana Navarová. Měl jsem moc rád ji jako člověka i její úžasnou tvorbu. Jestli neznáte její Andělskou, kde tahle křehká duše zpívá jedinečným způsobem o svých problémech s pitím („Bože, podej mi ještě ten kalich, to víno, co s nocí se měnívá na líh. Až hoře se skutálí do jedné slzy, ta slza se vsákne a pak ji to mrzí...“), tak šup na YouTube. Nedávno jsem ale objevil její fenomenální písničku k sotva průměrné pohádce Čert ví proč. To je dokonalost sama. Nadčasovým textem o lidské zpučnosti a nulové sebereflexi bych proto březnovou Šifru rád uzavřel: „Kdo vždycky pro nic za nic ztropí povyk. Kdo pořád mluví a nic nevysloví. Kdo za dvě zlatky vymění by duši, kdo hlavu má jen na nošení uší, a přitom v nebi chtěl by housle hrát, ten bude v pekle bubnovat.“

FIXED ICONIC DASH. Všechny držáky na mobilní telefon do auta mají jeden problém – na skle pomocí přísavky většinou drží, nikoli však na palubní desce. Tam pak stačí změna teploty a vlhkosti a držák odpadne. Podařilo se mi najít ale jeden kvalitní (údajně dokonce vyvinutý v ČR)

držák, který je zpracovaný velice kvalitně. Přichycuje se totiž pomocí odolné 3M pásky. Zatím drží jako přibitý, tak uvidíme. To ale není jeho jediná přednost. Má minimalistický design a lze jej ovládat jednou rukou, protože jakmile do něj položíte telefon, automaticky „sklapne“ a telefon sevře. Taky ponechává volný přístup k nabíjecímu konektoru, takže můžete mobil dobíjet i za jízdy. Navíc stojí pár korun a jeho poměr ceny a výkonu je naprosto parádní.

Harmonizace prostoru, těla a vody

99 % spokojených zákazníků
Vaše spokojenost je naší
prioritou

Garance 60 dní
Na vrácení Somavedicu
bez udání důvodu

Vědecky prověřené
4 studie
11 certifikací

K dispozici po celém světě
Zákazníci ve více než 60
zemích

Jaké mají uživatelé Somavedicu zkušenosti?

Zlepšení spánku

Více energie

Zlepšená hydratace

Snížení stresu a úzkosti

Zlepšená fyzická regenerace

Proč používat právě Somavedic?

Snižuje obsah volných
radikálů v těle

Zlepšuje přirozené
regenerační procesy těla

Podporuje odpočinek a
relaxaci

Zlepšuje biologickou dostupnost
vody (hydratace)

Stále více lidí je nadměrně citlivých na
elektromagnetické záření (EHS –
elektromagnetická hypersenzibilita)

4,3

4,7

100%

Video o Somavedicu
Otázky a odpovědi
Recenze klientů
Nejoblíbenější model

